

လှိုင်လှိုင်လှိုင်

မမသဒ္ဓါမောင်

ရည်းစားလူဒီဘက်

(အာရှင်လုံးဆွမ်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှုကိစ္စတမ်း

ETOS 78A 3 2

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၃၊ စက်တင်ဘာ။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ပျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆန်း
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ဖြူး
အုပ်စု

- ၁၆၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဓါမောင် ၀၉၅-၈၃
ရည်းစားလုဘက် / မမသဒ္ဓါမောင်။ - ရန်ကုန်
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။
၂၈၃ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) ရည်းစားလုဘက်

မမသဒ္ဓါမောင်

ရည်းစားလုဘက်

အခန်း(၁)

“ကျစ်! . . .”

စိတ်ပျက်စွာဖြင့် သူ စုတ်တစ်ချက် သင်လိုက်မိ၏။ စိတ်မပျက်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ အပြင်မှာ မိုးက တဖွဲဖွဲနဲ့ရွာနေချေပြီ။ မိုးတွင်းလောက် သူ့စိတ်ညစ်စိတ်ပျက်တာ မရှိတော့။ မိုးရေတောထဲ ဖိုဖိုစိုစိုနဲ့ လမ်းလျှောက်ရတာလောက် စိတ်အိုက်စရာကောင်းတာလေ။

လက်ထဲမှာ တစ်ခုခုကိုင်ရတာလောက် စိတ်မရှည်တာလည်း သူ့အပြင်မရှိ။ သူ့ရဲ့ (ရည်းစားမဖြစ်တဖြစ်) ကောင်မလေး (တွေ)နဲ့ တွဲသွားတိုင်း ထီးမိုးပေးတာမျိုး၊ သူမတို့ပစ္စည်းတစ်ခုခု (ဥပမာ- ထမင်းချိုင့်မျိုး)ကို ကိုင်ပေးတာမျိုးလည်း ဝါသနာမပါ။

ချိန်းထားလို့ (၁၅)မိနစ်လောက် နောက်ကျပြီးမှ အဲဒီနေရာကို ရောက်တဲ့မိန်းကလေးဆိုရင် GO! ဝဲ။

ဘာဖြေရှင်းချက်မျိုးကိုမှ သူလက်မခံ။ စောင့်ရတဲ့အလုပ် လောက် စိတ်မရှည်တာလည်းမရှိ။ သူက သူ့စိတ်နဲ့သူတောင် အခန့်မသင့်ရင် ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ကောင်စားမျိုး။ ဒီတော့ သူများ စိတ်နဲ့ပေါင်းရင် ပြဿနာက ဖြစ်ပြီလေ။ စကားပြောရင်လည်း လူတွေနဲ့ ရေလိုက်ငါးလိုက် အလိုက်သင့်လေး မပြောတတ်ဘဲ ကန့်လန့်တိုက်ပြောတတ်လို့ တော်ရုံ သူ့သည်းညည်းကို မခံ နိုင်ရင် မလွယ်။ ဝယ်ရောင်းလောကမှာ 'နိုင်ထက်ကျော်' ဆိုရင် နှာခေါင်းရှုံ့ကြသလို၊ မခေါ်ဘဲမနေနိုင်တဲ့သူလည်း ဖြစ်နေတာ ပါလေ။

မိုးကာအင်္ကျီကို ဗီရိုဖွင့်၍ ရှာလိုက်ပါ၏။ တိုက်ခန်းမှာ သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းနေတာမို့ ပစ္စည်းတွေက နေရာ တကျမရှိ။ ကြည့်လေရာ မျက်စိရှုပ်စရာတွေချည်းပါပဲ။ သူက သေသေသပ်သပ်နဲ့ စည်းကမ်းတကျနေတတ်သူမှမဟုတ်တာကိုး။

“တောက်! ဘယ်ရောက်နေလဲကွ”

မကျေမနပ်ဖြင့်ရေရွတ်လိုက်စဉ် Phone မြည်သံကြောင့် အင်္ကျီရှာတာကိုရပ်ကာ Phone ရှာပြန်ပါ၏။ ညက ခေါင်းအုံး

ဘေးမှာ ထားအိပ်တာပါပဲ။ ခေါင်းအုံးတွေ လှန်လှောကြည့်ပေ မယ့် မတွေ့။ ဘယ်ပျောက်နေပြန်ပြီလဲ။ အော်သံထပ်မြည်လာ တာမို့ ကုတင်အောက် သူ့ခုံရှာလိုက်မှ တွေ့လိုက်ပါ၏။ Phone ကိုလှမ်းကောက်ပြီး ခေါင်းပြန်မတ်စဉ် တံတောင်ဖြင့် ကုတင်ဘေး ရှိထိုင်ခုံကို တိုက်မိသဖြင့် လက်ကျဉ်ကာ ဒေါသထွက်သွားရပြန် ပါသည်။

“တောက် !”

“ဝုန်း! . . .”

ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်တာမို့ ခုံက အခန်း ထောင့်သို့ လွင့်သွားတော့၏။ စိတ်မရှည်ပါဘူးဆိုမှ အလုပ်ကို ရှုပ်တယ်။ Phone နံပါတ်က (1) မို့ သူ့သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ဖွင့် လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို”

“ငါပါ. . . ဇေယျ”

“သိတယ်၊ ပြော”

“မင်း အားလား. . . မိုးနိုင်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အိမ်ကိုလာခိုင်းမလို့”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွ၊ အပြင်မှာ မိုးရွာနေတယ်”

“မင်းကလည်း ငါ့အိမ်ခေါ်တာတော့ မလာချင်ဘူးဆို ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တော့ သွားမှာမဟုတ်လား”

သူ့ငြိမ်နေမိပါ၏။ ဒီကောင်က သူ့ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ သူ့ အကြောင်း အူမချေးခါးအကုန်သိနေတာပါလေ။ မိုးရေစိုမှာတော့ ကြောက်ပြီး အပြင်မထွက်ရင်မနေနိုင်တဲ့ သူ့အကျင့်ပေကိုး။

“မေမေလည်း မျှော်နေတာကွ”

“အခုလား”

“အေးပေါ့၊ လာမှာမဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွ၊ အဲဒါလေးတွေကြောင့် မင်းကိုချစ်နေရ တာ”

“ဟာ... လာပြန်ပြီ”

ဇေယျက သဘောတကျရယ်မောပြီး Phone ပိတ် သွားတော့၏။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဒီကောင်မို့ တိတိတာတာ ပြောတတ်တာလေ။ လမ်းထွက်တဲ့အခါ သူက ဘောင်းဘီအိတ် ကပ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး (ကောင်မလေးတွေကဖြင့် အဲဒီ Style ကို အသည်းစွဲတဲ့) ဇေယျကတော့ သူ့ပုခုံးကိုဖက်တာမျိုး လုပ်တတ်

လေသည်။

သူက အသားလာထိရင် မနေတတ်ဘူးဆိုတော့ ‘မင်း ကောင်မလေးတွေကို ဒီတိုင်းအလှကြည့်တာလား’ ဆိုပြီး ခနဲတတ် သေးတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇေယျအပေါ် သူ့သံယောဇဉ်ရှိတာ ကိုတော့ ဝန်ခံပါ၏။ သို့သော် နှုတ်ကနေ ‘မင်းကိုငါချစ်တယ်’ လို့ဖွင့်ပြောရမှာကိုတော့ လဲသေမတတ် သူ့ရှက်တတ်ပါသည်။

မေမေမျှော်နေတယ်ဆိုတာနဲ့ ထထွက်ရတော့မှာလေ။ ဇေယျမေမေ ‘ဒေါ်ယဉ်ယဉ်နွဲ့’ ကို သူ့အမေလိုသဘောထားသလို မေမေလိုခေါ်ပေမယ့် ဇေယျဖေဖေ ‘ဦးမင်းထင်’ ကိုဖြင့် အန်ကယ် ဟုသာ ခေါ်ဖြစ်ပါ၏။ ဇေယျမိဘနှစ်ပါးစလုံးက မိဘမဲ့ဖြစ်သည့် သူ့ကို သားအရင်းလိုပင်သဘောထားပြီး ဆိုဆုံးမတတ်လေသည်။

သားအရင်းဖြစ်သည့်ဇေယျက ပြောစရာမရှိအောင်ကို လိမ္မာရေးခြားရှိလွန်းပြီး မွေးစားသားလိုဖြစ်နေသည့်သူကဖြင့် ခပ် ဆိုးဆိုးမို့ ရင်တမမဖြင့် စိတ်ပူလေ့ရှိကာ မေတ္တာအပြည့်ပေးလေ့ ရှိသည့်မိဘတွေပါလေ။

အခန်းထဲမှထွက်လိုက်စဉ် သူ့တိုက်ခန်းရှေ့မှာ ပစ္စည်း တွေချနေတာမို့ ဘေးခန်းကို လူသစ်တွေပြောင်းလာပြီမှန်း သိ လိုက်ပါ၏။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်၊ နားတော့ပူတော့မှာပဲ။ သူနေ

၁၂ ၇၇ မမသဒ္ဓါမောင်

သည့်တိုက်ခန်းက လေးခန်းတွဲဖြစ်ပြီး လှေကား အလယ်မှာ ခံကာ
ဘေးမှာ နှစ်ခန်းစီဖြစ်လေသည်။ အောက်ထပ်မှာ စတိုးဆိုင်နှင့်
Internet ဆိုင်ရှိကာ တစ်ဖက်အခန်းနှစ်ခန်းမှာတော့ ကားဂိုဒေါင်
မို့ ပတ်ဝန်းကျင် ဆိတ်ငြိမ်ပါ၏။

သူနေတာက အစွန်ဆုံးခန်းပါ။ ဒီဘေးခန်းလွတ်ကိုပိတ်
ထားတာမို့ တစ်နေ့တော့ လူတွေရောက်လာမည်မှန်း သိပါ၏။
သူက နှုတ်ဆိတ်ဆိတ်နေတတ်ပြီး နားညည်းသည့်ဒဏ်ကို မခံရပ်
နိုင်ပါချေ။ အခုတော့ ဘေးခန်းမှာ လူရောက်နေပြီလေ။

လှေကားကိုဆင်းခဲ့စဉ် ပစ္စည်းတင်လာသည့်လူတွေနှင့်
တိုးတာမို့ ဘေးကပ်ရှောင်ပေးလိုက်ရပါ၏။ အမှန်ဆို သူက လူမှု
ရေးမကျေညက်တဲ့ကောင်ပါပဲ။ သို့သော် အလေးအပင်တွေနဲ့လူ
ကိုတော့ သူရှောင်ပေးတာပါလေ။

လှေကားအောက်ဆုံးထစ်ကိုရောက်တော့မှ မိုးကာကျာ
ကင်ကို ခေါင်းဆောင်းစွပ်လိုက်ပြီး ဖော်ဆွဲတင် ပိတ်လိုက်ပါသည်။
ကားလမ်းကူးပြီး ရှေ့တိုက်ကိုကွေ့မှ လမ်းမကြီးမှာ ကားတားစီး
လို့ရမှာမို့ Platform ပေါ်မှဆင်းရန် ပြင်လိုက်ပါ၏။

“ဗွမ်း! . . . ”
“ဟာ . . . ကျွတ်!”

သူ ဆင်းရန်ပြင်လိုက်သည့်နေရာကို ဝင်ချလာသည့်
နောက်ဆုံးပေါ်ကားလေးက ရေဒိုင်ထဲ ဘီးချုပ်လိုက်သဖြင့် ဗွတ်
ရေတွေက သူ့ဂျာကင်မီးခိုးရောင်နှင့် မိတ်ဆက်သွားချေပြီ။

ဟေ့!”

“ဒုန်း!”

စိတ်မြန်သူမို့ ကားခေါင်မိုးကို ဒုန်းခနဲပိတ်ထုလိုက်ပါ
၏။ ကားထဲမှလူက ချက်ချင်းထွက်မလာတာမို့ ပိုပြီးဒေါသဖြစ်
သွားရပါသည်။

“ဒုန်း! ဒုန်း!”

“ခေါ်နေတာ ထွက်မလာသေးဘူးလား”

ကားတံခါဟသွားတာမို့ သူ့ခုံကြည့်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ထီး
အနက်က ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့် အရင်ဆုံးထွက်လာတာမို့
ခြေတစ်လှမ်း နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ရပါသည်။ ပြီးနောက် ခြေ
ထောက်ဖြူဖြူတစ်ဖက်၊ နောက် ဆံပင်ကို ခွညှပ်ကလစ်ဖြင့် ဖြစ်
သလို မသေမသပ် ကပိုကယိုဖြင့် ခေါက်တင်ထားကာ ကိုင်းမည်း
မည်းမျက်မှန်ကို ပင့်တင်လိုက်ပါသည်မိန်းမတစ်ယောက်။

“ဘာလို့ ကျွန်မကားကို ထုနေရတာလဲ”

ကြည့်စမ်း! ဒင်းကပဲအပြစ်လုပ်သေးတယ်၊ ငပြူးက ပြ

ပြသလို သူ့ကိုတောင် ပြန်အပြစ်တင်ရတယ်လို့။ စိတ်ပျက်စရာ ပါပဲလား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်သာဆို သူ့လက်တွေက အဲဒီ ကောင်ကော်လံစကို ဖျတ်ခနဲဆွဲဆုပ်ကိုင်မိတော့မှာလေ။

“ဒီမှာ မင်းလုပ်လိုက်တာ မမြင်ဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟ၊ မင်းကားကို ရှေ့မကြည့်နောက်မကြည့် ရပ်လိုက် လို့ ရေညစ်တွေ ငါ့ကိုယ်ပေါ် လာစင်တာ မတွေ့ဘူးလားကွ”

သူမမျက်ဝန်းတို့က သူ့ကို စူးခနဲတစ်ချက်ကြည့်လိုက် သလို မိုးကာကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ သာမန်ကာလှုံကာ ဝတ်ကျေ ကန်းကျေကြည့်လိုက်လေ၏။ ပုံစံကိုက မာနတစ်ခွဲသားနဲ့ လူတွေ °ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတတ်တဲ့မျက်လုံးမျိုးပါလား။

“ဒါလေးဖြစ်တာလောက်နဲ့ အကဲပိုစရာမလိုပါဘူး။ ရှင် ရေရိုရင် စင်သွားမှာပဲဟာ”

“ဘာကွ! မင်း၊ လူကိုလည်း ညစ်ပေအောင် လုပ်သေး တယ်။ မတောင်းပန်တဲ့အပြင် စော်ကားမော်ကားပြောရလား။ ဘယ်လိုမိန်းမလဲ... တောက်!”

“နေစမ်းပါဦး။ ဒါလေးဖြစ်ရုံနဲ့ ရှင်အင်္ကျီလွင့်ပစ်ရအောင် အထိ မဖြစ်ပါဘူး။ သိပ်ကဲကဲဆတ်ပြမနေစမ်းပါနဲ့”

“ဘာ!”

“ဒီလိုပုံစံနဲ့ လျော်ကြေးရှာနေတဲ့လူမဟုတ်လား။ ဒါမျိုး ရိုးနေပြီ”

“မင်း!.. မင်း!..”

“ရှင်ဘယ်လောက်လိုချင်လဲပြော၊ ဒီ Brand မျိုးက နှစ်သောင်းကျော်လောက်ပဲရှိမှာပါ”

“ဟာကွ... တောက်!”

“ဒုန်း!”

‘အမယ်လေး! ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ သမီးရယ်။ လန့် လိုက်တာ’

ကားစက်ဖုံးကို သူထုလိုက်စဉ် သူမဘေးသို့ အန်တီ ကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။ မျက်နှာက ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ ပို့ အမေမဟုတ်ရင် အဒေါ်တော့ တော်နိုင်သည်ပင်။

“ဒီမှာလေ၊ သမီးကားရပ်လိုက်တာ မတော်တဆ ရေ စင်တာကို ပြဿနာလာရှာနေလို့”

“ဘာပြောတယ်၊ မင်းကမှ ပြဿနာကွ။ ငါ့ကိုလည်း စော်ကားသေးတယ်... မင်း”

“အန်တီတောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်၊ သမီးက ကား

ရုပ်ဖို့နေရာရပြီဆိုပြီး ဝင်ရပ်လိုက်တာပဲဖြစ်မှာပါ။ သားကို ဒီလို ဖြစ်ပါစေဆိုပြီး မရည်ရွယ်ပါဘူး။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွယ်။ သမီးကိုယ် စား အန်တီ ကြားကတောင်းပန်တာပါ။

“အို! အန်တီလေးက မဆိုင်ဘဲ ဘာလို့ ကြားကတောင်း ပန်နေရတာလဲ။ ဒီလိုလူစားမျိုးကို ဘာမှတောင်းပန်နေစရာမလို ဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“မင်း... မင်း တော်တော်လွန်နေပြီနော်။ မိန်းကလေး မို့ သက်သာတယ်မှတ်”

“အံ့မာ! လာလာသေး။ မိန်းကလေးဆိုပြီး အထင်မသေး စမ်းပါနဲ့။ ရှင်ထိရဲရင် ထိကြည့်စမ်းပါ။ လာလေ”

“ဟဲ့! ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက ညည်းနဲ့တော့ ခက် ပါရဲ့အေ။ ဒုက္ခပါပဲ”

သူ အတော့်ကို ဒေါသဖြစ်နေပါ၏။ စိတ်ရှိလက်ရှိသာ ကိုင်ဆောင်လိုက်ရရင် ဒီပိန်ပိန်သေးသေးမိန်းမတော့ တစ်စစီ ပြုတ်ထွက်ကုန်တော့မှာပါပဲ။ လူငယ်ချင်းက ကိစ္စမရှိ။ အခုက အမေအရွယ် အန်တီကြီးက ကြားဝင်ဖြန်ဖြေနေတာမို့ သူ စိတ် လျော့ရတော့မှာလေ။

“အားနာလိုက်တာ သားရယ်”

“အားနာစရာမလိုပါဘူး အန်တီလေးရဲ့”

“တော်စမ်း! . . . နှင်းဆီ၊ အန်တီလေး ဒီလောက်ပြော နေတာ ညည်းပါးစပ်ပိတ်တော့။ ဒီသူငယ်ကိုပြောနေတာ ညည်း အတော်လွန်နေပြီ။ မမတို့ကို နင်ဘယ်လိုကတိပေးခဲ့သလဲ။ ပတ် ဝန်းကျင်နဲ့သင့်တင့်အောင် ပေါင်းမယ်ဆိုပြီး ဒီနေ့ပဲစပြောင်းတာ၊ ဒီနေ့ပဲ ပြဿနာဖြစ်ရင် ငါ နင်နဲ့အတူမနေဘဲ ပြန်လိုက်တော့ မယ်”

ခြေဆောင့်လိုက်လေသည်။ ခေါင်းကတော့ သူ့လိုပင် အတော်မာပုံပါပဲ။ အဒေါ်ဖြစ်သူ ငေါက်တော့မှ နှုတ်ဆိတ်ပေမယ့် ခြေဆောင့်ပြီး မကျေနပ်ကြောင်းကိုတော့ ပြသသေးတာလေ။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သားရယ်၊ အန်တီတောင်းပန်ပါတယ်။ သားဈာကင်ကို လျှော်ပေးရမလားကွယ်”

“ရပါတယ်၊ နေပါစေတော့”

“အန်တီတို့က တိုက်(၄)၊ အခန်း(၃)ကို ပြောင်းလာကြ တာပါ။ အန်တီနာမည်ကိုမှတ်ထားပေးနော်၊ ဒေါ်ခွာညိုတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အတင်းကြီး နာမည်ပြောကာ မိတ်ဆက်နေတာမို့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ စိတ်ကိုလည်း တစ်ထစ်လျှော့ချလိုက်

ရတာပါလေ။ သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်နေသည့်မိန်းမကို တစ်ချက်
ကြည့်ကာ အကြည့်လွှဲလျက် မိုးရေထဲ သူထွက်ခဲ့တော့သည်။

လမ်းတစ်ဖက်ကိုကူးကာ အရှေ့တိုက်တန်းဘေးမှ ပတ်
လျှောက်ခဲ့၏။ ကားလမ်းမကြီးသို့ရောက်စဉ် မတ်တပ်ရပ်ကာ ကား
စောင့်နေလိုက်ပါသည်။ လိုင်းကားအလာကျနေတာမို့ Taxi ငှား
စီးသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လာနေသည့် City Taxi တစ်စီးကို
လက်လှမ်းတားကာ ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ကားဒရိုင်ဘာ
ကို လမ်းနာမည်အရင်ပြောလိုက်ပြီး လမ်းထဲဝင်မှသာ အိမ်နံပါတ်
ကိုရွတ်ကာ ခြံရှေ့အထိ သူလက်ညှိုးညွှန်ကာ မောင်းဝင်လာစေ
ပါသည်။

မိုးကတော့ ကောင်းကောင်းကြီးရွာနေစဲ။

ဏုဏုဏု

တခန်း(၂)

“ဟာ! ဒါက ဘာ Fashion လဲကွ။ ဟားဟား... ဟား
ဟား...”

“ရယ်မနေနဲ့ကွ။ ဗွက်စင်လာတာကို”

“သားနိုင် ရောက်ပြီလား”

“မေမေ လာကြည့်ကြည့်ပါဦး။ ဒီကောင် ဗွက်လူးကျွဲ
ဖြစ်လာပုံကို”

ဇေယျတစ်ယောက်တော့ သူ့ပုံစံကို ဟားတိုက်လှောင်
ဒနချေပြီ။ မိုးကာဈာန်ကို ဇစ်ဆွဲဖွင့်ကာ ချွတ်လိုက်ပါ၏။ ဝတ်
လာသည့် Sport shirt အောက်ပိုင်းရော၊ Jean မှာပါ ဗွက်ရော
မီးရေပါ ရွဲနေတာပါလေ။

ဇေယျကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် ရာသီဥတုအေးတာနဲ့ အနွေးထည်လေး ဝတ်ပြီးသားဖြစ်နေပါ၏။ လူက ခပ်ပျော့ပျော့၊ ကျန်းမာရေးကလည်း ခပ်ချူချာချာမို့ ဒီကောင်ကို ယောက်ျား လေးလို့ မြင်စရာတောင်မရှိပါချေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာရတာလဲ သားရယ်”

“ကားတစ်စီးကြောင့် ဗွက်စင်ကုန်တာပါ မေမေ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

“ရေချိုးလိုက်ပါလား သား”

“အာ”

“ပျင်းပြန်ပြီမဟုတ်လား၊ မင်းအတော်ညစ်ပတ်တဲ့ကောင် ပဲ။ ပြောရင်လည်း ရေမချိုးလို့သေတဲ့လူမရှိဘူး။ ရေချိုးလို့သေ တဲ့မသာပဲ ရှိတယ်ဆိုပြီးပြောဦးမှာ”

“ချိုးလိုက်ပါ သားရဲ့၊ ကိုဇေအဝတ်အစားပဲ ယူဝတ် သွား။ သားအဝတ်အစားတွေ လျှော်ထားပေးမယ်။ နောက် ကြို တော့ ယူဝတ်ပေါ့။ ခေါင်းပါတစ်ခါတည်းလျှော်လိုက်ချေ သွား”

သူနာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပါ၏။ နာခံရတော့မှာလေ။ ဒီအိမ်က သူ့အတွက် စားအိမ်သောက်အိမ်ပဲမဟုတ်ပါလား။ ဘာအားနာ စရာမှမရှိ။ ဇေယျက သူ့ကျောဘက်မှအတင်းတွန်းနေပြီမို့ အပေါ်

ထပ်သို့တက်လာခဲ့ပါသည်။ အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ သူ့အခန်းနှင့် လားလားမှမသက်ဆိုင်သည့်နယ် သန့်ရှင်းသပ်ယပ်နေတာပါလေ။

“ငါ အင်္ကျီထုတ်ပေးထားမယ်။ T-shirt ပဲဝတ်မှာမဟုတ် လား”

“အေး”

“ဘာအရောင်ဝတ်မလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်”

Bathroom ထဲ သူဝင်လိုက်ပါ၏။ ဇေယျတို့အိမ်မှာ က ရေပူရေအေးစက်ရှိတာမို့ ဘယ်အချိန်ရေချိုးချိုး အအေးမိမှာ မကြောက်ရပါချေ။ အဝတ်အစားတွေချွတ်ချကာ ပုံလိုက်ပါ၏။ မှန်ထဲအကြည့်ရောက်စဉ် ဆံပင်ဘုတ်သိုက် ညှင်းသိုးသိုးနှင့်သူ့ ပုံစံကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

မျက်နှာထက်မှာ နှုတ်ခမ်းမွှေးစစနှင့် ပါးမြိုင်းမွှေးက ခပ်ရေးရေး။ မေမေက ခေါင်းလျှော်ဆိုရင် ဒါတွေရိတ်သင်ဖို့ပါ ပြောတာနဲ့အတူတူမို့ နံရံကပ်မိရိုက်ဖွင့်ကာ ဘူးထဲမှ တစ်ခါသုံး ဂျူတ်နှင့်စားကိုထည့်ကာ မျက်နှာရေဆွတ်လျက် ရိတ်သင်လိုက် ရပါ၏။

သွားပွတ်တံအသစ်တစ်ချောင်းကို Packing ဖောက်ကာ

ဆေးထည့်၍ သွားတိုက်လိုက်ပါသည်။ ပါးလုပ်ကျင်းဆေးဖြင့် အာခေါင်ခလောက်လျက် ခံတွင်းဆေးလိုက်၏။ ပြီးမှ Shampoo ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးမွှေးနေအောင် ရေတစ်ဝကြီးချိုးလိုက်ပါသည်။

အခုတော့ သန့်ရှင်းမွှေးကြိုင်နေတဲ့ 'နိုင်ထက်ကျော်' ဖြစ်သွားချေပြီ။

“ဇေယျ”

“အေး”

“Towel”

“စောစောကဖြင့် မယူသွားဘဲနဲ့”

“ပေးမလား မပေးဘူးလား၊ ငါ ဒီအတိုင်းထွက်မလာရဲဘူးမထင်နဲ့နော်”

ဇေယျ တဟားဟားရယ်ကာ ကိုယ်ပတ်ဖို့တစ်ခု၊ ရေသုတ်ဖို့တစ်ခု၊ Towel နှစ်ထည်ကို တံခါးအသာဟလျက် သူ့ကို ကမ်းပေးလေ၏။ လက်ရောခြေပါဆန့်ခါပြီးမှ ခါးမှာတစ်ထည်ပတ်ကာ တစ်ထည်ခြုံလျက် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ပါသည်။

“မိုက်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းပုံစံကိုလေ၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်း ဖိုးစွဲဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ မဒီလေးတွေ ဒီ body ကိုမြင်တာနဲ့ ဘိုင်းခနဲကြွမှာအမှန်ပဲ”

“သွားစမ်းပါကွာ”

“မင်း ဒိုက်ထိုးထားသေးလား”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ”

“Muscle ကတော့ ရှယ်ပဲ”

“ဟေ့ကောင်!”

သူ့လက်မောင်းနဲ့ ဗိုက်ကိုလှမ်းစမ်းလိုက်တာမို့ ဇေယျလက်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ရ၏။ ဒီကောင်က ပိုးဟပ်ဖြူလို ဖြူဖြူပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လေးကို။ သူက အသားညှိစိမ့်စိမ့်ဖြင့် ယောက်ျားပီသသည့်ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်က ပုံသွင်းထားသည့်နယ် သူ့နေရာနှင့်သူ ပိုင်ဆိုင်ထားတာပါလေ။

“ဒေါင်းစင်အောင် သုတ်ဦးလေ”

“ရပါတယ်ကွာ”

“ပြီးရင် ဒီမှာ ခဏလာထိုင်ဦး”

“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“လာထိုင်ပါဆိုနေမှပဲကွာ”

“ဘာလဲ၊ လက်သည်းခြေသည်းညှပ်ပေးဦးမလို့လား”

“သိရင် ဘာလို့မေးနေတာလဲ”

“ကျစ်! မင်းကွာ၊ ငါ့ရည်းစားလည်းမဟုတ်ဘာမဟုတ်၊ ပြောလို့ကိုမရဘူး။ ဘယ်လိုကောင်မှန်းကိုမသိ”

“ငါလုပ်ပေးချင်လို့ပါ ဖိုးနိုင်ရာ”

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောနေတာမို့ သူသက်ပြင်းရှိုက် လိုက်မိပြန်၏။ မလုပ်ပေးနဲ့ပြောပြန်ရင် ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာတော့မှာလေ။ ပြီးရင် ‘မင်းက ငါချစ်သလိုမျိုး ငါ့ကိုပြန်မချစ်ဘူး’ ဆိုပြီး ငိုသံပါ လေသံနဲ့ပြောတော့မှာကို သူကြိုသိနေပါ၏။

“ဘယ်ကောင်မလေးကများ မင်းကိုလုပ်ပေးဖူးလို့လဲ”

“အေးပါ၊ နေဦး... ဒီမှာ ဘောင်းဘီစစ်ဆွဲပါရစေဦး”

သူနဲ့ ဇေယျခန္တာကိုယ်က သိပ်မကွာပါချေ။ ဇေယျက ခပ်ပွပွလေးဝတ်တတ်တာမို့ Size ကအတူတူပါပင်။ ဘောင်းဘီ က ပြဿနာမရှိ။ အင်္ကျီကတော့ နည်းနည်းကျပ်သွားသည့်နယ်။ သူက Body ရှိတဲ့လူပေကို။

“အသားမပါစေနဲ့နော်”

“အေးပါ၊ ငါသိပါတယ်”

ကုတင်ထက်မှာပင် သူတက်ထိုင်လိုက်တာမို့ ဇေယျက

သတင်းစာကြော်ငြာစာရွက်ကိုဖြန့်လိုက်ပြီး သူ့လက်ကိုကိုင်ကာ စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ညှပ်ပေးလေတော့၏။ ဇေယျလက်ချောင်းလေး တွေက ဖြူဖွေးပြီး ရှည်မျောမျောလေးဖြစ်သလို မျက်နှာကလည်း အသားချောမွေ့ကာ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေလို ချောမောသူပါ။

လူချမ်းသာမို့ ပေါ်သမျှဆန်းသမျှအကုန် ဇေယျကိုယ်ပေါ် မှာရှိနေပါ၏။ သို့သော် ဇေယျတစ်စုံဝယ်လျှင် သူ့အတွက်ပါ တစ်စုံပါတတ်စမြဲမို့ သူသည်လည်း အရောင်မမှိန်ပါချေ။ ငွေကို အလျှံပယ်သုံးနိုင်တဲ့သူဖြစ်ပါလျက် မိန်းကလေးတွေဝိုင်းရံနေတတ် သည့်လူက ‘နိုင်ထက်ကျော်’ ဆိုသည့် လူဂျစ်ပါပဲ။

“အခုဘယ်သူနဲ့တွဲနေလဲ”

“လုပ်လာပြန်ပြီ စပ်စပ်စုစု”

“ပုလဲသွယ်နဲ့ရော”

“ပြတ်သွားပြီ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာစားစား သူချည်း ဒိုင်ခံလုပြီး ရှင်းနေလို့ စိတ်တို ပြီးဖြစ်လိုက်တာ။ လူကို အထင်တသေးနဲ့ကိုး”

“ဒါဆို စူဇန်နဲ့ရော”

“ထစ်ခနဲရို မျက်ရည်ကျပြနေတာ ရင်ပူလွန်းလို့ ကန်

ထုတ်လိုက်ပြီ”

ဇေယျမျက်နှာ ရှုံ့တွဲသွားလေ၏။ သူပြန်ရင် အဲဒီကောင် မလေးတွေနာမည် List မှာရှာပြီး မှင်နီဖြင့်ခြစ်တော့မှာလေ။ ဒင်း မို့ အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိ စာရင်းဇယားပြုစုထားရတယ်လို့။ ပြီးရင် အဲဒီနာမည်ဘေးမှာ ကာလ ဘယ်နုလ၊ ဘယ်နုရက်ဆိုပြီး မှတ် ဦးမှာပဲ။ သူတောင်မှ သူထားခဲ့တဲ့မိန်းကလေး ဘယ်နုယောက် ဘာနာမည်မှန်းတောင် သိပ်မမှတ်မိသလိုပါလေ။

“ဟိုကောင်မလေးကော”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုကလေးမျက်နှာနဲ့ ချစ်စရာလေးလေ”

“ဪ... သော်တာ့ကိုပြောတာလား”

“အေး... အဲဒီ baby လေးနဲ့တော့ Peace ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“မ Peace ပါဘူး”

“ဟမ်! ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ငါ့ကို မအေလို ဟိုဟာမလုပ်နဲ့၊ ဒီလိုမဝတ်နဲ့ဆိုပြီး လိုက်ချုပ်ချယ်နေတာနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ပိတ်ဟောက်လိုက်လို့ ပြတ် သွားပြီ”

“မင်းဟာကလည်း တစ်ယောက်ကို သုံးလတောင်မပြည့် သေးခင် အကုန်ကန်ထုတ်လိုက်တာပဲ။ လွန်ကိုလွန်တယ်။ အခု လောလောဆယ် ဘယ်သူမှမရှိဘူးပေါ့လေ”

“အင်း”

“ခြေထောက်ပေး”

“ရပါတယ် ဇေယျရာ”

“ပေးပါဆိုကွာ”

သူ ခြေထောက်ပါ ကုတင်ပေါ်တင်လိုက်ရပါ၏။ မလုပ် နဲ့ဆိုလည်း ပြောလို့မှမရတာကိုး။ သူ့ကို ရည်းစားဘယ်နုယောက် ထား၊ ဘယ်နုယောက်ပြတ်ဆိုပြီး ပြောနေပေမယ့် ဒီအသက် ဒီ အရွယ်ထိ ဇေယျထံမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်မှရှိမနေသေးပါချေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ကျန်စာရင်းမှာ မမခိုင်တော့ ကျန် မယ်မဟုတ်လား”

သူ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ မမခိုင်ဆိုတာ Princess Beauty Saloon ပိုင်ရှင်ပါ။ အစကတော့ ဇေယျခေါင်းလျှော် ချင်သည်ဆို၍ဝင်ရင်း သူပါလျှော်ဖြစ်တာပင်။ မမခိုင်ရဲ့နာမည်ရင်း က ‘မျိုးသဉ္ဇာခိုင်’ ပါ။ လုံးကြီးပေါက်လှနှင့် မျက်နှာပေါက်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမေသဉ္ဇာဦးလို ဘိုဆန်ဆန် ခေတ်မီလှပပါ၏။

၂၈ ၈၇ မမသဒ္ဓါမောင်

Body Structure ကလည်း နေ့တိုင်း Jim ကစားတာမို့ ထိရက် စရာမရှိအောင် စက်စက်ယို လှတာပါလေ။

အသက် (၄၀)ကျော် (၅၀)ကျော်အဘိုးကြီးတွေက မမ ခိုင်မျက်နှာက အပြုံးလေးပြင်ရလည်းမနည်းဆိုသည့်သဘောဖြင့် တစ်ပတ်ကို အနည်းဆုံးနှစ်ခါလောက် မှန်မှန်လာတတ်ကြလေ၏။ ခေါင်းလျှော်တာ၊ ဆံပင်ပေါင်းတာ၊ ညှပ်တာ၊ မျက်နှာပေါင်းတာ၊ ရွှေသွင်းတာ၊ လက်သည်းခြေသည်းသန့်ရှင်းတာအဆုံး တစ်ခါ လာ မရိုးအောင်ကို လုပ်နေတော့တာလေ။

Customer တွေကို ဖော်ရွေစွာပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်ရုံထက် မပိုဘဲ ကောင်တာခုံမြင့်ပေါ်မှဆင်းသည့် ရွှေစင်ရှပ်လေးပါ။ ထို သို့သောမာနရှင်မမက နိုင်ထက်ကျော်ဆိုသည့်သူ့ကို စတွေ့လိုက် ရကတည်းက ခုံမြင့်ထက်မှဆင်းလာပြီး သူ့ခေါင်းကို ကိုယ်တိုင် လျှော်ပေးတဲ့အထိ ရာဇဝင်တွင်ခဲ့ရတာပါလေ။

အသက်သုံးဆယ်စွန်းစွန်း မမလှလှလေးရဲ့နှလုံးသားကို ပရမ်းပတာခုန်ပေါက်လာအောင် ပြုစားနိုင်စွမ်းရှိတဲ့လူဟု သူ့ကို ကွယ်ရာမှာ အတင်းအုပ်ကြတာ သူပြန်ကြားခဲ့ရတာပါလေ။ စကား သိပ်ဟဟမပြောသည့်သူ့ကို ခပ်တိုးတိုးအစဖော်ကာ ပြောတတ် သည့်မမခိုင်နှင့်တော့ သူ အတော်ကြီးရင်းနှီးတာအမှန်ပါပဲ။

“ဆံပင်သွားညှပ်ရဦးမှာမဟုတ်လား”

“နောက်မှ”

“ဒီလောက်ရှည်နေတာကို”

“မအားသေးဘူးကွ”

“Workshop ရော သွားပြစ်ရဲ့လား”

“သွားရတာပေါ့၊ ငါမသွားရင် အဲဒီကောင်တွေက အပျင်း ထူနေတာကိုး”

“ဟိုလက မင်းပြန်ထုလိုက်တဲ့ကားအခြေအနေ ဘယ် လိုလဲ”

“သိပ်မမြတ်ဘူး။ (၁၂)လောက်ပဲ စားလိုက်ရတယ်”

“(၁၂)သိန်းရ၊ နည်းမလားကွ”

“ဟ! ပွဲစားကိုမြင့်သိန်းကိုလည်း ပေးရကျွေးရသေးတယ် ကွ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ သူ့မိန်းမဒေါ်သေးမျှင် ပူဆာရင် ရွှေ ဆိုတာချည်းပဲ။ ကြေးက မြောက်နေတာ”

“ဒီလ ငွေဘယ်လောက်စုဖြစ်လဲ”

‘ဟင့်အင်း... ဘာမှမစုဖြစ်ဘူး’

“လုပ်ပြီ မင်းကတော့၊ မေမေ ဒီလောက်ငွေစုစာအုပ် လုပ်ထားပေးတာ နည်းနည်းပါးပါးထပ်ထည့်မှပေါ့ကွ။ ဒီလိုချည်း”

သုံးဖြန်းနေရင် ကုန်သွားမှာ။ မင်းမိန်းမယူမယ်ဆို ဘယ်မှာလဲ ခုစုဆောင်းဆောင်းငွေ”

သူ ဇေယျကို ရှုတည်တည်ကြီးကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဒင်းကပဲ အစ်ကိုလို ပုပန်နေသေးတာလေ။ မိန်းမယူရင်တဲ့။ မိန်းမက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကိုယ်ရှာသမျှ ထိုင်ဖြန်းမယ့်ဟာမျိုးကို ငွေကုန်ခံပြီး ယူရမှာတဲ့လား။ ဝေးလေစွ။

“ငါမိန်းမယူမယ်လို့ မင်းကိုဘယ်သူပြောလဲ”

“ဟင်! ရည်းစားကျ မှီလိုပေါက်အောင်ထားနေပြီး မိန်းမမယူဘူးလား”

“အပျင်းပြေပါကွာ”

“မင်းကွာ၊ ကောင်မလေးတွေကို ကစားစရာလို့ထင်ပြီး အထင်တသေးနဲ့ သဘောမထားပါနဲ့။ မင်းတကယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးနဲ့တွေ့ရင် ဒီအပျော်တွေက မျက်ရည်တွေဖြစ်ကုန်မှာ”

“မင်းမှာဖြင့် မူးရင်တောင် ရှုစရာမရှိတာ။ ငါ့ကို ဆရာကြီးလေသံနဲ့ ဆုံးမနေစမ်းပါနဲ့ အဘိုးအိုပေါက်စနဲ့”

“သားတို့ပြီးကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

“ကြာဆံ့ချက် ကျက်ပြီလေ၊ ပူပူလေးစားကြရအောင်”

မေမေလာခေါ်နေပြီမို့ ကုတင်ထက်မှ သူဆင်းလိုက်ပါ၏။ ဇေယျက သူ့လက်သည်းညှပ်ထည့်ထားသည့်စာရွက်ကို သေသေသပ်သပ်ခေါက်ကာ အမှိုက်ခြင်းထဲ သွားထည့်လိုက်လေသည်။ စနစ်ကျတဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိ။ ဇေယျနဲ့ လက်ထပ်တဲ့သတို့သမီးကတော့ ဒီကမ္ဘာမှာ အတော်ကိုက်ကောင်းမယ့် မိန်းကလေးပါလေ။

ကုကုကု

အခန်း(၃)

တိုက်ခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေစုပုံထားတာမို့ လမ်းလျှောက်
မယ့်နေရာတောင် မရှိတော့ပါချေ။ အရင်ဆုံး ခုန စိုထားသည့်
ခေါက်ထီးအနက်ကို နောက်ဖေးဝရံတာမှာ သွားဖွင့်ကာ လှန်း
ထားလိုက်ပါ၏။ ပစ္စည်းလာပို့ပေးတဲ့လူတွေက အခန်းထဲရောက်
ရင်ပြီးရောပုံစံဖြင့် ပြီးစလွယ်ထည့်သွားကြတာပါလေ။

ရေခဲသေတ္တာကို မီးဖိုခန်းထဲထည့်သွားတာမှန်ပေမယ့်
နေရာက မကျ။ မီးပလပ်ပေါက်နှင့်နံရံနား ကပ်မထားဘဲ လမ်းမ
ဘေးနားမှာပဲ ချသွားတာလေ။ ဧည့်ခန်းမှာ အဝတ်စီရိုတွေကို
ဒီတိုင်းထားသွားလေရဲ့။ အောက်ထပ်မှာ ဟိုလူနဲ့စကားများနေမိ
တာနဲ့ပဲ ဒီမှာပစ္စည်းတွေချတာကို နေရာတကျမပြောဖြစ်တာကိုး။

“တောက်! ဒင်းကြောင့်”

“ဟယ်... ခုထိစိတ်မပြေသေးဘူးလား။ ဒီလောက် လုပ်စရာတွေ ပုံနေတာကို”

“အလုပ်သမားတွေ ပြီးစလွယ်လုပ်သွားကြတာ အန်တီ လေး မြင်တယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ညည်းပဲ ဟိုကောင်လေးနဲ့စကားများနေလို့ ကြား ထဲက ငါဝင်ဖြန်ဖြေနေတာနဲ့ပဲ ဘာမှမခိုင်းလိုက်ရတာလေ။ ညည်း အပြစ်”

“တွေ့လား... အန်တီလေးက တူမဘက်က မနေဘဲ သူ့စိမ်းဘက်က လိုက်ပြောရတယ်လို့”

“မှန်တာပြောတာပဲလေ၊ ညည်းသာပြေပြေဖြစ်ဖြစ်လေး ပြောရင် ဟိုက ဝင်တောင်မှကူညီပေးချင်ပေးဦးမှာ။ ခုတော့ သာ လိကာ ကြက်တူရွေးလို နှုတ်ခမ်းတလန်ပန်းတလန် နှုတ်လှန်ထိုး တာကိုး။ နည်းတောင်မှနည်းသေးတယ်”

မထင်ပေါင်။ သူလား အကူအညီပေးမှာ။ ရုပ်ကဖြင့် ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲက လူကြမ်းတွေကတောင် သာဦးမည်။ ဒင်း ကဖြင့် ညှင်းသိုးသိုး ဂျစ်ကန်ကန်ပုံပုံပါလေ။ မျက်မှောင်ကြုတ် ထားပြီး လူကိုစားတော့ဝါးတော့မလို့ လည်ပင်းပဲ ထည့်တော့

မယ့်ပုံစံနဲ့ အားမနာပါးမနာ ရန်ရှာတာပဲကြည့်။ တစ်လောကလုံး ကို သူရှာကျွေးနေသလိုအချိုးမျိုးအပြည့်နဲ့လေ။

“ပွဲစားဦးလေးကြီးပြောတော့ မီးပါရိုက်ထားပြီးသားဆို။ အခုဘာမှလည်း Ready မဖြစ်ဘူး။ Save မရှိရင် အန္တရာယ်ပဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ယောက်ျားသားတွေလုပ်မှဖြစ်တဲ့ အရာတွေ အများကြီးရှိတယ်ပြောရင်လည်း ညည်းက လက်မခံ ပြောဦးမယ်။ လျှပ်စစ်အကြောင်း ငါတို့မိန်းမတွေက ဘာနားလည် လို့တုန်း။ သူတို့ပဲ တတ်ကြတာ”

“ဒါဆိုလည်း အန်တီလေးပဲ ယောက်ျားယူပေါ့။ အဲဒီ လောက်တောင်မှ ယောက်ျားတွေကို ချီးမွမ်းချင်နေရင်”

“ဟဲ့! မရတော့လို့ပေါ့တော်၊ အသက်ပဲ (၄၅)နှစ်ပြည့် တော့မယ်။ ဒီအရွယ်ကြီးကို ဘယ်သူက ယူချင်တော့မှာလဲ။ ငါ့ မှာ ညည်းကိုထိန်းကျောင်းပေးလာရတာနဲ့ပဲ အရွယ်လွန်သွားရ တာ”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

တဆိတ်ရှိ တူမဖြစ်သူ ကျွန်မကိုသာ အပြစ်ပုံချတတ် တာက အန်တီလေးပါပဲ။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်ပါရဲ့။ ဖေဖေက နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့လူမို့ မေမေက ဖေဖေနောက်

သွားလိုက်ပြန်လိုက်ခဲ့ပါလေ။ ဒီကြားထဲမှာ ရှားရှားပါးပါးလေးရ လာတဲ့သမီးလေးကို မေမေညီမဖြစ်တဲ့အန်တီလေးလက်ထဲမှာသာ ပုံအပ်ခဲ့တာပါ။

အခု ကျွန်မအသက်က (၂၁)နှစ်။ အန်တီလေးနှင့်ကျွန်မ က အသက်(၂၄)နှစ်ကွာတာမို့ ထိုအချိန်က အန်တီလေးက အရွယ် ကောင်းလေးပါလေ။ တူမဖြစ်သူကို ကလေးအမေတစ်ပိုင်းထိန်း ပေးခဲ့ရင်း ကလေးကိုမခွဲနိုင်ဖြစ်ကာ ချစ်သူကိုပါ ခေါင်းခါဖြစ်ခဲ့ ပြီး တစ်ကိုယ်တည်းအပျိုကြီးဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ အပွင့်လင်းဆုံးပြော ရရင် မေမေနှင့်ဖေဖေကို ကျွန်မသိပ်မရင်းနှီးသလို အန်တီလေး လောက် မချစ်တာအမှန်ပါပဲ။

မိဘတွေရှိပါလျက် ရင်ငွေဝေးခဲ့ရသူမို့ ဒီအဒေါ်ကိုသာ အမေလိုသဘောထားပြီး မေမေတို့နှင့် သိပ်သံယောဇဉ်မရှိသလို ပါလေ။ မေတ္တာတရားရဲ့အတိမ်အနက်ကို အဓိပ္ပာယ်မဖွင့်နိုင်ဘဲ အလှအပမမက်မော၊ စကားပြောရင် ကန့်လန့်၊ ပုံတုံးတုံးဖြင့် အပျိုကြီးပေါက်စဝသီအတိုင်း ကျွန်မ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပင်။

သူငယ်ချင်းမရှိ၊ မိတ်ဆွေမရှိ၊ သူတစ်ပါးကိုမမှီခို အား မကိုးဘဲ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ကာ၊ ဘာမဆို ကိုယ် လုပ်တာမှန်တယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်စိတ်အစွန်းရောက်တဲ့ အတ္တတွေ

အပြည့်နဲ့ 'နှင်းဆီဖြူဖြူ' ပါပဲ။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိတော့ဘူး”

“မီးဖိုချောင်အရင်ရှင်း၊ ချက်ပြုတ်ပြီးရင် အိပ်ခန်းရှင်း ရမှာပေါ့ သမီးရဲ့။ ဧည့်ခန်းကိုနောက်မှပဲ ရှင်းရအောင်”

“ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုချက်မှာလဲ အန်တီလေးရဲ့။ မီးဘုတ်မရှိ၊ ဓားမိန်းမရှိ၊ ဝါယာရှောင်ဖြစ်မှ ဟုတ်ပေဖြစ်ကုန် မယ်”

“လောလောဆယ် ပေါင်းအိုးနဲ့ထမင်းတည်လို့ရအောင် လုပ်ရမှာပေါ့။ ဟင်းကိုတော့ တစ်ခုခုဝယ်စားလိုက်ကြည့်။ အသုတ် လေးပဲဖြစ်ဖြစ်”

“အောက်မှာ ဘာဆိုင်မှမရှိဘူး အန်တီလေးရဲ့”

“မေးစမ်းလိုက်ရင် ရမှာပါအေ၊ ဈေးနဲ့နီးတယ်ဆိုပြီး ဒီအခန်းကို ညည်းပဲယူလိုက်ပြီးတော့”

“ဪ... ဈေးလည်းတော်တာနဲ့ ယူလိုက်တာပါ အန် တီလေးရဲ့။ အကုန်အစအဆုံးပြန်လုပ်ရမယ်လို့မှ ထင်မထားတာ ကိုး”

“ညည်းပဲ လူမနေရသေးတဲ့တိုက်ခန်းအသစ်ပဲ လိုချင် ရဲ့ဆို”

သက်ပြင်းသာဆောင့်အောင်ချလိုက်မိတော့၏။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် လျှာရှည်ပြီး ဒီအခန်းကိုဝယ်မိတာကိုး။ ဖေဖေတို့က တစ်နှစ်မှတစ်ခါသာ ဒီကိုအလည်ပြန်လာတာမို့ အင်းလျားလမ်း ကအိမ်နှင့်ခြံကို သံရုံးအရာရှိကို နှစ်ချုပ်ဖြင့်ငှားကာ ဒီကိုပြောင်း လာတာလေ။ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းဝယ်နေနိုင်ပါလျက် ကိုယ့်ကိုငွေ အရမ်းချမ်းသာတာလူသိရင် အန္တရာယ်ရှိပြီး မလုံခြုံနိုင်တာမို့ ဒီ ပါချီပါချဲ့ တိုက်ခန်းလေးကို ရာကျော်ရင်းပြီး ဝယ်ခဲ့တာလေ။

ဟိုကအိမ်ထဲမှာ မလိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းထား ခဲ့ပြီး ဒီမှာ လိုအပ်သလောက်လေး ယူလာခဲ့တာတောင်မှ ပစ္စည်း တွေက တိုက်ခန်းထဲ ကျပ်ပြည့်သိပ်နေတာပါလား။ ကိုယ်တိုင် ဘွဲ့ယူပြီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလုပ်မှာမို့ ဒီလိုမြို့ထဲကိုပြောင်းလာတာ ပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုလာတဲ့ အန်တီလေး ကို ကျွန်မတစ်လှည့် တာဝန်ယူဖို့သင့်ပြီကိုး။

“မီးသွေးမီးဖိုလေးတွေ လိုရမယ်ရဝယ်ဦးမှပါပဲ။ မတော် မီးတွေဘာတွေပျက်သွားမှ ဒုက္ခ”

အန်တီလေးက အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကို ထင်းရှူးသေတ္တာ ထဲမှထုတ်ကာ စင်တွေမှာ စီတင်နေပါ၏။ အန်တီလေးနဲ့အတူ ဝိုင်းလုပ်ပေးတာမို့ မီးဖိုချောင်ကိစ္စက မြန်မြန်ပြီးသွားပါသည်။

ကျွန်မက အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ကုတင်တွေကိုနေရာချလျက် ခြင် ထောင်ထောင်ရန် ပြင်လိုက်ပါ၏။ ဟိုမှာနေတုန်းက ခြင်လုံကော တပ်ထားတာမို့ ခြင်ထောင်မလိုချေ။

အန်တီလေးကတော့ ခြင်ထောင်မပါရင် အိပ်ရတာမလုံ လို့ဆိုပြီး အမြဲခြင်ထောင်ထောင် အိပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ နံရံမှာ ဘာသံ ကွင်း သံချောင်းမှမရှိ။ အုတ်နံရံအဖြူပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့် ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကုတင်ထက် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“သမီးရေ... နှင်းဆီ”

‘ရှင့်’

“ထိုင်မနေနဲ့လေ... တစ်ခုခုသွားရှာဝယ်မှပေါ့။ ဒီမှာ အန်တီလေး ထမင်းချက်နေပြီ”

“ဟုတ်”

ဧည့်ခန်းမှာ ရှုပ်ပွနေသည့်ပစ္စည်းတို့ကို ရှောင်ရှားလျက် တိုက်ခန်းထဲမှထွက်လိုက်ပါ၏။ လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးကိုဆင်းခဲ့ပြီး လမ်းပေါ်ရောက်သွားပါသည်။ ကျွန်မကားမောင်းလာတဲ့လမ်းတစ် လျှောက်မှာ ဆိုင်ခန်းတွေရှိတာမြင်ခဲ့တာမို့ လမ်းကူးလျက်လျှောက် လာခဲ့၏။

ထမင်းဆိုင်တွေရှာမရဘဲ ဒံပေါက်ဆိုင်၊ ဗယာကြော်၊

ဆမူဆာကြော်သုတ်ဆိုင်တွေပဲ တွေ့ရတာမို့ စိတ်မရည်တော့ပါလေ။ ဒံပေါက်ဆိုင်ထဲမှာ ကြက်သားဟင်းရိုနိုင်တာမို့ ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ကာ မေးလိုက်ပါ၏။ ဟင်းချည်းသီးသန့်မရောင်းချင်ပေမယ့် ကျွန်မပြေပြေပြစ်ပြစ်ပြောပြစ်တာမို့ တစ်ပွဲစာတော့ ရောင်းလိုက်လေသည်။

တော်ပါသေးရဲ့။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ လျှပ်စစ်ဒယ်အိုးတို့၊ မီးဖိုတို့ ဝယ်သုံးရမှာပဲ။ အန်တီလေးပြောသလို အရံအနေနဲ့ မီးသွေးမီးဖိုလေးတော့ ဝယ်ထားဦးမှပါလေ။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်နေတာမို့ ပင်ပန်းလိုက်တာမပြောပါနှင့်။ မနက်ကတော့ လမ်းမှာ စားလာခဲ့တာမို့ ပြဿနာမရှိ။ ညနေတော့ ချက်စားရတော့တာလေ။

“ဘုရား!”

တိုက်လှေကားပေါ်စတက်မှ မီးက ဖျတ်ခနဲပြတ်သွားလေ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ တတ်မီးလည်းရှာမလာ၊ အပေါ်ပဲ ဆက်တက်ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် လမ်းပေါ်ပြန်ဆင်းရမလား။ ဒီမှာ ဒီလိုပဲ မကြာခဏမီးပျက်ပျက်နေရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။

“ကျွန်မ!”

ကျွန်မက မမြင်ရတဲ့ သရဲတစ္ဆေတွေကို မကြောက်တတ်

ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုအချိန်မရွေးဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့လူကိုတော့ မှောင်ရင် ကြောက်တတ်ပါ၏။ ပြဿနာပဲ။ အန်တီလေးကလည်း အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းကြောက်နေတော့မည်။ လှေကားထစ်ကို ခြေစမ်းပြီးနင်းစဉ် ကြက်သီးက ဖျန်းခနဲထသွားရပါသည်။

အနောက်ဘက်က ခြေသံလေလား၊ တရှုပ်ရှုပ်ကြားနေရပေမယ့် မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ ဘာမှမသဲကွဲပါချေ။ ခုနေများ ကိုယ့်ကိုချောင်းရိုက်လိုက်ရင် လက်သည်မပေါ်ဘဲ နောက်ဘဝကူးသွားရတော့မှာလေ။ ဖွ! လွဲပါစေ... ဖယ်ပါစေ။

“ဖတ်! . . . ဖတ်! . . .”

“အမယ်လေး! ဘယ်. . . ဘယ်သူလဲ”

“လူ”

“မလာနဲ့နော်. . . မလာနဲ့”

ရှုတ်တရက်ပြန်ဖြေသံကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီလာရပါ၏။ နှာခေါင်းဝမှာရလိုက်သည့်က Shampoo နဲ့၊ ပြီးနောက် ဘာမှန်းခန့်မှန်းမသိနိုင်သည့်ရနံ့မျိုး။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။

“ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်တာ ခင်ဗျားကို ပါမစ်တောင်းရဦးမှာလား”

“မီး. . . မီးပျက်နေလို့”

“မီးက ပျက်ခဲ့ပါတယ်၊ ပျက်လည်း နာရိဝက်လောက်
ပေါ့”

“ရှင်! နာရိဝက်တောင်”

ထိုလူက ကျွန်မဘေးမှဖြတ်ကျော်တက်လိုက်တာမို့ လေ
ဟပ်သလိုခံစားလိုက်ရရင်း မသိစိတ်ဖြင့် သူ့လက်မောင်းကို လှမ်း
ဆွဲလိုက်မိလေ၏။

“ဟင်! ဘာလုပ်တာလဲ”

“လိုက်မလို့”

“ကျစ်! ငါ့ကိုဘာများမှတ်နေလဲ။ အခန်းထဲကို ဘယ်
မိန်းမမှခေါ်မအိပ်ဘူးကွ”

“ဘာရှင့်!”

ကြည့်စမ်း! ခုမှပဲ မှတ်မိတော့တယ် ဒီအသံ။ နေ့ခင်း
က ကျွန်မနဲ့အပြန်အလှန်စကားပြိုင်များခဲ့တဲ့ လူ့ခွစာလေ။ ရန်
စောင်ချင်တာ အသာထားတော့၊ လောလောဆယ် အခန်းကိုပြန်
ရောက်ဖို့က သူ့နဲ့ကပ်လိုက်သွားမှဖြစ်မှာလေ။

“ဒီလောက်မှောင်နေတာ မမြင်ရလို့ ရှင်နဲ့အတူတက်
ဖို့ ပြောမလို့ရှင့်။ လူကို ဘယ်လိုမိန်းမများမှတ်နေလဲ”

“မှောင်တာကြောက်တတ်ရင် Touch-Light ဆောင်

ပေါ့ကွ”

“ကျွန်မဆင်းလာတုန်းက လင်းနေတာကိုးရှင့်။ ဘယ်
လိုကြိုသိပါ့မလဲ”

“ကျစ်! အမှိုက်ပဲကွာ”

“ဘာရှင့်! လူကို ဘယ်လိုများထင်နေသလဲ”

ကျွန်မ အသံကုန်အော်လိုက်မိစဉ် မီးက ဖျတ်ခနဲပြန်
လင်းလာသလို လှေကားမှာထွန်းထားသည့်မီးတွေပါ ထိန်သွား
လေ၏။ သူ့လက်မောင်းကို ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ဆုပ်ကိုင်
ထားသည့်လက်ကို အမြန်လွှတ်ပေးလိုက်မိပါသည်။ သူက ကျွန်မ
ရှေ့ လှေကားထစ်ပေါ်မှာရပ်ပြီး မျက်ထောင့်နီဖြင့် ငဲ့ကြည့်လိုက်
လေ၏။

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အချိန်မတော် လမ်းထွက်ရလား။
မကြောက်မရွံနဲ့”

“ကိစ္စရှိလို့ ထွက်တာရှင့်”

“ကိုယ့်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ ဘာပစ္စည်းမှမပါဘဲ
လမ်းမထွက်နဲ့ကွ။ ရန်ကုန်ကို ဘာများမှတ်နေလဲ”

ကြည့်စမ်း! ကျွန်မကို နယ်ကပြောင်းလာတာလိုများ ထင်
နေလား။ သူ့ပုံစံက နေ့ခင်းတုန်းကလို ညှင်းသိုးသိုးဖြစ်နေတော့

၄၄ ဣ မမသဒ္ဓါမောင်

ဘဲ ဆံပင်ကိုနောက်လှန်ပြီးထားကာ သန့်ပြန့်မွှေးကြိုင်နေတာပါလေ။ ခုမှပဲ လူပုံထွက်တာပေါ့လေ။ ကျွန်မကဖြင့် ခုချိန်ထိ ရေမချိုးရသေးဘဲ ညစ်ပတ်နေလို့ပါပဲ။

“ရန်ကုန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် မကြောက်ဘူး”

“အေးပါ။ ဒီလိုမီးပျက်နေတဲ့အခါမျိုးမှာ အရက်သမားဆေးသမားတွေက ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဝင်ခိုတတ်လို့ သတိပေးထားတာ။ ပြီးမှ ကယ်ပါဆိုပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်မယ်မကြလေနဲ့။ ဟိုကောင်တွေက မင်းလည်ပင်းကို ဓားနှံ့ထောက်ပြီး အသက်ပါနှုတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ရှင်... ရှင်”

သူက မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး အံကျိတ်ကာ ကျွန်မမျက်နှာနားအထိ တိုးကပ်ပြောလိုက်တာမို့ နံရံကိုကျောမှီကပ်လိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီသွားရပါသည်။ ကြည့်စမ်း! လူကိုမကြောက်ကြောက်အောင် မရှိတာကို ဖြစ်ခြောက်နေပြန်ပါပြီ။

ပေါ့ပါးသည့်ပုံစံဖြင့် သူတက်သွားတော့ သူ့နောက်မှ ကျွန်မအမြန်တက်လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ ဘေးခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်နေစဉ် ကျွန်မက အခန်းထဲဝင်ကာ တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်လိုက်မိသည်။ ဆုံလည်းဆုံတတ်ပါ။ ကြည့်မရတဲ့လူက ဘေးခန်းကပ်လျက်မှာ

နေရတယ်လို့။

အဲဒီပထမဦးဆုံးညမှာပဲ ကျွန်မအိပ်ရေးပျက်ခဲ့ရတာပါ။ အိပ်ရာအပြောင်းအလဲကြောင့် မဟုတ်ပါဘဲ စိတ်ထဲမှ အလိုလို ကြောက်ရွံ့နေမိတာလေ။ ညအချိန်မတော်ကြီး တံခါးလာခေါက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဟူသည့်စိုးရွံ့စိတ်တို့က ‘နှင်းဆီဖြူဖြူ’ကို ကောင်းကောင်းကြီးဒုက္ခဖြစ်စေခဲ့တာပါ။

ဣဣဣ

အခန်း(၄)

“အာ... ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ အန်တီလေးရဲ့”

“ဟဲ့! အောက်ထပ်ကလူက ဒီတိုင်းပြောလိုက်တာလေ။ ဒီတိုက်မှာ လျှပ်စစ်ကျွမ်းကျင်တာဆိုလို့ သူပဲရှိတာတဲ့။ သူ့ကိုပဲ အကူအညီတောင်းရမှာပေါ့”

“သူနဲ့မှမတည့်တာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်ဘူး”

“ဪ... အရေးထဲမှ တည့်မတည့်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ အလုပ်ကိစ္စပဲသမီးရဲ့။ ကောင်းကောင်းပြောရင် ကူညီပေးမှာပါ”

“အခုလား”

“အခုလောက် ကြိုပြောထားမှ လုပ်ပေးဖို့ သူ့ရက်ရွေးပြီး လာမှာပေါ့။ လုပ်စရာရှိရင် အချိန်မဆွဲဘဲ ခုချက်ချင်းထလုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆို။ ညည်းရဲ့ဆောင်ပုဒ်လေ”

ရော်! ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ကျွန်မလက်ကိုင်ဆောင်ပုဒ်ကို ဆွဲပြောလိုက်ပြန်ပါပြီ။ မနက်ပျေးက ပြန်လာတာမို့ ရှစ်နာရီတော့ ကျော်နေချေပြီ။ ဒီအချိန်တော့ နီးလောက်ပြီထင်ပါရဲ့။ ညည်းခန်းကိုထွက်ခဲ့ပြီး တံခါးဖွင့်ကာ သူ့တိုက်ခန်းဝမှာ ရပ်လိုက်ပါတယ်။

တံခါး Bell မရှိ၊ ဒီလိုပဲခေါက်ရမယ်ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီဒေါသကုမ္ပဏီရဲ့ ဘယ်ကာလအထိများ ပြဿနာထုထည်နဲ့ စခန်းသွားနေရဦးမှာလဲလိမ့်နော်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ခပ်သာသာလေး ခေါက်လိုက်ပေမယ့် ဘာသံမှမကြားရပါချေ။ မနီးသေးတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ခပ်စောစောနီးလို့များ အပြင်ထွက်သွားလေသလား။ ပြောစရာရှိတာပြောရမှာမို့ သူ့ကိုတော့ တွေ့မှဖြစ်မှာပါလေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်! ဒေါက်!”

တောက်! . . . စိတ်က တိုလာပြီနော်။ ဒီလောက်ခေါက်နေတာတောင် မထသေးဘူးလား။ နားများ လေးနေလားမသိ။ ဒီလူ့ခွစာနဲ့တော့ နေ့တိုင်းကြံဖန်စကားများနေရဦးမှာထင်ပါရဲ့။

“ဒုန်း! ဒုန်း! ဒုန်း! ဒုန်း!”

ကဲ. . . ခပ်သာသာခေါက်လို့မရမှတော့ ဒီလိုပဲ ထုမှရတော့မှာလေ။ ရှင်ကြားရင်ကြား၊ မထလို့ကတော့ ဒီအသံက မရပ်နိုင်တော့ဘူးရှင်။

“ဘာလုပ်တာလဲကွ”

သူ့တံခါးက ချပ်ခနဲပွင့်သွားပြီး အော်ထည့်လိုက်တာမို့ တံခါးထုနေသည့်လက်သီးကို ကျွန်မ ဆုပ်ထားလိုက်မိပါတယ်။ အလိုလေး! အိပ်ပျံ့စုံနွားနဲ့ ထလာတာတောင် အော်ဖို့အားရှိနေသေးပါလား။

“ပြောစရာရှိလို့”

“မင်း လူမဟုတ်ဘူးလားကွ”

“ဘာရှင်၊ ဒီမှာ လူအကောင်လိုက်ကြီးရပ်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

“လူဆိုရင် လူလိုအသိစိတ်ရှိရတယ်ကွ၊ သူများ အိပ်ရာနီးမနီးမသိ၊ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘဲ ဘာကိစ္စ တံခါးကိုလာထုနေရတာလဲ”

“အို! ပြောစရာရှိပါတယ်ဆိုနေမှ”

“အဲဒါနောက်မှပြောပါလား”

“မဖြစ်လို့ပေါ့၊ တော်ကြာ ရှင်က အပြင်ကိုထွက်သွားရင် ဘယ်လိုပြောလို့ရပါတော့မလဲ”

“ကျွတ်! တော်တော်ဇယားရှုပ်တာပဲ”

“ရှင်နော်”

“ကဲကဲ... ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြော”

တွေ့လား။ ဘယ်တော့မှ ပြေပြေပြစ်ပြစ်ပြောတယ်မရှိဘူး။ အမြဲဆူဆူဆောင့်ဆောင့်နဲ့ ဘယ်လိုလူမှန်းကိုမသိ။ မေတ္တာကိုတုံးတယ်။ တကယ်ပဲ။

“အောက်ထပ်စတိုးဆိုင်က ဦးလေးကြီးပြောလိုက်လို့”

“အင်း”

“ကျွန်မတို့အခန်းမှာ မီးရိုက်ဖို့ရှိလို့ အဲဒါ”

“အဲဒါ ငါနဲ့တာဆိုင်လဲ”

ကြည့်! ဒီလောက်အစဖော်ပေးနေမိတာတောင် မျက်နှာပူလှပြီကို မသိသလို ပြောနေပြန်ပါပြီ။ ဒီလူ့ကန့်လန့်နဲ့တော့ ပြဿနာပါပဲ။

“အဲဒါ ရှင်ကိုပြောရင် ကူညီတယ်ဆိုလို့”

“ဒီမှာ အမိ”

“ကျွန်မနာမည် အမိမဟုတ်ဘူးရှင်”

“ငါ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်ထား”

“ဘာ!”

“သူများခိုင်းဖတ်လိုက်လုပ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးကွ။ ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက် လာမပတ်သက်နဲ့။ ဝေးဝေးနေစမ်းပါ” သး

“ရှင်... ရှင်”

ဇော်ကားပြန်ချေပြီ။ ညတုန်းကလည်း သူ့လေးလေးပဲကို ကိုင်မိတုန်း အခန်းထဲကို မိန်းမခေါ်မအိပ်ဘူးဆိုပြီးကလေးပြောရဲ့။ အခုလည်း သူ့ကိုအတင်းလိုက်ကပ်နေတဲ့ပုံစံစွပ်စွဲပြောနေသေးတာလေ။ ဒင်းကိုတော့ ငရုတ်ဆုံထဲ ခုကထောင်းချင်ပြီနော်။ တောက်!

“ဒုန်း! . . .”

“ဒီမှာရှင် ဒီမှာ”

တံခါးပြန်ပိတ်သွားတာမို့ ကျွန်မခေါ်သံကို သူ မကြားတော့ပါချေ။ စိတ်တိုလိုက်တာနော်။ အဲဒါကြောင့် ဒင်းနဲ့စကားမပြောချင်ပါဘူးဆိုတာကို အန်တီလေးက အတင်းတွန်းလွှတ်နေတာလေ။

“ဟဲ့. . . တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့တယ်. . . တွေ့တယ်”

“ပြောလိုက်ရဲ့လား”

“မပြောချင်တော့ပါဘူး”

လုံခြုံသည်တစ်ဖက် အသာမဲကာ ခြေဆောင်ဝင်လာသည့် မကို အန်တီလေးက ဟင်းရွက်သင်နေရင်း လှမ်းမေးလိုက် စောစောစီးစီးဒေါသထွက်ရတာမို့ အသက်တော့ တိုတော့ နော်။

ဘူး။ အဲဒါ “မပြောလို့မရဘူးလေ သမီးရဲ့ ဒီမှာ အရေးကြီးလို့ ကိုတုံ ညီတောင်းတာကို”

“ပြောပါတယ်၊ အန်တီလေးပြောတဲ့အတိုင်း စတိုးဆိုင် က ဦးလေးကြီးညွှန်လိုက်လို့ လာပြောတာလို့ အသေအချာပြော တာပါ”

“အဲဒီတော့”

“သူက သူများခိုင်းဖတ်မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ၊ အား! စိတ် တိုလိုက်တာ၊ ဒင်းကို ငါးဖယ်သာဆို ဒီလိုဒီလိုထုလိုက်ချင်ပြီ။ တကယ်”

“ဟဲ့! ဟဲ့! နေရင်းထိုင်ရင်း ငါ့ချဉ်ပေါင်တွေ ကြော့ကုန် တော့မှာပဲ”

အန်တီလေးက ကျွန်မကိုင်ထားသည့်ချဉ်ပေါင်စည်းတွေ

ကို ပြန်လုလိုက်လေ၏။ ဈေးဝယ်ရင်း လျှပ်စစ်ဒယ်အိုးပါ တစ်ခါ တည်းဝယ်လာခဲ့ပါသည်။ ရေခဲသေတ္တာကို ထောင်ကပ်ဖို့ ဗီရိုတွေ နေ ၂တကျပြန်စီဖို့ အလေးအပင်ကိစ္စတွေ အများကြီးကျန်သေး တာလေ။

ဒါကြောင့် အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားလေးပဲ ဖြစ်လိုက်ချင်တာ။ ဘာလို့များ ဒီပုံဒီပန်းနဲ့ ဒီဘဝမှာ မိန်းကလေး လာဖြစ်ရတယ်မသိ။ ကံကလည်း ဆိုးပါရဲ့။

“ညည်း သေချာမပြောလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကိုယ်က အကူ အညီလိုနေတဲ့ဟာ ခဿယလေးပြောရင် ဘယ်သူမှမမြင်ဘဲ ကူညီပေးမှာလေ”

“ကူညီပါလိမ့်မယ်အားကြီး၊ သူ့ဘာသာသူ အိပ်နေတာ ကာလနဂါးလို နေဖင်ထိုးချိန်အထိ ရှိနေပြီ။ ဒီလောက် ကျောရိုး ရှည်ပြီး အပျင်းထူတဲ့ယောက်ျားမျိုး တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးပေါင်၊ အံ့ ပါရဲ့”

“ကြည့်! . . . ဝေဖန်ပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တာပြောတာပဲလေ၊ လူကိုလည်း အထင်တသေး နဲ့ပြောသေးတာ”

“ဘာပြောလို့လဲ”

“မပြောချင်ပါဘူး”

“မပြောချင်လည်း နေအေ”

ကြည့်! စိတ်တိုလိုက်တာနော်။ ကျွန်မကို သူပြောတဲ့ အတိုင်းသာ အန်တီလေးကိုပြောချလိုက်ရင် အပျိုကြီးသွေးတက် သွားနိုင်တာလေ။ သူက ဘာများအထင်ကြီးစရာရှိလို့လဲ။ လူပုံ က ညှင်းသိုးသိုးနဲ့ gipsy လိုလူကများ။ ကိုယ့်ပုံစံကို ကိုယ်ပြန် မကြည့်ဘဲ ကျွန်မကို အထင်တသေးပြောရတယ်လို့။

“ဘယ်တော့မဆို စိတ်ရှည်ပါပြောလည်း မရဘူး။ ညည်း ဟာလေ၊ ဒါနဲ့များ ဘာဆိုင်ဖွင့်မှာလဲ။ ဒီလိုမျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုး ကိုးခေါက်ချိုးမျိုးနဲ့သာ ဆိုင်ထိုင်ရင် ဘယ်သူမှလာဝယ်မှာမဟုတ် ဘူး”

“Customer ကိုတော့ သမီးက ဒီလိုမျိုးပြောပါ့မလား အန်တီလေးရဲ့။ လေသံချိုချိုနဲ့ပြောမှာပေါ့။ ဒီလောက်တော့ သိ ပါတယ်”

“အေးလေ၊ အဲဒီလိုသိရင် ဟိုကလေးကိုလည်း ကောင်း ကောင်းပြောပေါ့။ စတွေ့ကတည်းက ဘယ်ကမ္ဘာစစ်တုန်းက ရန် သူမှန်းမသိအောင် ကက်ကက်လန်ရန်တွေ့နေပြီးတော့များ ညည်း ကို ဘယ်သူက လာကူပါ့မလဲ”

“တွေ့လား! အန်တီလေးက အမြဲ သူ့ဘက်ကပဲ ကြည့် တယ်”

“မဟုတ်လို့လား”

မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ ကျွန်မက ငယ်စဉ်ကတည်း က အန်တီလေး ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့တာမို့ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ ဘာမှ မလုပ်တတ်ပါ။ ပေါင်းအိုးနဲ့ထမင်းတည်ရင်တောင် အန်တီလေး သေချာဆေးပြီး၊ ရေချိန်ထည့်ပြီး၊ အိုးကို ရေစင်အောင်သုတ်ပြီး၊ ပေါင်းအိုးထဲထည့်ပြီးမှ ခလုတ်နှိပ်တတ်တာပါ။

ဟင်းကို ဘယ်လိုချက် ဘယ်လိုအရသာရှိအောင်ပြင်ရ တယ်ဆိုတာလည်း နားမလည်။ ကိုယ့်ရှေ့ကို လာချပေးတဲ့ပန်း ကန်ထဲက အစားအစာကို ဗိုက်ထဲပြည့်အောင်ထည့်ဖို့တစ်ခုသာ အာရုံရပြီး လျှာအရသာခံတာကိုလည်း မတတ်မြောက်ပါချေ။

ကျောင်းတက်တုန်းကလည်း စာတစ်ခုတည်းကိုပဲ အာရုံ စိုက်ခဲ့တာမို့ ခေါင်းထဲမှာ စာကလွဲပြီး ဘာမှမရှိ။ ဘွဲ့ရပြီးတော့ လည်း ကိုယ်ဝါသနာပါသည့်အလုပ်ကိုလုပ်ရန် သင်တန်းတက် တာမျိုး စာအုပ်ဖတ်လေ့လာတာမျိုးသာ လုပ်ခဲ့သဖြင့် ‘နင်းဆီ ဖြူဖြူ’ ဟာ လူတောသိပ်မတိုး ထောင့်သိပ်မကျိုးသည့် ခပ်မာမာ မိန်းကလေးဖြစ်လာခဲ့ရတာပါလေ။

“သူနဲ့စပြောတာနဲ့ လူကိုအော်ထုတ်တာ အန်တီလေး ဖြင့် မသိဘဲနဲ့”

“ဟဲ့! အကျိုးအကြောင်းကို လေသံအသင့်အတင့်လေး နဲ့ပြောပေါ့။ နှုတ်ချိုရင် ဘယ်သူမဆို လိုက်လျောတတ်တာပဲဟာ”

“ဒါဆိုလည်း အန်တီလေးပဲ သွားပြော။ သမီးတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒင်းကိုကြည့်လို့ကိုမှမရတာ”

“ညည်းက တည့်တည့်မကြည့်လို့ပေါ့”

“သမီးက တည့်တည့်မကြည့်လို့ ဘယ်လိုကြည့်ရမှာလဲ လို့”

“တည့်တည့်ကြည့်တတ်ရင် သူနဲ့ တစောင်းစေးနဲ့မျက် ချေးဖြစ်စရာမှမလိုတာလေ။ ပြောရတာလည်းခက်ပါ။ ဒီအရွယ် ကြီးရောက်နေပြီ ညည်းကို ခုထိလိုက်ထိန်းနေရတုန်းပဲ။ ဒါနဲ့များ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ဖွင့်ဦးမယ်၊ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဖြစ်အောင်လုပ်မှာပေါ့ အန်တီလေးရဲ့။ ဒါက စီးပွား ရေးပဲဥစ္စာ”

“ညည်းကို ဘယ်သူက စီးပွားရှာခိုင်းနေလို့လဲ။ တစ် သက်လုံး စားလို့မကုန်အောင်လည်း ရှိပါလျက်နဲ့ တစ်လ တစ်လ ဟိုကနေ မုန့်ပိုးဆိုပြီး ပို့တာလည်းမနည်းဘူး။ ငိုစားရယ်စားဆို

တာလည်း တစ်ယောက်မှမရှိ။ ဒါနဲ့များ စီးပွားကရှာချင်သေးတယ်။ အံ့ပါရဲ့”

တပျစ်တောက်တောက်ပြောတတ်တာ အန်တီလေးရဲ့ အကျင့်မို့ ဘာမှပြန်မပြောမိ။ ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး ဒီအတိုင်းထိုင်စား နေလို့ဖြစ်မလား။ ဝင်ငွေမရှိဘဲ ထိုင်ဖြုန်းနေရင် ဒီငွေက ကိုယ့် ထံမှာ မြဲပါမလား။ ရှာရမှာပေါ့။ လူမှန်ရင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး တတ်ရမှာလေ။

“သမီးက ငွေကိုလောဘနဲ့ရှာမှာမှမဟုတ်တာ အန်တီ လေးရဲ့။ အမြတ်နည်းနည်းပါးပါးနဲ့ စေတနာထားပြီးလုပ်မှာပါ”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့အေ”

“အန်တီလေးပဲ ပြောတယ်လေ။ ကိုယ်ရှာပြီး ကိုယ်ကိုယ် တိုင်လှူမှ တကယ့်ကုသိုလ်ဆို”

“အေးလေ”

“ဒါဆို သမီးလည်း သမီးကိုယ်ပိုင်လုပ်အားနဲ့ ငွေရှာ ပြီး လှူမှာပေါ့။ ခုချိန်ထိ သမီးမှာဘာလုပ်အားမမှမရှိသေးတာ။ ဖေဖေတို့ဆို လက်ဖြန့်တောင်းရတုန်း။ ဒီလိုသာ တစ်သက်လုံး အချောင်နေသွားရင် လူစွမ်းလူစ တုံးပြီ”

“ငါ့ထက် ပိုစကားတတ်ပါ မိနင်းဆီ”

အန်တီလေးက ပြောမနိုင်ပုံဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ချေ
ပြီ။ ဟင်းချက်စရာတွေ နွာတန်နွာ၊ ထုထောင်းနေသမျှ ဘာမှ
ဝိုင်းကူမဖြစ်ဘဲ ဘေးမှာအသာကြည့်နေမိ၏။ မေမေပြောသည့်
စကားကိုကြားယောင်မိသဖြင့် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ “ဒီခေတ်မိန်း
ကလေးအများစုက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အချိန်ကုန်ခံနေရတာထက်
အပြင်မှာ ယောက်ျားတွေနဲ့တန်းတူ ငွေရှာနိုင်တာက ပိုတန်ဖိုး
ရှိတယ်” တဲ့။

ကဲ! ဒီလိုဆိုတော့လည်း အဲဒီလိုမိန်းကလေးဖြစ်ရအောင်
ကျွန်မ ကြိုးစားရမှာလေ။ ချက်တတ်ပြုတ်တတ် လျှော်ဖွပ်တတ်
တဲ့ ခပ်နံနံမိန်းကလေးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါလေ။

ကျွန်မက အလှအပလည်း မနှစ်သက်သလို ပုံခပ်တုံး
တုံးမျိုးပဲ နေတတ်တဲ့သူပါ။ ဒီတော့ သူများမိန်းကလေးတွေနဲ့
ယှဉ်ရင် ဘယ်လိုမှမသာခိုင်တာမျိုးမဟုတ်လား။ သို့သော် ကျွန်မ
မှာ တခြားမိန်းကလေးတွေထက်သာတဲ့ ပညာအရည်အချင်း၊ ထိုး
ထွင်းသိမြင်တဲ့မှတ်ဉာဏ်၊ ဘာကိုမှမကြောက်တတ်တဲ့သတ္တိတွေ
နဲ့ ရပ်တည်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့မိန်းကလေးအဖြစ် ရပ်တည်နေနိုင်တာ
ပါလေ။

“ညော်မယ်နော်”

“ဟုတ်”

အန်တီလေး ငါးကြော်တော့မှာမို့ ညှော်ခန်းသို့အညော်
ရှောင်ရန် ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ‘အမယ်လေး!’ ဟူသော အာမေဇိုတ်သံ
နှင့် တစ်စုံတစ်ခုပြုတ်ကျသံကြောင့် နောက်ဖေးခန်းသို့ အမြန်ဝင်
လိုက်ပါသည်။

“အန်တီလေး... အန်တီလေး”

သမံတလင်းမှာ လဲကျငြိမ်သက်နေသည့်အန်တီလေးကို
ပွေ့ချီလျက် တကြော်ကြော်ခေါ်နေမိ၏။ ဘုံရားရေ! ဘာတွေဖြစ်
ကုန်ပြီလဲ။ ကျွန်မမှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ အမေလိုမေတ္တာမျိုးနဲ့
ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ တစ်ဦးတည်းသောအဒေါ်သာ ရှိနေတာ
ပါလေ။

မျက်စိထဲ ပြာဝေသွားရပြီး နှလုံးခုန်သံက တဒုန်းဒုန်း
ဖြင့် ကျယ်လောင်လာသလို နားထဲမှာ တဝီဝီလေသံတွေနဲ့အတူ
ခေါင်းထဲမှာ ထူပူလာတာ မပြောပါနဲ့တော့။

ကုကုကု

ကဝန်း(၅)

“ဒုန်း! ဒုန်း! ဒုန်း! ဒုန်း!”

လုပ်လာပြန်ပါပြီ။ ဒီမိန်းမကတော့ သူ့ကို မနက်စောစော
လာနှိုးတာတောင် သိပ်မကြာသေး။ ရေချိုးပြီးရုံသာရှိသေးတာ။
အဝတ်အစားဝတ်နေတုန်း တံခါးကိုလာထုပြန်ချေပြီ။

“ဒုန်း! ဒုန်း!”

“ဒီမှာရှင့် ဒီမှာ”

“ကျစ်!”

ခါးပတ်ကို ချိတ်တပ်ပြီးတော့မှ တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ပါ
၏။ အပြင်မှာရှိနေသည့်ကောင်မလေးမျက်နှာက သွေးမရှိတော့
သလို ဖြူဖျော့နေတာပါလေ။ အလို! ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

“ဘာကိစ္စ”

“အန်တီလေး... အန်တီလေးကို ခေါ်လို့မရတော့လို့ ကယ်ပါဦး”

“ဟ! ငါက ဆရာဝန်မှမဟုတ်တာ၊ ဘယ်လိုကယ်လို့ ရမှာလဲ”

“ခေါ်လို့မရတော့ဘူး၊ ကယ်ပါ... ကယ်ပါ”

သူ့ Sport-shirt အင်္ကျီစကိုဆုပ်ကိုင်လျက် ခုန်ဆွခုန် ဆွဖြင့်ပြောနေပုံက သတိလက်လွတ်နယ်ပါလေ။ ပြဿနာပဲ။ နေရင်းထိုင်ရင်း သူ့ဘေးခန်းကို အရှုပ်ထုပ်ရှောက်လာသလိုဖြစ် နေပြီလေ။ အဒေါ်ကိုခေါ်လို့မရဘူးပြောနေသူကိုယ်တိုင် သတိ လစ်သွားတော့မလိုဖြစ်နေတာပါလား။

“အန်တီ... အန်တီ”

“ကဲကဲ... လိုက်ခဲ့မယ် မင်းတို့တူအဖိုးကတော့ အရာ ရာနဲ့အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ။ လာ...”

သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်ကာ သူပင် ဦးဆောင်၍ ခေါ်လာခဲ့ရပါ၏။ တုန်တုန်ရီရီဖြင့် အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာသည့်သူမက မီးဖိုခန်းဘက် လက်ညှိုးညွှန်ပြနေတာမို့ အတွင်းဘက်သို့ သူ့ဆက်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ အဟုတ်ကိုပဲ မီးဖို

ခန်းထဲမှာ အန်တီကြီးလဲကျနေတာပါလား။ ကြည့်ရတာ ရေစိုနေ သည့်လက်ဖြင့် မီးဖိုပလပ်ပေါက် ထိုးမိတာပဲထင်ပါရဲ့။

“အန်တီ... အန်တီ... ဒီမှာခင်ဗျ”

အန်တီဝဝကြီးကို သူ့ဖွေချီလျက် သတိရအောင် လုပ် ပေးနေရပါ၏။ ကြက်ခြေနီသင်တန်းဆင်းလည်းမဟုတ်ရပါဘဲ၊ ဆရာဝန်လည်းမဟုတ်ပါဘဲ လူ့အသက်ကယ်ရတဲ့အလုပ်က ဒီလူ့ ဘဝမှာ သူ့အတွက်ဖြစ်နေချေပြီ။

“အင်း... ဟင်းဟင်း”

“သတိရလာပြီလား”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“ဓာတ်လိုက်တာလေ၊ အန်တီလက်ရေစိုကြီးနဲ့ ပလပ် ပေါက်ကို သွားထိုးတာမဟုတ်လား။ ပလပ်ခုံမှာ ခလုတ်လည်း မရှိ၊ ဓားမိန်းလည်းမတစ်ထားမှတော့ ဖြစ်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်”

“အဲဒါကြောင့်မို့ ရှင့်ကို စောစောကလာပြောတာပေါ့။ သူ့ဖြင့်မလုပ်ပေးဘူးပြောလိုက်ပြီး အန္တရာယ်ကြုံမှအပြစ်ပုံချနေ ပြန်ပါပြီ”

ဟော! စောစောကဖြင့် ဒီမျက်နှာမဟုတ်ပြီ။ ကူညီပါ

ကယ်ပါဆိုပြီး ငိုမဲ့ခဲ့လာပြောတဲ့မျက်နှာက ဘယ်ပျောက်သွားပါ သလဲ။ အတော့်ကို ဗလောင်းဗလဲနိုင်တဲ့မိန်းမပဲ။

“ငါလည်း ငါ့အလုပ်နဲ့ငါကွ”

“ကျွန်မကလည်း မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ရှင့်အကူအညီမယူပါ ဘူး။ ခုဟာက အသေးအမွှေးကိစ္စမျိုးဆိုပြီး လျှပ်စစ်ရုံးကလူကို မဝင်ချင်လို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လုပ်ပေါ့”

“ဪ... မလုပ်တတ်လို့ပါဆိုနေမှ ဒါပဲ ထပ်ခါထပ် ခါပြောနေရတယ်”

“သမီးကလည်းကွယ် ကိုယ့်ကိုလာကူညီတဲ့သူငယ်ကို”

“ဘာကူညီသေးလို့လဲ အန်တီလေးရဲ့။ ဘာမှဖြင့်မလုပ် သေးဘဲနဲ့များ”

တွေ့လား... ဘယ်လောက် အမြင်ကပ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမလဲဆိုတာလေ။ လူတစ်ဖက်သား ကူညီချင်စိတ်ဖြစ်အောင် စေတနာထားချင်အောင် လေသံမျိုးနဲ့မပြောဘဲ ရိုက်ပေါက်ဖြစ် အောင်ချည်း ထွက်နေတာကိုး။ မထူးတော့ပါဘူး။ အန်တီမျက် နှာကြောင့် ကူညီရတော့မှာပဲ။

“ပစ္စည်းတွေရှိပြီးသားလား”

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

“ဟ! လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကိရိယာတွေ မိန်းတွေ ခလုတ်တွေ ကိုပြောတာပေါ့”

“မရှိဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ မရှိရင်သွားဝယ်ပေါ့”

“ဘာကိုဘယ်လိုဝယ်ရမှာလဲ၊ ဝယ်မှမဝယ်တတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်သားရယ်၊ အန်တီတို့က အဲဒါတွေ ဘာ မှနားမလည်လို့ပါ။ သားပဲ တစ်ခါတည်းဝယ်ခဲ့လေ။ သမီး ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးလိုက်လေ”

“ဘယ်လောက်ယူမှာလဲ”

“ပေးချင်သလောက်ပေး”

ကဲ! မှတ်ရော။ သူကလည်း ခပ်ရွံ့ရွံ့ကောင်နဲ့မှ လာတွေ့ နေရပြီလေ။ မျက်စောင်းကို ဒိုင်းခနဲခဲလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်သွား ကာ သူ့လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံလာထည့်ပေးလေ၏။ ငွေအထပ်ကို ကြည့်ကာ မျက်စိကျယ်သွားရပါသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ တောင်းတိုင်း သာ ဒီလောက်ထုတ်ပေးနေရင် ဒီတူအရိုးတော့ အန္တရာယ်က လက်တစ်ကမ်းမှာပါပဲလား။

“တစ်သိန်းတောင်”

“အင်းလေး ဘယ်လောက်လို့မှ ရှင်မပြောတာ”

“ရှော့ရှော့... လောလောဆယ် မီးဖိုခန်းမှာ Save ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့မယ်။ နောက်ရက်မှ ရေချိုးခန်းတို့ Toilet ခန်းတို့အထိပါ လိုက်ကြည့်ပြီးလုပ်ပေးမယ်။ လောလောဆယ် အလုပ်သွားရဦးမှာ”

“နောက်နေ့ဆိုတာ ဘယ်တော့လဲ”

“မနက်ဖြန် သဘက်ခါပေါ့၊ ဘာလဲ... မင်းက ငါ့ကို တောက်တိုမယ်ရခိုင်းဖို့ခေါ်ထားတဲ့ အလုပ်သမားလို့များ ထင်နေသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သူက သုံးသောင်းလောက်သာယူပြီး ပိုငွေကိုပြန်ပေးလိုက်ပါ၏။ စီးတဲ့ကားကိုကြည့်လိုက်ရကတည်းက တော်တော်ချမ်းသာမယ့်လူတွေမှန်း သူသိနေပါသည်။ ဒီလောက်ချမ်းသာတာကို ဘာလို့များ ကွန်ဒိုဝယ်မနေဘဲ (လုံးချင်းတိုက်ခဲ့ခြင်းလည်း ဝယ်နေလို့ရဲ့သားနဲ့) ဒီလိုတိုက်ခန်းသေးသေးလေးမှာ လာနေကြတာပါလိမ့်။

အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့ပြီး လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်မှာ လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ခဲ့ပါ၏။ တိုက်ခန်းကအသစ်မို့ မီးလင်းရုံခလုတ်

လေးတွေသာ အဖြစ်ရှိပြီး (သူဝယ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲ) ဘာမှ စိတ်ချလို့မရတဲ့ အန္တရာယ်ရှိတဲ့နေရာမျိုးပါလေ။

အပေါ်ကိုပြန်တက်လာတော့ သူ့အခန်းထဲမှာ ဝက်အူလှည့်၊ ပလာယာ၊ မီးစမ်းသည့် Tester, တူ၊ သံသေးသေးတို့ကို ဝယ်ယူပြီးမှ သူမတို့အခန်းထဲ ပြန်လာခဲ့ပါ၏။ မီးခုံကိုထွင်းတန်တာထွင်း၊ Fuse တပ်၊ ဓားမိန်းတပ်၊ ခလုတ်တပ်၊ ပလပ်ပေါက်တပ်တို့ကို သူ့နေရာနှင့်သူ စိစစ်တကျလုပ်သမျှ ဘေးကနေ သူမတို့တူဝရိုးက ထိုင်ကြည့်နေလေသည်။

“ပလပ်ကိုဖြုတ်လိုက်တပ်လိုက် မလုပ်ဘဲ ခလုတ်ကိုပဲ အဖွင့်အပိတ်လုပ်ပါ။ ချက်ပြီးပြုတ်ပြီးတဲ့အချိန်မျိုး ညဘက်အိပ်ခါနီးမျိုးမှာ ဒီမိန်းကို ဒီလိုချထား။ သိလား။ အဲဒါဆို ဘာဝါယာရှောင်မှဖြစ်စရာမရှိဘူး။ တကယ်လို့ မီးတက်တာကျတာမျိုး ရုတ်တရက်ဖြစ်ရင် Fuse ကြိုးပဲပြတ်မှာ။ မီးဖိုကိုမထိဘူး။ Fuse ကြိုးပြတ်ရင် နန်းကြိုးလေး ဒါကိုပြန်လဲရုံပဲ။ လုပ်တတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ကောင်းတယ်၊ သူများနာရေးခေါင်းပေါက်နဲ့ပဲ အသက်ရှူသိလား”

“လုပ်မှမလုပ်တတ်တာကို ဆိုပြန်ပြီ”

“အဲဒါလုပ်တာတော့ ဘာရှိလဲ”

မျက်စောင်းပဲ ထပ်ရလေ၏။ ဒီလောက်ကြောက်တတ် ကတည်းက အမှောင်ရော လျှပ်စစ်ပါ ကြောက်မှန်းသိသာနေတာ ပါလေ။ မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း နေရဲတဲ့သတ္တိက မနည်းပါ ဘူ။

“ဒါက ပေါင်းအိုးသုံးဖို့ခုံနော်၊ ဒါက ဒယ်အိုးတို့ Hot plate တို့သုံးဖို့ခုံ။ တွဲမသုံးရအောင် လုပ်ထားပေးတာ။ မီးပူသုံး တော့ ဘာသုံးလဲ”

“ဟို Extention ခွေခွဲပဲ”

“အဲဒါတွေက ခဏပဲခံတာ။ သိပ်ပူတာမျိုးကိုမသုံးသင့် ဘူ။ နောက်တော့ ခုံသေးသေးလေးလုပ်ပေးမယ်။ ခဏလေး နော်”

သူက Main သွားချလိုက်ပြီး ပလပ်ခုံသွယ်တာကို သေ ချာလုပ်လိုက်ပါ၏။ မီးဖိုခန်းကို ခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့်သေသေသပ် သပ်လေး လုပ်ထားပေးတာကြောင့် မီးခုံတပ်ရတာ အတော်လေး အဆင်ပြေသွားပါသည်။ Main ပြန်တပ်ပြီးနောက်မှ သူ မီးဖိုခန်း ဘက် ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။

“သုံးလို့ရပါပြီ အန်တီ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သားရယ်၊ အလုပ်သွားမှာဆို တော့ ဘာလုပ်သလဲ”

“Workshop”

“ဟုတ်လား”

Toilet နှင့် Bathroom တံခါးကိုဖွင့်ကာ မီးတပ်ဖို့လို မလို သူစစ်လိုက်ပါ၏။ သူမက သူဝပ်ရှော့လုပ်တာကို မယုံသလို မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

“အိပ်ခန်းမှာရော မီးဘယ်နေချောင်းရှိသလဲ”

“သမီးလိုက်ပြလိုက်လေ”

“စာကြည့်မီးမတပ်ရသေးဘူး”

ပူဆာသလိုပြောတာမို့ သူဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပါ ၏။ အဆင်သင့်ဝယ်တာမျိုးမလုပ်ဘဲ ဘာလို့ သူ့ကိုအခုလိုပြော ခုတာပါလိမ့်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ မီးချောင်းတွေသာ ရှိနေတာပါလေ။

“စာကြည့်စားပွဲက”

“ဘာမှမထားရသေးဘူ။ ရေခဲသေတ္တာတောင် နေရာ မကျသေးလို့”

“ရော်! ငါ့ကိုအကုန်ခိုင်းချင်လို့ ထိုင်စောင့်နေတာပေါ့ သလ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်သလောက်တော့ ကျွန်မတို့လုပ်ထားတာပဲဟာ။ ရေခဲသေတ္တာက အခုထိမဖွင့်ရသေးလို့”

“အဲဒါ အိမ်ရွှေပေးတဲ့လူတွေကို ခိုင်းပါလား”

“ခိုင်းမလို့ပဲလေ။ အဲဒီနေ့က အောက်မှာ ရှင်ခဲပြဿနာဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ အချိန်ကြာသွားလို့ ဒင်းတို့က ပစ္စည်းမြန်မြန်ချပြီး လစ်ကုန်ရော”

ကဲ! အဖြစ်က သူ့ဆီသာ မြားဦးပြန်လှည့်လာပြန်တာလေ။ ဒီမိန်းမနဲ့တော့ မလွယ်ပါဘူး။ တစ်ခုခုကို အမြဲအမှတ်ထားပြီးတော့ တေးတတ်တဲ့လူစားပါပဲလား။

“ကဲကဲ... ရေခဲသေတ္တာတော့ ရွှေပေးခဲ့မယ်။ နောက်နေ့မှ ဗီရိုတွေ စားပွဲတွေ ဝိုင်းရွှေပေးမယ်”

“နောက်နေ့နော်”

ရော်! လူကိုမယုံသင်္ကာနဲ့ ပြောနေပြန်ပါပြီ။ တကယ်ပင် ရေခဲသေတ္တာ Saveguard ပါ မဖွင့်ဘဲ ထားထားတာပါလား။ သူမနှင့်အတူ ရေခဲသေတ္တာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်သို့ရွှေကာ တိုက်ခံရုံနှင့်အနည်းငယ်ခွာ၍ ကပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ Saveguard ခလုတ်ကိုဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“သားကိုပဲ အကူအညီတောင်းရဦးမယ်”

“ဘာလဲ အန်တီ”

“သားညီမလေ။ ဆိုင်ဖွင့်ချင်လို့တဲ့။ အဲဒါ ဒီနီးနီးနားနား တစ်နေရာမှာ ဆိုင်ခန်းလွတ်တစ်ခန်းလောက် ရှာပေးလို့ရမလားလို့ပါ”

“ဆိုင်ခန်း”

“ဟုတ်တယ်”

လာပြန်ပြီနောက်တစ်ခု။ အားမနာတတ်ဘူးလားပြောရအောင်ကလည်း အန်တီမျက်နှာက သဘောချိုသလိုမို့ မပြောဖြစ်တော့ပါလေ။ နေဦး... မမခိုင်တို့မျက်နှာချင်းဆိုင်ခန်းက ပြန်ရောင်းမှာလား။ ငှားမှာလားဆိုတာ သတင်းထွက်သေးတာမို့ မမခိုင်ကိုမေးရင် ရမှာပါလေ။

“စုံစမ်းပေးမယ်လေ။ အာမတော့မခံဘူးနော်။ ကျွန်တော်က ကားပဲဝယ်ရောင်းလုပ်တတ်တာ။ ပွဲစားမဟုတ်တော့ ဆိုင်ခန်းတွေဘာတွေ သိပ်နားမလည်ဘူး။ ကားပဲကျွမ်းကျင်တယ်”

“ဪ... သားက ကားဝယ်ရောင်းလည်းလုပ်သေးတာလား”

သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ အိမ်ခန်းဆိုင်ခန်းကိစ္စနားမလည်လို့ပြောတာ ကြားသလိုများဖြစ်သွားပြီလား။ ကိုယ့်ဘာ

သာကိုယ် သွတ်ခနဲ နှုတ်ကထွက်သွားပြီး မျက်နှာခပ်အမ်းအမ်း
ခြင်သွားရတာအမှန်ပါလေ။

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ် အန်တီ”

“အေးအေး... သား၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်။
ဘာမှလည်းမကျွေးလိုက်ရဘူး”

“ရပါတယ်၊ ရော့... ဒါပိုတဲ့ငွေ”

သူမလက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံခေါက်ကို ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။
အခန်းထိလိုက်ပို့ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည့်သူမက ပိုက်ဆံကိုဖြန့်
လိုက်စဉ် အံ့ဩသွားလေသည်။ အံ့ဩပေမပေ။ သူပြန်ပေးလိုက်
တဲ့ငွေက ထောင့်ငါးရာတိတိဖြစ်နေတာကိုး။

လှေကားထစ်တွေကို ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။
မမခိုင်ဆီ တစ်ရက်လောက်တော့ သွားရဦးမှာပါပဲ။ ဆံပင်လည်း
ညှပ်ရင်း အခန်းကိစ္စလည်း စုံစမ်းပေးရဦးမှာလေ။ ကျစ်! ခေါင်း
ထဲကို အမှိုက်လာထည့်တဲ့တူအရိုးပါပဲလား။

ဏုဏုဏု

တခန်း(၆)

“ဟယ်! မမရေ၊ ကိုနိုင်ကြီး လာတယ်”

မှန်တံခါးကိုတွန်းရုံပဲရှိသေးသည်။ သူ့သတင်းက အတွင်း
ခန့်ဘက် ပျံ့ချေပြီ။ လိုက်ကာလုပ်ကာ ထွက်လာသည့် အနီရဲရဲ
တတ်စုံလေးဖြင့် မမ၏အပြုံးက ရဲရင့်နေသလိုပါလေ။

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဘယ်နှယောက်မြင်လို့လဲ”

“ဇေယျပါမလာလို့လည်းမေးရသေးတယ်။ တကယ်ပဲ”

“ဒီကောင့်ဆီ မရောက်ဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံးက အမြွှာတွေလို
တတွဲတွဲနဲ့ တစ်ရက်မမြင်ရရင် မနေနိုင်ကြသူတွေဆို”

ခပ်ခွဲခွဲလေသံက ဒေါသမပါပါချေ။ ပြောလည်းပြော တတ်ပါပေ။ မိန်းကလေးတွေအသံပေါင်းစုံကို သူကြားဖူးပေမယ့် မမခိုင်လေသံကဖြင့် ကြားရတဲ့သူတွေရဲ့နားထဲကို စိမ့်ပြီးဝင်သွား စေတဲ့ စမ်းရေအေးအေးလို ချိုပြီးခွဲသလိုမျိုးမဟုတ်ပါလား။

“စောင့်ရဦးမှာလား”

“အင်း... ငါးခုံစလုံး ပြည့်နေပြီ”

“ကြာမယ်ပေါ့လေ”

“နာရီဝက်လောက်ပါ နိုင်ရဲ့။ နည်းနည်းလေးတောင် မစောင့်နိုင်ဘူးလား”

သူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပါ၏။ စောင့်ရတာလောက် စိတ် မရှည်ပါဘူးဆိုတဲ့လူကို ကြန့်ကြာစေတာကို။ မမခိုင်က သူ့ဘေး မှာပင် ထိုင်ချလိုက်တာမို့ ရေမွှေးနံ့က စူးခနဲရှူလိုက်ရလေ၏။ ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စွမ်းအပြည့်နဲ့ပါပဲလား။

“စကားပြောစရာရှိတယ်”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ‘မ’နဲ့လား”

“အင်း”

ညှင်းသွဲ့သွဲ့ရယ်လေ၏။ စကားရိုးရိုးပြောမှာကိုတောင် သဘောကျပွားသလိုပါပဲလား။ ဇေယျသာပြင်ရင် ‘ရေတံခွန်ကြီး

စီးလာပြီ ဖိုးနိုင်ရှေ့လို့ ထအော်မှာအသေအချာ။

“ဘာပြောမလိုလဲ၊ ပြောလေ”

“အင်း... မခိုင်က နဲ့နဲ့စပ်စပ်ရှိတဲ့သူမို့ စုံစမ်းပေးနိုင် မှာပါ”

“ဘာကိုလဲ”

သူက မျက်နှာချင်းဆိုင်ကို မေးဝေါ့ပြလိုက်တော့ မမခိုင် မျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။ ဘာကြောင့်လဲ။ လောလော ဆယ်ဖွင့်ထားတာက ဖိနပ်ဆိုင်လေ။ သိပ်အရောင်းမစွံတာမို့ ပိတ် ခို့များနေတာမဟုတ်လား။

“တင်တင့်ကို”

“ဘယ်က တင်တင်လဲ”

“နိုင်ပဲ ရှေ့ဆိုင်ကဆို၊ တင်တင်က ‘မ’နဲ့ကျောင်းနေ ဘက်လေ”

“အာ... မခိုင်ကတော့လုပ်ပြီ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီလို ခင်သန္တာသက်ချိုပြီးကို မျက်စိကျပါမလား။ နည်းနည်းပါးပါးလေး တောင် မပေါက်ဘူး။ သွားပါပြီ”

“သိဘူးလေ၊ နိုင်က ဘေးမှာကျောင်မလေးတစ်ယောက် တလေမရှိရင် မနေတတ်တဲ့လူကိုးလို့၊ ထင်မှာပေါ့”

၇၆ က မမသဒ္ဓါမောင်

“အဲဒါက သူတို့ကိုက ကျွန်တော့်ဘက်ကို ၄၅ ဒီဂရီ လောက် ခပ်ယိုင်ယိုင်မို့ပါဗျာ။ ကျွန်တော်ကြိုက်လို့တွဲတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်လို့လား၊ မယုံပေါင်”

ကဲ! တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေပါလာရင် သိပ်မခိုက်တော့ဘူး။ မမခိုင်ကိုတော့ သူက သီးသန့်ဖြူဖြူစင်စင် လေး သဘောထားပြီး ဆက်ဆံတာမျိုးပါလေ။ ဘာ Colour မျိုးမှမရောယှက်ဘဲ အစ်မလိုသဘောထားတာကို မမခိုင်သိပါ လေစ။

“ဆိုင်ပြန်ငှားမယ်ဆိုရင် ယူမယ့်လူရှိလို့”

“ဆိုင်ခန်း! ဘာလဲ၊ နိုင်က ပွဲစားပါလုပ်ဦးမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘေးခန်းက”

စကားကိုရပ်လိုက်ရပါ၏။ ဘေးခန်းကကောင်မလေးလို့ များ ပြောလိုက်မိရင်] ဝင်ပြီး မစုံစမ်းပေးရင် ပြဿနာ။ ခုနက ပဲ ရှေ့ခြံကအပျိုကြီးမမနဲ့သူ့ကို တလွဲထင်လိုက်သေးတာမဟုတ် လား။

“ဘေးခန်းကအန်တီက ဆိုင်ဖွင့်ချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ စုံစမ်း ခိုင်းလိုက်လို့”

“ဘာဆိုင်တဲ့လဲ”

“ဒါတော့မသိဘူးလေ”

“Spa တော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလိုဆိုင်မျိုး မခိုင်နဲ့ပြိုင်ဖွင့်မှာဆို ပြောဖို့မလား”

“အင်း... စုံစမ်းပေးမယ်လေ”

“မမ ခုံလွတ်ပြီ”

“အေးအေး... လာလေ၊ နိုင်၊ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ခေါင်းလျှော်ပြီး ဆံပင်နည်းနည်းညှပ်မှာ”

“အရှည်နဲ့လည်းလိုက်ပါတယ် နိုင်ရဲ့”

“မေမေက ညှပ်ဆိုလို့ပါ”

“ဇေယျမေမေလား”

“အင်း”

လျှော်စင်ပေါ် သူတက်လို့လိုက်စဉ် မမခိုင်က Aircon လွှတ်ပေးထားတာမို့ သူ့အအေးမိမှာကိုစိုးပြီး ခြေထောက်ပေါ်မှာ Towel ခပ်ထူထူကို လွှမ်းပေးလေ၏။ ပြီးမှ ခေါင်းလျှော်လျှော်သုံး သည့် သားရေပြားနှင့် Towel အလတ်စားကို သူ့ကျောဘက်မှ ရင်ဘတ်ဆီ တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“အပေါ်နည်းနည်းတိုးဦး၊ ရာသီဥတုနည်းနည်းအေးလာလို့ ရေပူရေအေးစပ်ပြီး လျှော်ပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်”

“သမီးလျှော်ပေးရမလား မမ”

“နေနေ... ရတယ်၊ ညှပ်တော့မှ ဝိုင်းကူပေး”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“အိပ်တောင်ငိုက်လာပြီ”

“အိပ်လေ၊ ပြီးရင် ‘မ’ နှိုးမှာပေါ့”

တကယ်ပင် ငိုက်လာရတာပါလေ။ ခေါင်းစက်ိုင်ပြီး နှိပ်နယ်ပေးရုံလေးနှင့် သူ့အိပ်ချင်လာတာပါပဲ။ ဘယ်လောက်မိမိခံလို့ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ အစကတော့ အိမ်မှာကြာသလိုပင် သူ့ခေါင်းလျှော်ရေချိုးတာပါ။ ဇေယျက အအေးကြောက်တာရော၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းတာကြောင့် ဆိုင်မှာလျှော်ဖို့ခေါ်ရာက သူ့လာဖြစ်သွားတာပါလေ။

အမှန်က မမခိုင်နှင့်ရင်းနှီးခဲ့တာ ဇေယျက ပထမပါ။ နှစ်လလောက်ကြာမှ သူ့အဖော်လိုက်လာရင်း မမခိုင်နှင့်ဆုံခွင့်ရတာပါလေ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာမှ သူနှင့်မမခိုင် ဘာလိုလိုကြီးဖြစ်လာရတာပါ။ သူ့ဘက်က ဘာအကန့်မှမထားသော်ငြား သူတို့

ထက် ခြောက်နှစ်ကြီးသည့် အပျိုမကြီးတကြီး လှတပတ မမလေးက လှုပ်ခတ်လာတာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါလေ။

“၅။ . .”

နားကိုလေနှေးနှေးမှတ်လိုက်တာမို့ သူ့မျက်မှောင်ကြူတ်လိုက်မိလေ၏။ ဘယ်လောက်နူးညံ့ပြင်သာတဲ့နှိုးမှုပါလဲ။ တကယ်ဆို သူ့ပခုံးကိုဖြစ်ဖြစ် လက်မောင်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ် လှုပ်နှိုးရင်လည်း ရနိုင်တာလေ။

“ထလိုရပြီ”

သူထထိုင်တော့ ကျောပြင်ကို အသာတွန်းမပေးထားလေ၏။ ခြေထောက်မှာအုပ်ထားသည့် Towel ကိုတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ခေါက်ကာယူသွားချေပြီ။ ကွင်းထိုးဖိနပ်ကို သူ့စွပ်ကာ ရှေ့ခန်းသို့လိုက်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ဆုံလည်ခုံမှာ ထိုင်စဉ် နောက်ဘက်မှစိုနေသည့်ဆံပင်တို့ကို မမခိုင် သုတ်ပေးပြန်သည်။

“Dryer မှတ်မလား မမ”

“မလုပ်နဲ့ ရွှေစင်၊ နိုင်ဆံပင်က ဇေယျလိုပျော့ပျော့လေးမဟုတ်ဘူး။ Dryer မှတ်လိုက်ရင် ပိုပွသွားမှာ။ နေပါစေ၊ ဘာပုံညှပ်ချင်လဲ နိုင်”

“ရတယ် ကြည့်ကောင်းသလိုပဲ ညှပ်လိုက်ပါ”

“အမယ်! အမြဲကြည့်ကောင်းနေတာကိုများ။ မျက်နှာနည်းနည်းကြမ်းနေပြီနော်။ နောက်တစ်ခါ ဇေယျနဲ့လာရင် မျက်နှာပေါင်းဦး”

ပါးနှစ်ဖက်ကို အသာပွတ်ကိုင်လိုက်တာမို့ သူ့ကျောစိမ့်သွားရပါ၏။ အလိုလေး! ဇေယျပါမလာတာနဲ့ ဒီမမတော့ ရဲတင်းနေသလိုပါလား။

“မလုပ်နဲ့၊ ယားတယ်”

သူက သူမလက်ကိုအုပ်ကိုင်၍ဖယ်တော့ မမက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် တီးတိုးရယ်လေ၏။ လူကိုကစားစရာလို့များ ထင်နေလေသလား။ ခေါင်းကို ဟိုဒီ(မေးဖျားကိုင်၍)လှည့်ကာ ဆံပင်ပုံစံညှပ်ရန် ကြည့်ပြန်လေသည်။ ငါတော့ မမခိုင်လက်ထဲမှာ လှုပ်ကစားတဲ့ပလတ်တုတ်ဖြစ်နေပြီ ဇေယျရှေ့။

“လီယိုနာဒိုပုံကြိုက်လား”

“အာ... အဲဒီပုံစံက ဇေယျနဲ့ပဲလိုက်တာ။ ဇေယျက ဆံပင်သားပျော့တာလေ မခိုင်ရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘရက်ပစ်တ် ပုံရော”

“အထောင်လား။ မကြိုက်ဘူး”

“ဒါဆို တွမ်ခရစ်(စ်)ပုံ ညှပ်လိုက်မယ်လေ။ Mission Impossible ထဲက”

“သဘောဗျာ”

မြန်မြန်ညှပ်မှပြီးမှာမို့ ပြောလိုက်ရပါ၏။ ဟိုမင်းသားသာကြားရင် ငိုချင်းချသွားမှာအမှန်ပါလေ။ ဟိုက သန့်သန့်ပြန်ပြန်နေပြီး ချောမောခန့်ထည်တဲ့ကမ္ဘာကျော်မင်းသား။ သူက ဒီက အနုတ်စုတ်ကုတ်စုတ် ဖြစ်သလိုနေတတ်တဲ့ ညှစ်ညှစ်ပတ်ပတ် Gipsy လေ။

Phone...မြည်လာတာမို့ ဆံပင်ညှပ်တာခံနေရင်းမှ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ နှိုက်လိုက်ရပါ၏။ ဒီကောင်တော့ အသက်ရှည်ဦးမယ်။ ခုပဲ သူ့ကိုသတိတရပြောနေစဉ် Phone ဆက်လာတာကိုး။

“ပြော”

“ဘယ်မှာလဲ”

“Princess မှာ”

“အောင်မာ! ငါ့ကျမခေါ်ဘဲ တစ်ဗွေထဲ လိမ့်သွားတယ်ပေါ့လေ”

“မင်းက အလုပ်ဝင်နေပြီကိုးကွဲ့။ အားမအားမှမသိတာ”

“ဟ! ဒါလေးများ Phone ဆက်မေးပေါ့ကွ။ ကုမ္ပဏီက နေ့တိုင်းသွားတာမှမဟုတ်တာ။ ဒီလိုပဲ ဖေဖေအလိုကျ ဖောရောလေး မျက်နှာသွားပြရုံကို။ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မေမေပဲ ဆံပင်ညှပ်ဆိုလို့ လာညှပ်တာလေ”

“လက်သည်းဆေးသေးလား”

“မလုပ်ပါဘူး”

“အေး... အဲဒါငါ့အလုပ်နော်၊ တခြားလူခိုင်းရင် ငါ မကြိုက်ဘူး”

ရော်! ဒင်းကပဲ သူ့ကိုလိုက်အူတိုနေပြန်တယ်လို့။ သူ့အပေါ် ဇေယျ အဘယ်မျှချစ်ခင်သလဲဆိုတာကို မမခိုင်တို့လည်း သိနေကြပါ၏။ သူကတော့ လူထင်သာမြင်သာဖြစ်အောင် ရင်ထဲကချစ်ခြင်းကို မပြတတ်ပါချေ။

“ဘယ်သူညှပ်ပေးတာလဲ၊ ထုံးစံအတိုင်းလား”

“အေး”

“အိမ်လာဦးလေကွာ၊ မင်းနဲ့မတွေ့ရတာ ကြာပြီ”

“အေးပါ၊ ငါမအားလို့”

“အားလည်း မအားဘူးပြောမှာပဲမဟုတ်လား... မင်းအကြောင်း ငါသိပါတယ်။ အခု ဘယ်သူနဲ့တွဲခတ်နေလဲ”

သူပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒီသတင်းပဲကြားချင်နေတာမဟုတ်ဘူး။ မှန်ထဲမှ မမခိုင်မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်မိစဉ် တည်သွားတာတို့ မြင်နေရပါသည်။ စကားမှားလို့မဖြစ်သေးပါဘူး။ တော်ကြာစိတ်မကြည်ဘဲ နားရွက်ကို ကတ်ကြေးနှင့်ညှပ်မိမှဒုက္ခ။

“လောလောဆယ်မရှိဘူး”

“ကျားသားမိုးကြိုး၊ မင်း ရည်းစားမထားဘဲနေဖြစ်တာ ဘစ်လပြည့်ပြီကောင်၊ ချီးကျူးရမှာလား”

ဇေယျ တဟားဟားရယ်ချေပြီ။ တစ်လပြည့်ပြီတဲ့။ သူ့မှာဖြင့် ဘေးခန်းကတူအရိုး မကြာခဏ ခေါ်နိုင်စက်သမျှဒဏ်ခံကောင်းကောင်းခံနေရတာပါလေ။ လူလည်း လုံးလည်ချာလည်သိုက်နေရလို့ ရည်းစားထားဖို့စိတ် ဘာဘာညာညာတောင် မရှိဘော့ပါချေ။

“ဒါဖြင့် နိုင်ထက်ကျော်ရဲ့အသည်းပလ္လင်က ကွက်လပ်လေး ဖြစ်နေပြီပေါ့လေ”

“မနောက်နဲ့ကွ”

“မမခိုင်ကို ပေးနေပါလား”

“ဟေ့ကောင်! တိုးတိုးပြော၊ ကြားသွားဦးမယ်”

“ဒီလောက်အကျယ်ကြီးပြောနေတာ မကြားဘဲနေမလား”

'မ'နားပါးတာ သိသိကြီးနဲ့ ဒီကောင်လေး တမင်ပြောနေတာ သိတယ်'

ဇေယျ အချွန်နှင့် 'မ'နေတာမို့ သူ့မျက်နှာရဲရဲပြန်လေ
၏။ ကွယ်ရာ၊ စတာ ကိစ္စမရှိ။ ရှေ့မှာပေါ်တင်ကြီး စတာကတော့
လွန်တာပေါ့နော်။ နဂိုကတည်းက သူ့ကို မမခိုင်သဘောကျနေ
တာကို ဒီကောင်သိရဲ့သားနဲ့။

“မမခိုင် ခေါ်ထားမှာလား ဒီကောင်ကို”

“အေး . . . ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး”

ကဲ! Phone ထဲကနေ အပြန်အလှန်ပြောနေတာမို့ သူ
မျက်နှာပူဖြင့် Phone ကိုပိတ်လိုက်ရတော့၏။ မှတ်ထားဦး
ဇေယျရေ၊ မင်းအလှည့်ကျ မင်းကောင်မလေးရှေ့မှာ ငါဒီလိုပြော
ရင် မရှုမလှပေတော့ပဲ။ မမခိုင်မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးလှလှလေး
ပွင့်နေသလိုပါပဲ။ ရင်ဘတ်မှာ ကာထားသည့်ပိတ်စကိုဖယ်ကာ
လည်ပင်းနှင့်ကုတ်မှဆံပင်စတွေကို ရေမြှုပ်ဖြင့်ပွတ်လေမှ ဆံပင်
ညှပ်တာပြီးမှန်း သူ့သိလိုက်ပါ၏။ ပေါ့ပါးသွားသလိုပါပဲ။

ကုကုကု

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း(၇)

“သားကို တစ်ရက်လောက် ထမင်းဖိတ်ကျွေးရဦးမယ်”

“နေပါစေ အန်တီရယ်၊ မဟုတ်တာ”

“ဪ . . . သားကချည်း အန်တီတို့ကိုကူညီနေတာ
မဟုတ်လား။ အခကြေးငွေလည်း မယူဘဲ စေတနာသန့်သန့်နဲ့
ကူညီတာ များနေပြီ။ ဒီလောက်လေးမှ မလုပ်ပေးရရင် ဘယ်
ကောင်းမှာလဲ”

ဆိုင်ခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာမို့ အန်တီဒေါ်ခွာညိုနှင့်
သူကသာ စကားတပြောပြောနှင့် လုပ်အားပေးနေတာပါ။ သူမ
ကတော့ တစ်နေရာမှာ တစ်ယောက်တည်းတကုပ်ကုပ်လုပ်နေ
တာပါပဲ။ အခုချိန်ထိ သူမ ဘာဆိုင်ဖွင့်မယ်ဆိုတာ မသိသေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အလုပ်သမားဝန်ထမ်း ခန့်ဦးမှာလား သမီး”

“လောလောဆယ်မလိုသေးပါဘူး အန်တီလေးရဲ့ ဆိုင်က ကျိတ်ကျိတ်တိုးဦးမှာမှမဟုတ်တာ။ နောက်မှလိုလည်း ခေါ်တာကို မှန်မှာကပ်ထားရင် လုပ်ချင်တဲ့သူက ဝင်လျှောက်မှာပဲ။ ကိစ္စမရှိဘူး”

“ပြောလိုက်ရင် ခပ်အေးအေးပဲ။ ငါ့ချည်းပူပန်နေရတာ သွေးအေးပါ”

“မှန်တွေ ရေဆေးရဦးမယ်၊ ဟေ့! မင်း ဆေးမှာလား”

“ဘာလို့ဆေးရမှာလဲ၊ ရှင့်ဘာသာရှင် ဆေးပေါ့”

“အံ့မာ! ကူလည်းကူညီပေးရသေးတယ်၊ လူကို အလုပ်သမားလိုဆက်ဆံပြန်ပြီ။ မင်းကို အဲဒီလိုမပြောဖို့ ငါပြောတာ ဘယ်နှခါရှိနေပြီလဲ”

“လူမြင်လို့ မဆေးချင်တာရှင်၊ သိရဲ့လား”

“ဟာ! ဒါမင်းဆိုင်လေ၊ မင်းမလုပ်ရင် ဘယ်သူလာလုပ်ပေးမှာလဲ။ အတော်ဟုတ်တယ်”

“မလုပ်ပေးချင်လည်း နေရှင်”

“မင်းနော်”

“ကဲပါ၊ ငါပဲဆေးမယ်အေ”

“အန်တီမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ပဲလုပ်ပါ့မယ်”

“အစကတည်းက အဲဒီလိုပြောနေရင် ပြီးတာပဲကို”

“မင်း...”

တောက်! အတော့်ကိုတင်စီးတဲ့မိန်းမ။ သူမတို့အိမ်မှာ ခိုင်းစရာရှိရင် သူမကိုယ်တိုင်မလာဘဲ အန်တီလိုလူကြီးကို သူ့ဆီ လွှတ်တာလေ။ ဘယ်လောက်လည်လိုက်သလဲလို့၊ လူကြီးကိုယ်တိုင် လာပြောတာမို့ အားနာသမှုနဲ့ သူထလိုက်လာပြီး လုပ်ပေးရဧရာ။ ဘယ်နှကြိမ် ဘယ်နှခါတောင် ရှိပြီလဲမသိ။ မမှတ်မိတော့ပါလေ။

“သားရေ Fuse ပြတ်သွားပြီထင်တာပဲ၊ လုပ်ပေးပါဦး” ဆိုတာမျိုး။ ‘မီးသီးကျွမ်းတာအမြင့်ကြီးမို့ လဲပေးပါဦး’ ဆိုတာ၊ ‘ဘေစင်ရေပိုက် ရေမဆင်းလို့’ ဆိုတာတစ်ဖုံ၊ ‘Toilet ဝိတ်နေတာ ကူပါဦး’ ဆိုတာမျိုး တစ်ခါတစ်မျိုးမရိုးအောင်ကို ခိုင်းစားပြနေတာပါလေ။

သူသွားလုပ်ပေးတိုင်း သူမက ဧည့်ခန်းမှာ မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်ကာ စာဖတ်နေပြီး သူ့ကိုမသိယောင်ဆောင်နေတာမဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်ဒေါသထွက်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ သူမ

အိပ်ခန်းထဲမှာ စာကြည့်စားပွဲထားပြီး စာကြည့်မီးတပ်ပေးတာ၊ ညအိပ်မီးတပ်ပေးတာ၊ ညအိပ်မီးအုပ်ဆောင်း ဆင်ပေးတာ၊ ဗီရို တွေ နေသားတကျထားပေးခဲ့တာ၊ ဧည့်ခန်းမှာ စားပွဲကုလားထိုင် တွေထားတော့လည်း အလှပန်းအိုးထားဖို့ ခုံရည်လှလှလေး ရိုက် ပေးတာ၊ ဧည့်ခန်းအလှမီးဆိုင်းဆင်ပေးတာတွေအကုန်လုံး သူ့ လက်ရာတွေချည်းမဟုတ်လား။

အခန်းတံခါး Door Lock တွေမခိုင်တာကိုတောင် မလုံ ခြုံနိုင်တာမို့ သော့အသစ် လဲတပ်ပေးတာ၊ ကလန့်ကို အရံတပ် ပေးတာ စေတနာဗလပွန့်မဟုတ်လား။ (သူမနဲ့ ကတောက်ကဆ အဆင်မပြေတာတော့ ရှိပါ၏။) ဒါကိုတောင်မှ သူ့ကို ဖုတ်လေ သည့်ငါးပိ ရှိလေတယ်လို့ မထင်တာပါလေ။

ဘာများ မာန်တက်စရာရှိနေလို့လဲ။ ရုပ်ကလည်း သာ မန်ရွက်ကြမ်းရေကျိုသာသာရယ်။ (သူတို့ခဲ့သမျှ မိန်းကလေးတွေ ကဖြင့် မိန်းကလေးအချင်းချင်းတောင် လည်ပြန်ကြည့်ချင်စရာ အလှပကလေးတွေပါလေ။) အရပ်အမောင်းကလည်း သာမန်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း (အမြဲ Shirt အင်္ကျီဖားဖားကြီး ဝတ်ထားတာမို့) ခပ်ပိန်ပိန်ဟုသာ မှန်းမိ၏။ ဆံပင်ကိုလည်း အမြဲ လိမ်ခေါက်ပြီး အပေါ်မှာညှပ်ထားတာမဟုတ်လား။

ရုပ်အဆိုးဆုံးကတော့ အဘွားကြီးတွေ တပ်လေ့ရှိတဲ့ ဒီးကွက်မျက်မှန်မည်းမည်းကြီးပါပဲ။

ကြည့်ရတာ အဝေးမှန်တာပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ့လာ တာကိုမြင်ရင် မျက်မှန်ဘောင်ကိုကိုင်ပင့်ပြီး ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသား နဲ့ ကြည့်တတ်တာလောက် အမြင်ကပ်စရာကောင်းတာမရှိတော့။ စကားပြောလည်းမချိုသာ။ ကမောက်ကမ ကလန်ကဆန်နဲ့ ရန် စကားချည်းအစပျိုးလာတာ သုံးလေးခွန်းပြောတာနဲ့ သူ့ကို အသံ ကုန်အော်တော့တာလေ။

ဒီပုံဒီပန်း ဒီစိုက်မျိုးနဲ့မိန်းမကို ဘယ်လိုယောက်ျားလေး မျိုးက ကြိုက်မှာတဲ့လဲ။ ကြိုက်ရင်လည်း ဦးနှောက်မကောင်းတဲ့ လူ၊ မျက်စိမဲ့တဲ့လူမျိုးသာ ကြိုက်မှာလေ။ သူ့မှာ ညီမမရှိတာမို့ နှမချင်းမစာမနာပြောတာမျိုးမဟုတ်ရပါ။ တကယ့်ကို မေတ္တာတုံး လွန်းလို့ပါပဲ။

သူမနဲ့ပြဿနာဖြစ်ရတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှရင်မဖွင့်ဘဲ တစ် ယောက်တည်းပေါက်ကွဲတတ်ခဲ့တာ သူ့ကိုယ်သူ့အသိဆုံးပါလေ။ ဇေယျကိုတောင် ဒီကိစ္စမပြောဖြစ်။ ကျန်းမာရေးချူချာသည့်သူ ငယ်ချင်းကိုတော့ ပျော်စရာတွေသာ ဝေမျှပေးချင်တာအမှန်ပါ လေ။

“အထဲမှာ ဆေးသုတ်ပေးမှာလား။ ရှင်မလုပ်ပေးနိုင်ရင် Painter ခေါ်မလို့”

တွေ့လား... အကူအညီတောင်းတာတောင် အထက် စီးလေသံနဲ့လေ။ ရေပိုက်နဲ့တစ်ဖက်၊ အဝတ်စနဲ့ပွတ်တာတစ်ဖက် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်သူ့ကို တံခါးဖွင့်ပြီးပြောလာသည့်သူမကို စိတ် တိုစွာကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဘယ်ဘဝရေစက်ကြောင့်နဲ့များ ဒင်းကို သူကြည့်မရဖြစ်နေရပါလိမ့်နော်။

“ဘယ်မှာသွားရှာမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ”

“မသိဘဲနဲ့ ဒီစကားလာပြောရလား”

“အို! ရှင်က ဒီရပ်ကွက်ကပဲဟာ၊ ကျွန်မက သိပါ့မလား”

“ဒါဆိုလည်း လျှာရှည်ပြီး လာမေးရသေးလား။ လုပ် ပေးရင်ပြီးရောပေါ့။ ငါ့ကိုနိုင်ငံခြားက ဝယ်ထားတဲ့စက်ရုပ်လို့များ ထင်နေသလား။ မနက်ကတည်းက Non-stop ခိုင်းနေတာ ဆက်တိုက်ပဲ။ နည်းနည်းပါးပါးကိုယ်ချင်းစာဦးကွ”

“ဒါလေးမေးတာနဲ့ လူကိုမအော်ပါနဲ့ရှင်”

“ဟ! မင်းပြောပုံကရော အထာကျလို့လားကွ”

“လုပ်ပေးမယ်လို့ပြောရင် ပြီးတာပဲဟာ၊ ဒီလောက်ထိ

ပြောစရာမလိုပါဘူး”

“တောက်! စေတနာနဲ့ကိုမတန်ဘူး။ ဒါနဲ့များ ဈေးရောင်း စားဦးမယ်။ မင်း ဒီလိုအပေါက်ဆိုးပုံနဲ့ မင်းဆိုင်ကို လူလာဝယ် ပါ့မယ် အားကြီးကြီး။ Customer တွေ အကုန်ပြေးမှာ စိတ်ချ”

“ရှင်နော်၊ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ မဦးမချွတ်မပြောနဲ့”

ဆိုင်အပြင်ဘက်မှာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားများနေ တာမို့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ကြည့်သွားကြတာလေ။ ဒုက္ခပါပဲ၊ သူတို့ကိုများ တကျွက်ကျွက်ရန်ဖြစ်နေတတ်တဲ့ လင်မယားတွေလို့ ထင်သွားရင် သွားရော။

ဒါက ပြဿနာမဟုတ်။ ပြဿနာက ရှေ့တည့်တည့်မှာ ပါလေ။ လမ်းမကြီးခြားထားတဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် Beauty Sa- loon မှာ လိုက်ကာဖွင့်ကြည့်လိုက် ပြန်ချလိုက်နဲ့ ချောင်းနေတဲ့ မမခိုင်ကမှ ပြဿနာအကြီးကြီးမဟုတ်လား။

မမခိုင်ကိုပြောစဉ်က အန်တီဆိုလို့ ဒီဆိုင်ခန်းကိုရအောင် ငှားပေးခဲ့တာ၊ အခုတော့ အန်တီမကဘဲ ဒီမလှမဟာလေးနဲ့ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်စကားများနေတာကို မျက်မြင်တွေ့နေရချေပြီ။ ဒီဟာလေးကလည်း ဆိုင်ထဲမနေဘဲ သူ့ကိုအပြင်ထိထွက်လာပြီး လာရန်တွေ့ရတယ်လို့။

၉၂ ၇၇ မမသဒ္ဓါမောင်

“ပြောလို့ပြီးပြီလား၊ ပြီးရင်အထဲဝင်တော့”

“အို! ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ကိုယ် ထွက်လာတာကို လိုက်မတားစမ်းပါနဲ့။ ရှင်ရွက်ထားရတာမှမဟုတ်တာ”

“မင်းနော်၊ လုပ်လာပြန်ပြီ ထော်လော်ကန့်လန့်။ ဘာပြောဦးမှာလဲ”

“ဆေးသုတ်တာပြီးမှ Aluminium စင်တွေ လာပို့ရင် စီလို့ရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ Cupboard တွေလည်း ရိုက်ရဦးမယ်”

“Aluminium ဝီရိုတွေက မှာထားတာ ဘယ်တော့လာပို့မှာတဲ့လဲ”

“ဒီညနေတဲ့”

“သေစမ်း! မင်းငါ့ကိုအသက်မထွက်မချင်း ခိုင်းစားနေမှာမဟုတ်လား။ အသေကိုမောင်းနေတော့တာပဲ”

“ဒါလေးတောင်မှမလုပ်ချင်လည်း နေရှင်”

“ပြောပြန်ပြီ ဘာဒါလေးကမှာလဲ၊ ဒါကြီးကွ. . . ဒါကြီး၊ မင်းခိုင်းနေတာ တကယ့် Heavy တွေချည်း”

“ရှင်မကျေနပ်ရင် လုပ်ခရှင်းပေးမယ်ရှင်၊ ကျေနပ်တော့”

“အားအားရှိ ငွေခွဲချည်းရှင်းမယ်ဆိုတာချည်းပဲ။ မင်းငွေတွေကို မင်းသေမှ မင်းအခေါင်းထဲ တစ်ခါတည်းထည့်လွှားလိုက်”

“ရှင်နော်၊ မဦးမချွတ်နဲ့။ ရှင်ပဲသွားသေ”

“ဟဲ့! ဟိုကလေးနှစ်ယောက်၊ လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ စကားများနေကြပြန်ပြီ။ နှင်းဆီနော်၊ ညည်းကိုဒီလောက်ဆိုသုံးမနေတာ တောင်မှ မလိမ္မာချင်သေးဘူး။ ဒီအစ်ကိုပဲ အစစအရာရာလိုက်ကူပေးနေတာကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့။ ဘာလို့ရန်တွေ့နေရပြန်တာလဲ”

“ဘာအစ်ကိုကမှာလဲ၊ သမီးထက် တစ်နှစ်လေးကြီးတာနဲ့ပဲ အစ်ကိုမခေါ်နိုင်ပေါင်။ ဝေးသေး”

“ဟဲ့! ကဲ. . . ကြည့်၊ ငါစိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။ ဒီကလေးနဲ့တော့ ခက်တော့တာပါပဲ”

ကြည့်ပါဦး. . . ကူလည်းကူနေပါလျက် လူကိုကျေးဇူးမတင်သည့်အပြင် ရန်စွယ်ငေါငေါနဲ့ ရန်တွေ့နေသေးတာပါလေ။ အဘယ်မျှဒေါသဖြစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ အန်တီမျက်နှာနဲ့ လုပ်ပေးနေတာကိုသိသိကြီးနဲ့ ဒီမိန်းမ တမင်ကို ပြဿနာရှာနေသလိုပါပဲ။

အပြင်မှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေပြီး အတွင်းဘက်ရှင်းပေးရန် သူဝင်လာတော့ သူမက နံရံတွေဆေးသုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေလေပြီ။ ဇွဲကတော့ မသေးပါဘူး။ လုပ်ချင်စိတ်နဲ့လုပ်နေတာ နှစ်

ရက်တည်းနဲ့အပြီးဖြစ်အောင် လုပ်နေတာလေ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာလုပ်လုပ်”

“မင်းအဲဒါမျိုးလုပ်ဖူးလို့လား။ တလွဲတွေဖြစ်ကုန်မှာစိုး လို့မေးရတာကွ”

“ရှင်ပဲမလုပ်ဘူးဆို”

“ငါဘယ်မှာပြောလို့လဲ။ မင်း အတော်လည်းတတ်နိုင် တယ်နော်။ လူကိုအသက်ထွက်မတတ်ခိုင်းပြီး အမောပြေအောင် လုပ်ပေးမယ်မရှိဘူး။ ပြဿနာကို မီးထွန်းရှာနေ”

“ဘာရှင့်”

“ဟဲ့! ဟိုကလေးတွေ ဒီမှာ ဖာလူဒါရောက်ပြီ အမောပြေ သောက်ပြီး ခဏနားကြဦး”

နောက်ဆုံးတော့ သူနဲ့သူမတို့ကြားထဲ ဝင်ဖြန့်ဖြေတာ ဒီအန်တီပါပဲ။ သူက ဆွေမျိုးလည်းမရှိ၊ မိဘနှစ်ပါးစလုံးကလည်း Accident ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးခဲ့ရတာမို့ လူမှုဆက်ဆံရေးညံ့ဖျင်းပြီး ကျွတ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေရတာပါ။ ဒါကို သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အနီး အနားမှလူတွေက နားလည်ပေးပြီး သူ့အပေါ် ခပ်မှန်မှန်ပြောဆို ဆက်ဆံပေးကြတာပါလေ။

သူက ရွယ်တူချင်း လေးစားရမှာကိုလည်းမသိ၊ ငယ်သူ ကို သနားရကောင်းမှန်းလည်း နားမလည်၊ ကြီးသူကိုရှိသေရမှာ ကိုတော့ သိပါ၏။ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ဇေယျကိုတော့ ဒီကောင် ကကြောင်းသိသိကြီးနဲ့မို့ သည်းခံပေါင်းနေတာပင်။ ဇေယျကပင် သူ့အပေါ် (သူ့ထက်တစ်လငယ်ပါလျက်) လိုက်လျောအလျှော့ ပေး ပေါင်းတာမဟုတ်ပါလား။

ဒီဆိုင်လည်းမြန်မြန်ဖွင့်ဖြစ်မှပါပဲ။ နို့မို့ သူကူလို့ကို ပြီး ချည်မထင်။ ဒီမိန်းမနဲ့စဆုံကတည်းက စကားကောင်းကိုမပြောခဲ့ ချ ဘယ်ဘဝက ရေစက်မှန်းကိုမသိ။ သုံးလေးခွန်းဆက်တာနဲ့ “ဘာရှင့်” ဆိုတဲ့လေသံမာက စတော့တာပါလေ။

အထူးသဖြင့် မျက်မှန်ကြီးကိုပင့်မကာ ကျောင်းဆရာမ ကြီး Style မျိုးဖြင့် အာဏာပါဝါပြတာလောက် သူ့မှန်းတာမရှိ တော့ပေ။ ကိုယ်နဲ့လိုက်မလိုက်မှန်းလည်းမမြင်တတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ဘယ်လိုဝတ်ဘယ်ပုံဆင်ရင် လှမလဲ ကြည့်မကောင်းမလဲဆို တာကိုလည်း မတွေးတတ်။

ဦးနှောက်က မှီတက်နေသလို၊ လူကလည်း ပုံတုံးကြီး မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့များ ချေးဆိုင်ကဖွင့်ဦးမတဲ့။ ကောင်တာမှာ မျက်မှန်ကြီးတပ်၊ လက်ထောက်ပြီး ထိုင်မှိုင်နေမှာကို မြင်ယောင်

နေသေး။ ဒီလောက် Fashion အမြင်မရှိတဲ့ Date out မိန်းမ တစ်ယောက်က ဒီခေတ်အမြင်နဲ့ ဘယ်လိုလန်းဆန်းတဲ့ပစ္စည်းမျိုး ကို အရောင်းသွက်အောင် ရောင်းနိုင်မှာတဲ့လဲ။

အတွေးဖြင့် သူပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ကဲကဲ... အတွေး တွေနဲ့ လွင့်နေလို့မဖြစ်သေးပါဘူး။ အလုပ်ကိုပြီးအောင် လုပ်ရဦး မှာပါပဲ။ နံရံကပ်မှန်စိုရုံ သူရိုက်တော့ အလိုက်တသိနဲ့ လာကိုင်ပေး လေရဲ့။ စင်တွေကိုကြည့်ကောင်းအောင် Polish ဆီသုတ်တော့ ဟိုနေရာဒီနေရာဆိုပြီး လက်ညှိုးညွှန်နေသေးတာပါလေ။ သည်းခံ နိုင်ထက်ကျော်ရေ... သည်းခံ။

ရှေ့ဘက်မှာ မှန်တွေချည်းမို့ ဘေးနှစ်ဖက်နှင့် နောက် ကျောနံရံကို ဆေးသုတ်တော့ ဆေးပုံးရွေ့တာ၊ သယ်ပေးတာတို့ ကို သူမလုပ်ပေးပါသည်။ အားလုံးပြီးသွားတော့ မီးချောင်းတွေ ဆင်ထားပြီးတာကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး ဆိုင်ခန်းကိုလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက် ပါ၏။

အနံတီက ကြမ်း(သံမံတလင်း)ကို တံမြက်စည်းလှဲပြီးပြီ မို့ သန့်ရှင်းနေကာ မီးချောင်းမှအလင်းဖြင့် နံရံစိမ်းဖျော့ဖျော့ဆိုင် ခန်းလေးက လူတွေကို မျက်စိအေးစေကာ ရင်ကိုငြိမ်းချမ်းသွား စေတာပါလေ။

တအောင်အကြာမှာ ဘယ်အချိန်က အပ်ပြီးသွားမှန်းမသိ သည့် ဆိုင်ဆိုင်ဘုတ်ကို သူ့လက်ထဲသို့ သူမလာထည့်ပေးလေ ၏။ 'Royal Prince' တဲ့။ မမခိုင်နဲ့တော့ သူရှင်းရတော့မှာအမှန် ပါပဲလား။

ဂုဂုဂု

အလယ်....

ကျွန်တော်ဘဝဟင်းလင်းပြင်
ကျယ်ကြီးမှာ.... ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့အတူ
ရေကြည်အိုင်လေးပါ ရှိနေတာပါ....

ဂေယျမင်းထင်

အခန်း(၈)

ကျွန်တော့်ဘဝစာမျက်နှာက အင်မတန်ရိုးစင်းလွန်းလှ
မိဘတွေရဲ့ဖြည့်ဆည်းမှုဖြင့် ကျွန်တော့်ဘဝက ပြည့်စုံမှု
တို့ဖြင့် နေသာသလိုနေခဲ့ရတာပါ။ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ဖိုးနိုင်
က ကျွန်တော့်အတွက် အမြှာအစ်ကိုလို သူငယ်ချင်းလို နှစ်ကိုယ့်
အစ်စိတ်ဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။

ကျွန်တော့်မှာ အားနည်းချက်တွေအများကြီးရှိနေပါ၏။
ကျန်းမာရေးက ငယ်စဉ်ကတည်းက ညံ့ခဲ့တာမို့ လူက နည်းနည်း
လေးမှ အတိမ်းအစောင်းမခံရဲဘဲ ခပ်ပျော့ပျော့ကောင်လေးအဖြစ်
ရှင်သန်ခဲ့ရတာပင်။

ဥပမာ- မိုးရွာတဲ့အခါမျိုး၊ ဖိုးနိုင်က မိုးရေတောထဲမှာ

အဆောင်းမပါ ဒီတိုင်းလျှောက်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ထီးမဆောင်းဘဲလျှောက်ရင် ဖျားချေပြီ။ ဆောင်းတွင်းမှာ ဒီကောင် နှင်းတောထဲပြေးနေပေမယ့် ကျွန်တော်က အနွေးထည်နဲ့ ဦးထုပ် မပါရင် ပြဿနာဖြစ်တော့မှာလေ။ ဟော! နွေဆိုရင်လည်း ထို နည်းလည်းကောင်းပါပဲ။

ဖိုးနိုင်က နေပူကျဲကျဲအောက် အလုပ်လုပ်နေပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ နေပူထဲ အကာအကွယ်မပါဘဲထွက်တာနဲ့ အပူရှုပ်ဖျားတော့တာပါလေ။ ဒီတော့ ဒီဘဝကြီးမှာ လူဖြစ်ခွင့်ရ ခဲ့ပေမယ့် လူဖြစ်ရှုံးသလိုဖြစ်မနေဘူးလား။ မစွမ်းမသန်လူတွေ တောင်မှ ဂျာနယ်ရောင်းကြတာမျိုး၊ စာအုပ်ရောင်းတာမျိုးနဲ့ ဘဝ ကို လှုပ်ရှားရုန်းကန်နိုင်တဲ့အစွမ်းအစတွေ ရှိနေသေးတာပါ။

ကျွန်တော့်မှာဖြင့် တစ်ခုခုကိုစိတ်အားထက်သန်စွာနဲ့ ဘာ မှမလုပ်နိုင်ခဲ့။ ဘွဲ့တစ်ခုကိုတော့ လိမ်ဖယ်လိမ်ဖယ်နဲ့ ရခဲ့ပါရဲ့။ အခု ဖေဖေအလုပ်မှာ ဘာရာထူးမှမရှိဘဲ မျက်နှာသွားပြပြီးထိုင် နေတာလေ။ ဖေဖေအားလို့ မစစ်နိုင်တဲ့စာရင်းတွေကို ဝိုင်းကူ စစ်ပြီး အချိန်ကြာလာတော့ ခေါင်းကမူးချေပြီ။

ဘဝက ဒီလိုပုံနဲ့ ဘယ်လိုဖြတ်သန်းရပါ့မလဲ။ ဖိုးနိုင်က တော့ ကျွန်တော့်ကို လူမမာလိုမဆက်ဆံပါ။ အများအပြင်မှာတော့

ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဒီကောင် အနည်းငယ်တင်စီးနေသလိုဖြစ် ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အပေါ် သူ့အဘယ်မျှ ငဲ့ကွက် စာနာသလဲဆိုတာကိုဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်ကျွန်တော့်မိဘတွေသာ အသိဆုံးပါလေ။

အရှင်းဆုံးပြောရရင် 'ဇေယျမင်းထင်' ဆိုတဲ့ ကျွန်တော် ဒီဘဝမှာ အသက်ရှင်ခွင့်ရနေတာ ဖိုးနိုင်ဆိုတဲ့ 'နိုင်ထက်ကျော်' ကြောင့်ဆိုရင် အမှန်ဆုံးပါပဲ။

“ဟဲ့လို”

Phone မြည်သံကြောင့် မြို့ထဲရောက်နေစဉ် ကျွန်တော် ဖွင့်နားထောင်လိုက်ရပါသည်။ ကျားသားမိုးကြိုး ဒီကောင်ဆီက Phone အရင်စဆက်တာ တစ်ခါမှမရှိခဲ့တာလေ။

“ဇေယျ၊ မင်းနေကောင်းရဲ့လား”

“အေး! ကောင်းပါတယ်ကွ ဘာလဲ၊ အိပ်မက်မကောင်း လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း Phone မခေါ်တာ တစ်ပတ်ကျော် နေလို့”

“လွမ်းတယ်လို့ ဝန်ခံတယ်ပေါ့လေ”

“မင်းဘကြီးပဲ လွမ်း”

ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိပါ၏။ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။
ကျွန်တော့်အပေါ် ဒီကောင်စိုးရိမ်တတ်ပါတယ်လို့။ Mart ထဲမဝင်
မီ ကျွန်တော် ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်ပါ၏။ အမှန်တော့ ဖေဖေခိုင်း
ထားတဲ့အလုပ်တွေ များနေတာမို့ ဒီကောင့်ဆီ Phone မဆက်
ဖြစ်တာပါလေ။

“အံ့ဘယ်မှာလဲ”

“ငါလား၊ မြို့ထဲမှာ”

“တစ်ဖွေတည်း လိမ့်သွားတာပေါ့လေ”

“မင်းမှမအားတာကိုးကွ၊ ဝပ်ရှော့မှာ ကားတွေပုံနေပြီ

ဆို”

“အေးကွာ”

“သန်ဘက်ခါကျ ငါနဲ့လာအိပ်လေ”

“ဟေ့ကောင်! သူများကြားရင် တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

“ဟင်းဟင်း... ဘောပွဲရှိလို့ခေါ်တာပါကွ”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ အိပ်ရေးပျက်မယ့်ကိစ္စ”

“လာပါကွာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်းကြည့်ရင် ပျင်းလို့

ပါကွ”

“အေးပါ”

“ဒါဆို ဒါပဲနော်”

“အေး”

ကျွန်တော် Phone ပိတ်ပြီး Mart ထဲဝင်ရန်လှည့်လိုက်
ပါ၏။ ရုတ်တရက် အထဲမှထွက်လာသည့်လူတစ်ယောက်နှင့် တိုး
သလိုဖြစ်သွားတာမို့ ထိုလူလက်ထဲမှစက္ကူပုံးကို တိုက်မိလေသည်။
ရော်! ကျွန်တော်တော့ ပြဿနာရှာမိပြီလေ။

“အို! . . . အရမ်းပဲ”

“Sorry! . . . ”

စက္ကူပုံးက လက်ထဲမှလျှောကျသွားတာမို့ ကူရန် သူငဲ့
လိုက်မိစဉ် သူမကလည်း အငုံ့မို့ နဖူးချင်းပါ ထပ်တိုက်မိတော့
တာလေ။

“ကျစ်!”

“Sorry! . . . ပါ”

“နှစ်ခါရှိနေပြီနော်”

ကျွန်တော်က စက္ကူပုံးကိုကောက်လိုက်ပြီး ခါးကိုပြန်မတ်
လိုက်ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားသလို ရှေ့မှမိန်းကလေးကို
ငေးခနဲကြည့်လိုက်မိလေသည်။ လေသံမာမာနှင့်ပြောလိုက်သည့်
မိန်းကလေးက မျက်မှန်ကိုတစ်ချက်ပင့်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်ကို

မျက်စောင်းခဲလိုက်ပါလေ၏။

လှလိုက်တာနော်၊ မျက်ဆံလေးတွေက နက်နေတာပါလား။ မျက်နှာကိုခပ်တင်းတင်းလေးထားပြီး လေသံမာနဲ့ပြောနေတာကိုက တစ်မျိုးလေးဆွဲဆောင်သလိုဖြစ်နေတာပါလေ။ သူမမည်သူပါလဲ။ ဆံပင်ရှည်တို့ကို မြင့်မြင့်လေးစည်းပြီး ချည်နှောင်ထားတာမို့ မျက်နှာလေးက ထင်းပြီး မြင်နေရတာပါလေ။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ပေးလေ”

မျက်စောင်းထပ်ခဲလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ စက္ကူပုံးကို ဖျတ်ခနဲယူလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ထားသည့်ကားလေး၏နောက်ပုံးထဲသို့ စက္ကူပုံးကိုထည့်လိုက်လေသည်။ ထိုထဲမှာ တခြားပုံးတွေလည်း ရှိနေတာပါလား။ ကားနောက်ခန်းထဲမှာလည်း အထပ်ထပ်ပြည့်နေတာပါလေ။

ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ တက်မလိုပြင်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရဟန်ဖြင့် Slimbag ထဲမှာစွက်ကံထုတ်ယူ ဖြန့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ Ballpen ဖြင့် အထဲမှာပါသည့်စာရင်းတို့ကို ဟိုခြစ် ဒီခြစ်လုပ်ကာ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး လက်သုံးလေးချောင်းချိုးမှတ်နေပုံက ဘေးဘီကို အမှတ်မထားသလိုပါလေ။

ကြည့်ပါဦး၊ အဘယ်မျှရိုးစင်းလွန်းတဲ့ပုံစံလေးပါလဲ။ ဒီ

နေခေတ်မှာ မျက်စိရောခေါင်းပါ မူးနောက်လူအောင် Colour စုံ Design စုံနဲ့ အလန်းတွေများနေတာမဟုတ်ပါလား။ သူမပုံစံက အိမ်တွင်းအောင်းပြီး ခေတ်နောက်ကျန်နေရစ်ခဲ့တဲ့ (၁၉)ရာစုအပျိုကြီးတွေလို ပုံတုံးတုံးမဟုတ်သော်လည်း သူမ Fashion နဲ့ သူမကဖြင့် မရိုးမဆန်းဘဲ ကြည့်ကောင်းနေတာပါလေ။

“ကျစ်!”

စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် နောက်ပုံးကိုပြန်ဖွင့်ကာ ပုံးတွေကိုလက်ဖြင့် တစ်ပုံးစီကိုင်စစ်ပြန်လေ၏။ တိကျသေချာသည့်လုပ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော်ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ လုပ်ငန်းတစ်ခုခုများ သူမလုပ်နေလေသလား။

ကားအပုံးကိုပြန်ပိတ်ကာ ပြန်လှည့်လိုက်စဉ်၊ ယခုတိုင် Mart ထဲမဝင်သေးဘဲ အငေးသားကြည့်နေသည့်ကျွန်တော့်ကို မြင်ကာ သတိထားမိသွားလေ၏။ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ နောက်ထပ်မျက်စောင်းတစ်ခု လက်ဆောင်ထပ်ရပြန်လေ၏။ ကျွန်တော်ပြုံးနေလျက်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်မိလေသည့်အဖြစ်ရယ်ပါ။

“ဘာမှန်းကိုမသိဘူး”

မကြားတကြားရှေ့တက်ကာ ဘေးမှဖြတ်သွားတာမို့ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတို့က အလိုလိုရွေ့ကာ သူမနောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း

၀၀၈ ၇၇ မမသဒ္ဓါမောင်

လိုက်လာမိလေသည်။ ဖိုးနိုင်သာမြင်လျှင် အဘယ်မျှလှောင်လိုက်
မှာပါလိမ့်။ ဇေယျမင်းထင်ရဲ့ဘဝမှာ ဒီလိုမျိုး မိန်းကလေးတစ်
ယောက်နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်မိတာ ဒါ ပထမ
ဦးဆုံးအကြိမ်ပါလေ။

“ဒီမှာ”

“ဪ... မမ”

“ကျွန်မငွေရှင်းသွားတာ Stationary အိတ်ကျန်ခဲ့လို့”

“ရှင်! ဟတ်ရဲ့လားမမရဲ့၊ သမီးတို့ ကောင်တာပေါ်အကုန်

တင်ပေးလိုက်တာပါ။ သေချာစစ်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ဒီမှာကျန်ခဲ့တာ သေချာပါတယ်။ ကျွန်မသယ်သွားတာ

စက္ကူပုံးတွေချည်းပဲ။ အဲဒီအိတ် မယူရသေးတာအမှန်ပဲ။ ဒီမှာ
Voucher ပါ။ သယ်သွားတဲ့ပုံးအရေအတွက် (၁၅)ပုံး၊ ဒီတစ်ခု
ကိုပဲ Tip မပေးရသေးတာလေ”

“ခဏလေးနော်၊ သမီးမေးပေးမယ်”

Casher ကောင်တာမှကောင်မလေးက ဝတ်ခြားနေရာကို
ထွက်သွားလေ၏။ သူမက လက်ထဲမှ Voucher စာရွက်များကို
သေချာစေရန် တစ်ရွက်ချင်းပြန်ကြည့်နေလေသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟို... ဟို”

ကောင်တာမှာကျန်ခဲ့သည့်နောက်တစ်ဦးက ဘာပြောရ
မှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် လာမေးသည့်လူက သူမအနီးမှာရပ်လိုက်လေ
၏။ ကြည့်ရတာ ဒီဆိုင်က မန်နေဂျာထင်ပါရဲ့။ သားသားနားနား
ဝတ်ထားတာကိုး။

“ဘာပြဿနာများ ဖြစ်လို့ပါလဲခင်ဗျာ”

“ကျွန်မပစ္စည်းအိတ်ကျန်ခဲ့လို့ လာမေးတာပါ”

“ဘယ်တုန်းက ဝယ်သွားတာပါလဲ”

“အခုလေးတင်ပါပဲ၊ ပစ္စည်းတွေ သုံးလေးခါသယ်နေရ
တာနဲ့ ကျန်ခဲ့လို့”

“သေချာမစစ်သွားဘူးလား”

“စစ်ပါတယ်၊ ပစ္စည်းက အရမ်းများလွန်းလို့ ယူဖို့မေ့
သွားတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်တက်လာခဲ့တာပါ”

“ဒီ Casher ဘယ်သူ့တာဝန်လဲ”

“မြင့်မြင့်နိုင်နဲ့ ရွှေဝါပါ”

“Customer ပစ္စည်းများနေရင် အပြင်ထိ လိုက်ပို့ပေး
ရမယ်ဆိုတာ မမှတ်မိကြဘူးလား။ တာဝန်တယ်ပေါ့လျော့တာပဲ။
မနက် Supervisor ဘယ်သူလဲ”

“မဂ္ဂူလီပါ ဆရာ၊ ဟိုမှာလာနေပါပြီ”

Mart ထဲမှာ အတော်အလုပ်ရှုပ်သွားကြပါ၏။ ငွေရှင်း
ကောင်တာက သုံးလေးခုပို့ အလုပ်ကိုယ်စီရှုပ်နေကြတာပါလေ။
အခုတော့ သူမကြောင့် မန်နေဂျာရော Supervisor ပါ မနေရ
တော့ပါလား။

“ဂ္ဂူလီ”

“ရှင်... ဆရာ”

“ကိုယ့်ဆိုင်လာဝယ်တဲ့ Customer ကို မင်းတို့ဘယ်
လိုဆက်ဆံလိုက်လဲ။ ဒီမှာပစ္စည်းကျွန်ခဲလို့ လာမေးပြီးရပ်စောင့်
နေတာ မိနစ်(၂၀)ကျော်နေပြီ။ ဘယ်လောက်အားနာစရာကောင်း
လိုက်သလဲ”

“ရပြီမမ၊ ပစ္စည်းချထားတာကိုမြင်လို့ ပပ ယူသိမ်းပေး
ထားတာတဲ့။ ဒီမှာပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ စစ်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

သူမက ကတ္တူစက္ကူအိတ်ကိုအသာဖွင့်ကြည့်ကာ ခေါင်း
ညိတ်လိုက်လေ၏။ စိတ်ချသွားပုံဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သလို
ပါနယ်လေ။

“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မကြောင့် အလုပ်ရှုပ်သွားရတာကို

တောင်းပန်ပါတယ်”

“မဟုတ်တာ”

မန်နေဂျာက သူမလက်ထဲမှ Voucher တွေကို တစ်
ချက်ခွဲကြည့်လိုက်ရင်း အရောင်းစာရေးမလေးတစ်ယောက်ကို
လက်ညှိုးထောင်ပြကာ လက်ဖျောက်နှစ်ချက်တီးလိုက်စဉ် Plastic
အလှပန်းခြင်းကြီးတစ်ခု သယ်လာပေးလေ၏။

“ဒါလေးလက်ခံပေးပါ၊ ကျေးဇူးပြု၍”

“ရှင်! မဟုတ်တာ၊ နေပါစေ”

“Present ပါ၊ ဒီကညီမ ဝယ်သွားတာ သုံးသိန်းကျော်
ဖိုးဖြစ်နေလို့ ကျေးဇူးလက်ဆောင်ပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တကယ်ဆို ပစ္စည်းတစ်ခါတည်း
စစ်မသွားမိတာ ကျွန်မအပြစ်ပါ။ ဝန်ထမ်းတွေအလုပ်ရှုပ်သွားလို့
အားနာနေမိတာကို”

“နောက်ကိုလည်း လာဝယ်ယူအားပေးဖို့ ဖိတ်မန္တကပြု
ပါတယ်။ Address နဲ့ Phone နံပါတ်လေး ပေးခဲ့နိုင်မလား။
မှတ်တမ်းတင်ထားဖို့နဲ့ Anniversary ဆို မဲဖောက်ပေးရင် လို
အပ်လို့ပါခင်ဗျာ”

“ဪ”

သူမမျက်နှာလေးက တကယ့်ကို မျက်နှာပူ အားနာသွား
ဟန်ဖြင့် ပန်းနုရောင်သန်းသွားလေသည်။ ကောင်တာမှ ကောင်
မလေးက ကတ်အဖြူလေးထုတ်ပေးသဖြင့် သူမတစ်ချက်ပြီးလိုက်
ပြီး ကတ်ပြားပေါ် ချရေးပေးလိုက်လေ၏။

တစ်ခဏလေးပါပဲ။ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်တဲ့အပြုံးလေးနဲ့
အတူ မျက်ဝန်းလေးတွေပါ အရည်လေးလွဲသွားရတာပါလေ။
မန်နေဂျာနှင့်ဝန်ထမ်းတွေကို ခေါင်းညွှတ်နှုတ်ဆက်ကာ သူမလှည့်
ထွက်သွားသည့်နောက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ခဲ့လေသည်။

လက်ထဲမှာ ပန်းခြင်းကြီးပိုက်ထားပြီး အိတ်ကိုတစ်ဖက်
သယ်ကာ ပေါ့ပေါးပါးပါးဟန်ဖြင့် စက်လှေကားမှဆင်းသွားပါ၏။
ပြီးနောက် ခဲရောင်ကားလေးကိုစက်နိုးကာ မောင်းထွက်သွားလေ
တော့သည်။ ကားနံပါတ်ကို သူကြည့်ကာ နှုတ်မှရွှေရွတ်လျက်
စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်မိလေတော့သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော့်အတွက်ရော ဖိုးနိုင်အတွက်ပါ
ဘောင်းဘီဝယ်ဖို့သွားတာဖြစ်ပါလျက် ဘာတစ်ခုမှမဝယ်ဖြစ်ခဲ့တာ
ပါလေ။ ဖိုးနိုင်သာသိရင် အချိန်ဖြုန်းတဲ့ကောင်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်
ကိုဝေဖန်တော့မှာ အသေအချာပါပဲ။

ကုကုကု

ရွှေပဒေသာစာပေ

စာခန်း (၉)

“သားရေ... သားနိုင်လားပြီ”

မေမေ့အသံကြောင့် အခန်းထဲမှအပြေးထွက်လိုက်မိ၏။
ဒီကောင့်ကိုတွေ့ချင်တာထက် ပြောချင်တဲ့စကားတွေက ရင်ထဲ
မှာ အပြည့်ပဲမဟုတ်ပါလား။ လှေကားမှဆင်းလာတော့ သူ့ကို
မတွေ့။ မေမေများ နောက်နေလေသလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။
မေမေက ကျွန်တော့်ကို စနောက်လေ့ရှိတာမှမဟုတ်တာ။

“မေမေ”

“ဝေ့!”

“ဖိုးနိုင်ရော”

“ဒီမှာ ဇေယျရေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထမင်းစားခန်းဘက်မှအသံကြောင့် ကျွန်တော်လိုက်ဝင် ခဲ့မိ၏။ မေမေ ထမင်းပွဲပြင်နေတဲ့နေရာမှာ ဒင်းက ဟိုနှိုက်ဒီနှိုက် စားနေတာပါလေ။

“ထမင်းစားမလို့လား”

“အေး... ဘာလဲ၊ မကျွေးချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စောသေးလားလို့ပါ”

“မစောတော့ပါဘူး သားရဲ့၊ အခုပဲ ဆယ့်တစ်နာရီရှိနေ ပြီကို။ ဆာလောက်ပြီပေါ့”

ဟုတ်မှာပါလေ။ ကျွန်တော်က ဒီရက်ပိုင်းမှာ မျက်နှာ လေးတစ်ခုကို အကြိမ်ကြိမ်မြင်ယောင်နေမိပြီး ဗိုက်လည်းမဆာ၊ အိပ်ချင်စိတ်လည်းပျောက်နေမိတာ မဟုတ်လား။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သွက် သွက်ခါရူးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

“မေမေ့သား နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်သားရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီကောင်မျက်ကွင်းတွေ ညှိနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်လား”

သူ့အပြောကြောင့် မေမေက လုပ်လက်စအလုပ်ကိုရပ် ကာ ကျွန်တော့်နားသို့ရောက်လာလေပြီ။ မေးဖျားမှပင့်ကိုင်ကာ

ထိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြင့် စစ်နေပြီလေ။

“ဟုတ်သားပဲ၊ သားလေး အိပ်လို့မပျော်ဘူးလား”

“အာ... ပျော်ပါတယ်မေမေရ၊ မင်းလုပ်တာနဲ့ ငါ့ကို မမေ့မိတ်ပူပြီ”

“ဒီပုံစံနဲ့ ညနှစ်နာရီခွဲပဲကို ဘယ်လိုကြည့်လို့ဖြစ်မှာလဲ။ ညမအိပ်ဘူး၊ ပြန်မှာ”

“ဟာ! အဲဒီလိုမဖြစ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ သားရဲ့၊ မျက်နှာက ဖြူဖျော့ပြီး သွေး နှိုသလိုဖြစ်နေတာ။ အပင်ပန်းခံလို့မဖြစ်ဘူး။ ဘောလုံးပွဲမကြည့် နဲ့ဆိုတာ ပြောလို့ကိုမရဘူး သားနိုင်ရယ်။ သူ့အခန်းထဲမှာ TV ဆားမိတာ မှားပြီ။ ပြန်ထုတ်ရမှာပဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့မေမေရ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒါလေးပဲ အပန်းဖြေ ရောဂါတာ”

“တခြားဟာတွေမရှိလို့လား၊ သီချင်းနားထောင်ဖို့လည်း ဆင်ပေးထားသားနဲ့။ ဒီအိပ်ရေးပျက်စေတဲ့ TV ကိုသိမ်းမှုကိုဖြစ် စ”

“မရဘူးနော်၊ ကျွန်တော့်ကို အိမ်မှာမနေစေချင်တော့ သား”

ကုသော့ဆိုက်ကို ဟိုဒီလွင်ခါကာ ဆန္ဒပြလိုက်တာမို့
ကျွန်တော့်ထံသို့ တအံ့တသြရောက်လာလေ
သည်။ ဘာလဲ၊ ဒါလေးပြောလိုက်တာနဲ့ အယူတွေသည်းပြီး ပြု
ပြုးပြာပြာ လုပ်ကြဦးမှာလား။ ခက်ပါရဲ့ ဇေယျမင်းထင်။

“မင်းစကားက ဘာကြီးလဲကွ”

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်”

“ဒီ Sport news လေး Sport လိုင်းလေးနဲ့မှ အပနဲ့
ဖြေအိပ်စက်ခွင့်မရရင် ကျွန်တော့်မှာ ဘာရှိတော့မှာလဲ။ သူများ
တွေလို Sport Center မှာ Jim ကစားရတာမျိုးလည်းမရှိ”

“အေးပါအေးပါ၊ ငါ ညအတူကြည့်ပေးပါမယ်။ ဟုတ်
ပြီလား”

“မေမေ TV မထုတ်တော့ပါဘူးသားရယ်”

“ဒါလေးပြောမိတာကိုများ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး စိတ်က
ကောက်ပြသေးတယ်။ ခွေးကောင်”

“ငါဘယ်မှာကောက်လို့လဲ”

“အေးပါ၊ ထားလိုက်ပါတော့”

“ငါစိတ်မကောက်တတ်ဘူးကွ”

“ဟာ! ဒီကောင် အတော်ကျီကျတဲ့ကောင်ပဲ။ ထမင်းစား

မှာလား ဂျစ်တိုက်မှာလား”

ဟင်းဟင်း... နိုင်ကွက်ပါပဲ။ ဒင်းကိုသာ ကျွန်တော်
ဆိုက်လိုက်လျောလျောလေး နေခဲ့ရတာ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်
တော့်ကိုအလိုလိုက်ခွင့်ရတော့မှာပါလေ။

“မင်းခွံ့ကျွေးမှာလား”

“ငါက”

“အင်း”

“လုပ်ပြီ မင်းကတော့ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့လူမမာလည်း
မဟုတ်။ ဘယ်လိုကောင်မှန်းကိုမသိဘူး။ ဆာနေတာက ငါကွ”

“မင်းမကျွေးရင် မစားဘူးကွာ။ ထမင်းကိုစားချင်စိတ်
ခန့်ပါဘူးဆိုနေမှ”

“ဘယ်လို! ထမင်းမစားတော့ ဘာစားချင်တာလဲ၊ ပြော”

“ရှောက်သီးသုတ်တို့၊ ကြာဆံဟင်းခါးတို့သာ ဆွဲလိုက်
ချရင်”

“တော်ပြီ ဘိုးတော်၊ မတည့်တာကိုချုပ်ခြင်းမတပ်လေ
နဲ့ ထမင်းပဲစား။ ငါကျွေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ။ နိုင်ကွက်ရတုန်း နိုင်စားထားဦးမှ
ဒါပဲ။ သူက တကယ်ပင် ထမင်းအုပ်ထဲမှထမင်းကို ဇွန်းဖြင့်ကြွေ

ပန်းကန်ထဲသို့ထည့်နေချေပြီ။ ပြီးနောက် ကျွန်တော့်အတွက် သီးသန့်ချက်ပေးထားသည့် ကြက်သားစွပ်ပြုတ်နှင့် (ဆီမပါသည့်နီးပါး) နှပ်ထားသည့်ကုလားပဲနှပ်ပန်းကန်တို့ကိုပါ အနီးသို့ဆွဲလိုက်လေသည်။

“ကြက်သားကြော် စားဦးမလား”

“No!”

“ပြီးရော”

မေမေက သူ့စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်လုံးထဲမှ ကြက်သားတုံးဆယ်ကာ ဖွန်းခက်ရင်းဖြင့် ခွင်နေတာကို အရိုးထည့်ရန် ပန်းကန်ပြားလေးချပေးပြီး ထမင်းစားခန်းမှရှောင်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်စားစေချင်လို့ထင်ပါရဲ့။

“မနက်ဖြန် မမခိုင်တို့ဆိုင်သွားရအောင်ကွာ”

“သဘက်ခါမှသွား”

“ဘာလို့လဲ”

“မနက်ဖြန် ဆေးရုံသွားရမယ်”

“ဟာ! ငါ နေကောင်းနေတာကို ဘာလို့သွားရမှာလဲ”

မသွား... ”

ထမင်းလုတ်ဖွန်းက ပါးစပ်ထဲရောက်လာတာမို့ စကား

ပြတ်သွားရပါ၏။ ရောက်ရွက်ပါးပါးလှီးထားတာကို စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ထဲသို့ ဖြူးကာ စွပ်ပြုတ်ရည်ခပ်တိုက်ပြန်လေသည်။ အတော့်ကို ဖိမ်ကျတဲ့အဖြစ်ပါပဲ။

“မေမေသွားခိုင်းတာလား”

“ငါ”

“မင်းက၊ ဘာလို့လဲ”

“သွားဆိုသွားမယ်ကွာ။ စောဒကမတက်စမ်းနဲ့။ စားမှာသာစား”

“မင်းလည်းစားလေ”

“ဆေးရုံသွားမယ်ဆိုမှ”

“အေးပါ၊ သွားမယ်... သွားမယ်”

သူက ကျွန်တော့်ကိုကျွေးနေသည့်ပန်းကန်ထဲမှပင် ထမင်းကို နှစ်ဖွန်းခပ်စားလိုက်ပြီး ထမင်းစားပွဲပေါ်မှ တို့စရာပန်းကန်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ ငရုတ်သီးစိမ်းတစ်တောင့်ကို ဂျွတ်ခနဲ ဝါးစားလိုက်လေသည်။ တခြားနေရာမှာ သူ ဘယ်လိုစားလဲမသိနိုင်ပေမယ့် ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ထမင်းအတူစားတိုင်း သူ့ထမင်းပန်းကန်ထဲမှာ အဖြူထည်ဟင်းလျာတွေပဲ ရှိနေတာပါလေ။

“ညစောစောအိပ်ရမယ်”

“ဘောပွဲရှိပါတယ်ဆိုမှ”
“ပွဲစလို့ ငါနိုးရင်ပြီးရောမဟုတ်လား”
“ညနေလမ်းလျှောက်ကြဦးမလား”
“မိုးမရွာမှ”

ကျွန်တော်နာခေါင်းရုံပြလိုက်ပါ၏။ ဒီကောင် နည်းနည်း စိုးရိမ်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုဆေးရုံမှာ ကျွန်တော့် Family Doctor ဆီပို့ပြီး စစ်ဆေးကြည့်တော့မှာလေ။ အိမ်မှာ ဖေဖေနဲ့မေမေစကား ဆို သိပ်နားမဝင်ချင်ပေမယ့် ‘ငါလုပ်ခိုင်းတာ’ ဆိုတဲ့အမိန့်ဆန်ဆန် လေသံနဲ့ သူပြောတိုင်း ကျွန်တော်အမြဲနာခံကျင့်ရှိခဲ့တာမဟုတ် ပါလား။

“ငါ မင်းကိုပြောစရာတွေအများကြီးရှိတယ်”
“ထမင်းစားပြီးမှပြော”
“အခုပြောလို့မရဘူးလား”
“အစာအိမ်ထဲ လေတွေ ပြည့်သွားမှာစိုးလို့ပေါ့ကွ။ နောက်တစ်ပန်းကန်ဝင်အောင်စားရမယ်”
“ဟာကွာ... ဝနေပြီကွ”
“မစားချင်လို့မရဘူး”
ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို လိမ်လိုက်မိ၏။ ငြင်းလို့ရမှာ

မှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီကောင် ကောက်သွားမှ ကျွန်တော်နေထိုင်ထိုင် မသာဖြစ်ရမှာလေ။ ဒင်းက ကျွန်တော့်အပေါ်တင်းမာရင် Phone လည်းပိတ်ထားတတ်သလို အခန်းမှာလည်းမရှိ၊ အလုပ်မှာလည်း ရှာလို့မရအောင် တစ်လုံးလုံးရှောင်တတ်တဲ့အကျင့်ရှိနေတာလေ။

“အခု ဘယ်သူနဲ့တွဲနေလဲ”
“လာပြန်ပြီ”
“ဟင်... ဘယ်သူနဲ့လဲလို့”

“ကျစ်! စားမှာသာစားစမ်းပါကွာ၊ အတော်လျှာရှည်တဲ့ ကောင်”

ထမင်းမြန်မြန်ကုန်အောင်သာ အတင်းကြီးကျွေးနေတာ မို့ ကျွန်တော်ငြိမ်နေလိုက်ရပါ၏။ ဒီကောင်က ရည်စားမရှိရင် မနေတတ်တာကို ကျွန်တော်သိနေတာပါလေ။ ငါးလကျော်ကြာ နေတာတောင်မှ ဒီကောင့်ဆီက မိန်းကလေးသတင်း ဘာတစ်ခု မှမကြားရတာ အံ့သြစရာကြီးပါပဲလား။

“ဘာလဲ”
“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”
“ဒါဆို ဘာလို့ပြုံးစိစိဖြစ်နေတာလဲ”

ကျွန်တော်ခေါင်းခါပြလိုက်ပါ၏။ သူက ကျွန်တော့်ကို

မယုံသကာဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ကြည့်နေလေသည်။ သူက ကျွန်တော့်လိုမြို့စိစိကောင်မှမဟုတ်တာလေ။ တစ်ခုခုဆို ဝုန်းဒိုင်း ကျဲလုပ်တတ်လို့ သူ့ဒဏ်ကို ဘယ်ညှိုးစားမှကြာကြာမခံနိုင်တာ ကျွန်တော်အသိပါပဲ။

“မင်းတော့မဟုတ်တော့ဘူးနော်”

“ငါသိပါတယ်”

“ဘာသိတာလဲ”

“မင်း ‘မ’နဲ့ ‘မောင်’ ဇာတ်လမ်းထွင်နေပြီမဟုတ်လား”

“ဘယ်လို”

“မမခိုင်နဲ့လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သူပြုံးလိုက်ရာမှ သဘောကျပြီး တဟားဟားရယ်လေ တော့၏။ ကျွန်တော့်စကားထဲမှာ ရယ်စရာမှမပါတာ။ ဒီကောင် ဘာကိုများ သဘောကျသွားရတာပါလိမ့်။

“ငါ့မှာ အဲဒီလောက်ရှားနေလို့ ငါ့ထက်ခြောက်နှစ်ကျော် ကြီးတဲ့မခိုင်ကို ကြိုက်ရမှာလား”

“မမခိုင်က ရေဆေးငါးကြီးဆို၊ မင်းပဲပြောပြီး”

“အေးလေ၊ ဒီခေတ်ကောင်မလေးတွေက ပိန်တာရိုးတွေ မဟုတ်ဘူးလား။ မခိုင်က ကျန်းမာရေးလိုက်စားလို့ Weight

ကိုထိန်းနိုင်ပြီး ခပ်ပြည့်ပြည့်လေးဖြစ်နေတာလေ။ လှလို့ချီးမွမ်း တာပဲဟာ”

“မင်းမကြိုက်ဘူးလား”

သူပြုံးတုံတုံလုပ်နေပြန်လေ၏။ ဘာအထာပါလဲ။ အပြင် လောကမှသူက ကျွန်တော့်ထက် ပိုနဲ့စပ်ပြီး လူတွေကို အတွင်း ကျကျပေါင်းသင်းတတ်တဲ့လူမဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်ကသာ အိမ်မှာအနေများပြီး ကုမ္ပဏီကိုသာ သွားတာပဲရှိတာပါလေ။

“ဇေယျ”

“အင်း”

“မင်းချစ်တတ်နေပြီလား”

“ဘာ!”

ရင်ထဲဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ရင်ခုန်သံ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လေး ကျယ်ခဲ့တာ ဘာများကြာသေးလို့လဲ။ ဒီကောင် ဘယ်လိုများရိပ်မိသွားရတာပါလိမ့်။ မျက်စိကလည်း လျှင်ပါ။

“မင်း. . .”

“တစ်ဗွေတည်း မြို့ထဲ လိမ့်သွားတယ်ဆိုကတည်းက ထူးပြီဆိုတာ ငါသိလိုက်ပြီ”

“အဟုတ်!”

ဝါးလက်စထမင်းလုတ်ပါ သီးသွားရပါ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော် မြို့ထဲသွားတုန်း ဒီကောင် နောက်ကလိုက်များကြည့်လေသလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အလုပ်ထဲကနေတောင် Phone လှမ်းဆက်သေးတာလေ။

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီနေရာက အချက်ပြတာမဟုတ်လား”

ရင်ဘတ်ကို အသာပုတ်ပြလိုက်တာမို့ ကျွန်တော် ပြုံးမြဲမြဲဖြစ်သွားရပါ၏။ သိနေတာပေါ့လေ။ ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒီကောင်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ရင်းနှီးပြီး ကင်းကွာတဲ့လူမဟုတ်တာလေ။

“ဟာ! . . . တကယ်ကြီးပေါ့လေ၊ ပြုံးနေလိုက်တာများကလေးကို သကြားလုံးကျွေးသလို ဝိတိပြုံးနဲ့ပါလား ဇေယျမင်းထင်၊ အံ့ရော”

ကျွန်တော် သူ့ကိုတိုးတိုးပြောရန် အချက်ပြလိုက်ရပါတော့၏။ တော်ကြာ မေမေသိသွားရင် ဖေဖေပါ ကျွန်တော့်ကိစ္စသိတော့မှာလေ။

ကုကုကု

အခန်း (၀၀)

သိပ်ဝေးဝေးမသွားဘူး ကတိပေးပြီး လမ်းထဲမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့ကြပါ၏။ မေမေအတင်းထည့်ပေးလိုက်သည့်ဂျာကင်ကို ကျွန်တော် အပေါ်မှထပ်ဝတ်ခဲ့ရလေသည်။ ညနေစောင်းမို့ လမ်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေကြသူတွေ အများကြီးပါလေ။

“တော်တော်မှလှရဲ့လား”

“အင်း. . . အရမ်းအလှကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့နုလုံးသားကို ကိုင်လှုပ်စေတာတော့အမှန်ပဲ”

“ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“မြို့ထဲက Mart မှာ”

“ဘယ်မှာနေလဲ၊ လိုက်ကြည့်ဖြစ်သေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“အဖော်ပါလာလား”

“မပါဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းလာတာ”

သူကခေါင်းညှိတ်လိုက်ကာ လမ်းမထက်မှခဲလုံးကို လမ်းဘေးသို့အသာကန်လိုက်လေ၏။ Jeans Pants ဘောင်းဘီထဲလက်မကိုထည့်ချိတ်ကာ ခေါင်းခပ်ငိုက်ငိုက်ငုံ့ပြီး လျှောက်နေပုံက လမ်းလျှောက်နေသည့်မိန်းကလေးတွေ သူ့ကိုမကြည့်ဘဲမနေနိုင်အောင် ဆွဲဆောင်နေသလိုပါလေ။ ဒီဆံပင်ပုံစံနဲ့ သူ့အတော်လိုက်ဖက်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါ၏။

“မမခိုင် ငါ့ကိုမေးသေးလား”

“ကျစ်! စကားလမ်းကြောင်းမလွဲစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းဆံပင်ညှပ်ထားတာမြင်လို့ မေးတာပါကွာ”

“ဘယ်နှခါတွေဖူးလဲ”

“ငါ့ကောင်မလေးလား”

“အေးပေါ့”

“အဲဒီတစ်ခါပဲ”

“ဒါနဲ့ပဲ ဒါကိုအချစ်လို့ မင်းထင်လိုက်တာပဲလား”

“မင်းပဲ ရင်ခုန်ရင်အချစ်ဆို”

“ဘယ်ကသာ”

ကျွန်တော်အံ့သြသွားရပါ၏။ ဒီကောင်မှာ ရည်းစားတွေ နန်းပေါလအောရှိုပေမယ့် သူ့ရင်ခုန်သံမြန်တဲ့စကားကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ကျွန်တော်မကြားမိခဲ့တာအမှန်ပါလေ။ ဒါဖြင့် အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ။

“မထင်မှတ်တဲ့နေရာမှာ မထင်မှတ်ဘဲ အမှတ်မထင်သုံးကြိမ်သုံးခါဆိုမှ သေချာဆုံးဖြစ်ပါ ဖေယျ”

အလိုလေး! ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ပြောနေတာကို သူဘယ်လိုများ သိနေရတာပါလိမ့်။ အဲဒီအချစ်ဆိုတဲ့အရာနဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးတဲ့သူစိမ်းပါလေ။ သူကတော့ ဒီအရာကိုအပျော်သဘောနဲ့ ဆော့ကစားနေခဲ့တာကြာခဲ့ပါပြီကော။

“ငါ. . .”

“ဘာလဲ၊ သူ့မျက်နှာလေးကို တရေးရေးမြင်ယောင်ပြီး အိပ်မပျော်တာလို့ ပြောချင်တာမဟုတ်လား”

“ဟင်!”

“အတွေးထဲမှာ အချိန်ပြည့် ထည့်ထားချင်တယ်ပေါ့။”

အစာမစားဘဲ ရင်ထဲပြည့်နေသလို အမြဲအခန်းအောင်းပြီး သူ့
အကြောင်းတွေကိုပဲ အချိန်ပြည့်တွေးချင်နေတယ်ပေါ့လေ”

“ဟာ! မင်းဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

သူက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးလိုက်ပြီး မျက်နှာကိုမော့ကာ
ရှေ့တည့်တည့်ကိုကြည့်လိုက်လေ၏။ ကျောင်းစာမှာ သူ့ထက်
ကျွန်တော် တော်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ပြင်ပဗဟုသုတနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်
လေ့လာမှုမှာတော့ သူက ကျွန်တော်ထက် အမှတ်အများကြီး
သာလွန်တာပါလေ။

“ဇေယျ”

“ဘာလဲ”

ခေါ်ပြီးစကားဆက်မပြောဘဲ သူ့သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်လေ
၏။ ဘာကိုများ ရင်မောနေတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်က သူ့လိုပဲ
အရွယ်ရောက်ယောက်ျားလေးပဲမဟုတ်ပါလား။ သူ့လို ရင်ခုန်ခွင့်
သူ့လိုချစ်ခွင့်၊ သူ့လိုပျော်ရွှင်ကြည်နူးခွင့်၊ သူ့လိုခံစားခွင့်မျိုးတွေ
ကျွန်တော်မှာလည်း အပြည့်အဝရှိသင့်ပါတယ်လေ။

“ငါကတော့ ဒီကိစ္စကိုအားမပေးချင်ဘူး”

“ဘာရယ်”

“မင်းကိုအချစ်ဆိုတာနဲ့ မတွေ့စေချင်လို့ပါသူငယ်ချင်း”

“ဒါတော့ မင်းမတရားတာပဲ၊ မင်းကျတော့ ရည်းစား
တွေ မှီလိုပေါက်အောင်ထားနေပြီး”

“မတူဘူးကွ”

“ဘာ”

“ငါထားနေတဲ့ရည်းစားတွေက ဒီထဲကမှမဟုတ်တာ
ဇေယျရဲ့”

ကျွန်တော်ခြေလှမ်းတွေ အလိုလိုရင်တန်သွားရသလို သူ့
ကိုပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ လက်သီးဆုပ်
ဖြင့် ရင်ဘတ်ကိုနှစ်ခါထုပြလိုက်တာက နိုင်ထက်ကျော်မဟုတ်ပါ
လား။ ဘာတွေလဲ၊ ရည်းစားထားတဲ့လူက ရင်မခုန်တတ်ဘူးတဲ့
လေ။

“ဘာလဲ၊ မယုံဘူးလား”

“မင်း သူတို့... သူတို့ကိုမချစ်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုတွဲခဲ့တာ
လဲ”

“ဒါက အထာနိတယ်ကွ ဇေယျရ၊ အပျော်ထားတဲ့ ရည်း
စားဆိုတာ ချစ်ပါတယ်ကြိုက်ပါတယ်ဆိုပြီး စကားလုံးတွေအများ
ကြီးပြောဖို့မလိုအပ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ အကြည့်တစ်ချက်နဲ့ ငြီးသွားတာ
မျိုး ပါးပါးလေးပဲ”

“ဒါဖြင့် သူတို့ကို မင်းတစ်ယောက်မှမချစ်ခဲ့ဘူးပေါ့လေ”

“မှန်တယ်”

“ဘာကြီးလဲကွ”

ကျွန်တော်နားမလည်မှန်းသိတာမို့ သူက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးချင်းဆုံကာ တည့်တည့်ကြည့်နေလေ၏။ အပျော်ရည်းစားတွေ အများကြီးထားတဲ့စိတ်က ရင်ခုန်သံတစ်ချက်မှမမြန်ဘဲ ဘယ်လိုများတွဲခဲ့တာပါလိမ့်။ အချစ်သင်ခန်းစာကို ကကြီးတန်းကိုတောင်မှ ကျွန်တော်မသင်ဖူးသေးတာပါလား။

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“မသင်ချင်ပါနဲ့လား ဇေယျရာ”

“ငါတို့အသက် (၂၂)နှစ်ကျော်နေပါပြီ ဖိုးနိုင်ရာ”

“မှန်တယ်ဇေယျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီသင်ခန်းစာကို မကျေနပ်ရင် မင်းရင်ဘတ်မှာ ဒဏ်ရာရတတ်တယ်ဆိုတာကို မင်းသိဖို့လို့ လိမ့်မယ်”

“ငါက . . . ငါက မင်းလို အချစ်ကို အပျော်သက်သက်လို့ တွေးမထားဘူး ဖိုးနိုင်”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကိုစိုးရိမ်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့ကွ”

ကျွန်တော်ခေါင်းခါပြလိုက်ပါ၏။ တရားမမျှတသလိုပါပဲ။ လူချင်းအတူတူတောင်မှ သူ့ကျတော့ ချစ်သူထားခွင့်ရှိပြီး ကျွန်တော့်ကိုတော့ ချစ်သူတစ်ဦးတလေတောင် မထားစေချင်တာ ဖိုးနိုင်သဘောထားများ သေးလေသလား။

“တစ်သက်တာလက်တွဲဖို့ဆိုပြီး မင်း တကယ့်မေတ္တာစစ်စစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့ရင် တစ်ဖက်ကမိန်းကလေးက မင်းအပေါ် ဒီလိုပြန်ချစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာကို အရင်ဆန်းစစ်ကြည့်ဖို့လို့လိမ့်မယ်”

“ချစ်ရမှာပေါ့”

“တရားသေတွက်မထားနဲ့ ဇေယျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိန်းကလေးတွေရဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲဆိုတာကို မင်းမှမသိတာလေ”

“အချစ်ဆိုတာ ဦးနှောက်ကဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ။ နှလုံးသားက ဖြစ်လာတာကွ”

“ဟား! . . . ရှင်းပြရတာ ခက်လိုက်တာ ဇေယျရာ”

သူက စိတ်ပျက်သွားပုံဖြင့် လက်ကို အပေါ်သို့ဆန့်ကာ မျက်လုံးစုံမှိတ်လိုက်လေသည်။ ခေါင်းမာပါတယ်ဆိုတဲ့ နိုင်ထက်ကျော်နဲ့ ကျွန်တော်က ဘာမှသိပ်မကွာသလိုပါလေ။

“ငါ့ဘက်က မေတ္တာစစ်မှန်ရင် တူညီတဲ့ရောင်ပြန်ကို သူ့ဘက်က ပြန်ပေးနိုင်မှာပါ။ ငါယုံတယ် ဖိုးနိုင်”

“နေဦး၊ စောပါသေးတယ် ဇေယျရာ။ ဘာမှမရေရာ သေးဘဲ ယုံတယ်ဆိုပြီး ကြုံမပြောနဲ့ဦး”

“ငါ့မှာ ဘာချို့ယွင်းချက်တွေရှိနေလို့ သူကငြင်းနိုင်မှာ လဲ။ ပြောပါဦး”

သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်စလုံး ထောင်ပြ ကာ တားလိုက်လေ၏။ ဘာလဲ။ ဆက်မဆွေးနွေးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။ ဘယ်တော့မဆို အမြဲတစေ ကျွန်တော့်ဆန္ဒမှန်သမျှ လျော့လျှော့ရှုရှု လိုက်လျော့ပေးခဲ့ပါလျက် ဒီတစ်ကြိမ်မှ ကျွန်တော့် ကို ဒီကောင်ဆန့်ကျင်ရတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

“ဘာလဲ”

“ဒီကိစ္စကို ဒီမှာတင်ရပ်ခိုင်းတာလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နောက်မှဆက်ဆွေးနွေးမလို့”

“မင်းကလည်း ပြောကောင်းနေတုန်းကို”

“ပြန်ကြစို့”

ရောက်တဲ့နေရာမှ ပြန်လှည့်ခဲ့ကြ၏။ နေအတော်စောင်း

နေပြီဖြစ်သလို မှောင်ရိပ်ပါသန်းလာပြီမို့ ရာသီဥတုက စိမ့်လာ လေသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကျာကင်ဇော်ကို လည်ပင်းအထိရောက် အောင် ဆွဲတင်ပေးလိုက်ပါ၏။

“ဘာပြီးတာလဲ”

“ဪ... နောက်ဆိုရင် ငါ့ကို မင်းဂရုစိုက်တာမျိုး သူလုပ်ပေးရမှာမို့လေ”

“မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်နားနေမှန်းမသိ၊ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့ တည့်မတည့်တွေးနေပြန်ပါပြီ။ ရူးပါ”

“ဒီ Hair Style နဲ့ မင်းလိုက်တယ်”

သူက ကျွန်တော်ပြောလိုက်မှ ဆံပင်တွေကိုထိုးဖွလိုက် ပြီး ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်က ဆံပင်ရှည်လာ တာနဲ့ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်လေ့ရှိပြီး သူကဖြင့် ဆံပင်ရှည်ရင် လည်း ဒီလိုပဲနေတတ်တာလေ။ မေမေပြောမှသာ သတိတရနဲ့ သွားညှပ်လေ့ရှိတာမဟုတ်ပါလား။

“ဖိုးနိုင်”

“အင်း... ပြော”

“ငါ့ချစ်သူရသွားမှာကို] ဝင်ချင်တာလား။ အမှန်အတိုင်း ပြောနော်”

“ကျစ်! မဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ ငါရည်းစားထားတာတောင် မင်းကန့်ကွက်တာမှမဟုတ်တာ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ငါ့ကိုကိုယ်ချင်းစာပေးမှပေါ့ကွ”

သူ့ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ငဲ့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ရန်စတာတော့ မဟုတ်ပါလေ။ သို့သော် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မကျေနပ်ရိပ်ထင်သွားတာကိုတော့ ကျွန်တော် မျက်မြင်တွေ့ရတာပါပဲ။

“မင်းအဲဒီလိုထင်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဖိုးနိုင်”

သူ့ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်လိုက်တာ မို့ ကျွန်တော် သူ့လက်မောင်းကိုလှမ်းဆွဲလိုက်မိ၏။ Shirt လက်တိုဝတ်ထားသည့်လက်မောင်းက ခပ်နွေးနွေးဖြစ်နေလေသည်။

“ကျွတ်! အေးလာပြီဆိုရင် ပြန်လှည့်မယ်လို့ပြောရမှာပေါ့ ဇေယျရာ။ မင်းလက်တွေ တော်တော်အေးနေပြီ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ငါနေနိုင်ပါတယ်”

“မြန်မြန်လျှောက်ရအောင်၊ မှောင်လာပြီ”

“ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားသလား”

“မဆိုးပါဘူး”

“မင်းစိတ်တော့ ခုသွားတယ်မဟုတ်လား။ ငါကြည့်တာနဲ့သိတယ်။ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါကွ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာကွာ”

“ငါတစ်ပတ်လောက် Phone မဆက်ဖြစ်လို့လား”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ မြန်မြန်ပါဆိုနေမှ”

“ငါ့ကိုပစ်ထားနဲ့ဦးနော်”

“မင်းက ငါ့ရည်းစားမို့လို့လား”

“အေး”

“နာတော့မယ်”

ကျွန်တော်ရယ်တော့ သူပါခပ်တိုးတိုးလိုက်ရယ်လေ၏။ ထုကင်ဝတ်ထားသည့်ကျွန်တော့်ပခုံးကို သူ့အသာဖက်လိုက်သည် မို့ အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေရာမှ နွေးသွားသည့်နှယ်ပါ။ လမ်းထဲကိုရောက်တော့ ညခြောက်နာရီကျော်နေချေပြီ။

“အေးလာပြီလား သား”

“ကော်ဖီပူပူလေးတစ်ခွက်လောက် ဖျော်ပေးပါ မေမေ။

ဇေယျလက်တွေ အေးနေပြီ”

“အေးအေး... သား၊ ကုတင်ပေါ်မှာ မေမေ သူ့

အတွက် အနွေးထည်နဲ့ ညဝတ်စုံ ထုတ်ပေးထားတယ်။ သား

အတွက်ရောပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းကိုရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ည အိပ်ဝတ်စုံလဲခိုင်းပြီး အနွေးထည်အထူ ဝတ်ပေးလေ၏။ ပြီးနောက် ဗီရိုအံဆွဲထဲမှ ခြေအိတ်အထူတစ်စုံကိုပါ ကျွန်တော့်ခြေထောက် မှာ လာစွပ်ပေးလေသည်။

TV ဖွင့်ပြီး ကော်ဖီသောက်နေစဉ် မိုးက တဖြိုက်ဖြိုက် နှင့်ရွာချေပြီ။ ညဘောပွဲကြည့်ဖို့ နိုးပါ့မလား။ သူက အခန်းပြတင်း ပေါက်တွေကိုလိုက်ပိတ်ပြီး Remote ဖြင့် TV ကိုပိတ်လိုက် လေ၏။

ကျွန်တော် ဘုကြည့်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်စဉ် အိပ်ရာ ထဲတွန်းလှဲအိပ်စေကာ စောင်အထူပါခြုံပေးလိုက်လေသည်။ ည ကြည့်မီးအိမ်ခလုတ်ဖွင့်ကာ အခန်းမီးကိုပါ မှိတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ သူလဲအိပ်ချလိုက်တာမို့ မျက်စိမှိတ် ပေမယ့် သူမအိပ်ချင်သေးတာကို သိနေတာပါလေ။

ဇုဇုဇု

အခန်း (၀၀)

“ငါတင်းလာပြီနော်”

“တင်းရင် လျှော့လိုက်”

“ဒီလောက်နိုးဖို့ပြောထားတာကို ဘာလို့မနိုးရတာလဲကွ”

“ဒီနေ့ ဆေးရုံသွားပါ့မယ်ဆိုတာကို မင်း မျက်ကွင်း ဟောက်ပက်ဖြစ်နေလို့ရမလား ဇေယျရဲ့။ မဟုတ်တာကိုလိုက်ပြီး ဂျစ်တိုက်မနေနဲ့ကွာ။ ထတော့”

သူက ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှာ ခြုံထားသည့်စောင်ကို ခွာကာ ခေါက်ပေးနေလေ၏။ ဖက်လုံးကိုခွထားလျက်မှ ညစ်ကျယ် ကျယ်ဖြင့် ပေတေကာ ဆက်လှဲနေမိသည်။ ဒီပွဲကိုအရေးကြီးလို့ ပါဆိုနေမှ မကြည့်လိုက်ရတာလေ။ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီမို့ မနက်

ခုနစ်နာရီပင် ထိုးနေချေပြီ။

“ထမလား... မထဘူးလား”

“မထဘူး”

“ကျစ်! ငါက သိပ်စိတ်ရှည်တဲ့လူမဟုတ်ဘူးနော်။ မနက် ကိုးနာရီ ဒေါက်တာအောင်မော်နဲ့ချိန်းထားပြီးသားကို ပြဿနာ မရှာချင်နဲ့ ဇေယျ”

“မသွားရင် ဘာဖြစ်မလဲ”

“အေး... မသွားရင် မင်းနဲ့ငါ ရှင်ခန်းပြတ်ပေါ့ကွ”

သူကစိတ်မရှည်သလိုပြောပြီး Bathroom ထဲသို့ဝင် သွားတာမို့ ကျွန်တော်အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထလိုက်ခဲ့ရလေသည်။ ဒီကောင်က ကျွန်တော့်ပျော့ကွက်ကို ဒက်ခနဲသိနေတာပါလေ။

“ဖိုးနိုင်”

“ဘာလဲ”

“ဆင်တူဝတ်ရအောင်ကွာ”

“ဟာ! ဆင်တူဝတ်ရအောင် ငါနဲ့မင်းက အမြွှာမှမဟုတ် တဲ့ဟာကို။ အရူးမထစမ်းပါနဲ့”

“ဝတ်ပါကွာ၊ ငါ ဟိုနေ့က ရွေးလာတဲ့ Design မိုက်

မိုက်လေးကွ။ CNC နဲ့ Brand က New ကွ”

“Shirt ဝတ်ရမယ်ပေါ့”

“အေး... Design ဝဲတူတာပါကွာ Colour ကွဲပါတယ် ဝတ်ရအောင်ကွာ... နော်”

“အေးလေ”

“ဒါဆို ငါထွက်ဦးမယ်လေ”

“အတူတူချိုးကြရအောင်ကွာ။ ဘာဖြစ်လဲ”

“အာ... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ငါမချိုးတတ်ဘူးကွ။ ဟေ့ ကောင်”

ကျွန်တော် ရေပန်းကိုဖွင့်ချလိုက်တာမို့ သူ့အော်သံက Bathroom ထဲမှာ အကျယ်ကြီးထွက်နေချေပြီ။ ဘယ်တော့မဆို “ငါ့ချွတ်ချလိုက်မှာနော်” ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်တတ်တဲ့ကောင်က လက် တွေမှာဖြင့် အရက်ကြီးလိုက်တာလေ။

“မင်းတော့ နာတော့မယ်”

“ဟောတော်! ဟိုကလေးတွေ နှစ်ယောက်ပူးကြီး ရေချိုး ကြပြန်ပြီလား”

“ဟာ! မေမေက ဘာလို့ဝင်လာတာလဲ”

“မနိုးသေးဘူးထင်လို့ လာနိုးတာပေါ့”

“မေမေ ကျေးဇူးပြု၍ Towel ”

၀၄၀ ၇၇ မမသဒ္ဓါမောင်

“မပေးနဲ့မေမေ”

“ဟေ့ကောင်”

“ဪ... ဆော့စရာမရှိ ရှာကြဆော့နေကြပြန်ပါပြီ။ ရော့ရော့”

မေမေ တံခါးလာခေါက်ပြီး Towel လှမ်းပေးတော့ သူ ယူပတ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ရေချိုးကန်ထဲစိမ်ရင်း ဟားတိုက်ရယ်မောနေမိတော့တာပါလေ။

“ရယ်မနေနဲ့ မြန်မြန်လုပ်။ မနေ့ကဖြင့် ဖျားမလိုဖြစ်နေ ပြီးတော့”

“အေးပါကွ”

သူလှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည့် Towel ကိုဖမ်းလိုက်ပြီး ကြွ ရေချိုးကန်ထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။ ရေပန်းမှရေကို အချောသတ် ခဏချိုးပြီးမှ Towel ကိုပတ်ကာ ရေချိုးခန်းထဲမှ ကျွန်တော်ထွက် လိုက်ပါသည်။ သူကရေသုတ်နေရင်း ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ခပ်ငေးငေးကြည့်နေလေ၏။

“လွမ်းလိုက်တာ ‘မ’ရယ်၊ ‘မ’မရှိရင် မောင့်ဘဝက အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့နေ့ရက်ညတွေဖြစ်ပြီး”

“ဟေ့ကောင်”

“မမခိုင်ကိုလွမ်းနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းပဲလွမ်း”

“ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်းသာ မမခိုင်နဲ့ငြိသွားလို့က တော့ အရာရာ Free ပဲ။ ဟိုက ‘ဖူးဖူးကိုမှတ်ထားမှာ’”

“ငါ့ကိုများ ယောက်ျားပိုင်းလုံးထင်နေသလား”

“နည်းနည်းလောက်လှုပ်ရှားကြည့်လိုက်လေ”

“ကြားပွဲစားနဲ့ညားတတ်တယ်ဆိုတဲ့စကားပုံ ရိုတယ်နော်၊ သတိထား ဇေယျာရေ”

“ဟိုကလေးတွေ Breakfast အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

မေမေလှမ်းအော်နေပြီမို့ နှစ်ယောက်သား ကျွန်တော် ထုတ်ပေးလိုက်သည့်အင်္ကျီနှင့် Jeans ကိုဝတ်လိုက်ပါ၏။ ကျွန် တော်အင်္ကျီက အပြာစင်းလေးဖြစ်ပြီး သူ့အင်္ကျီက အနီစင်းလေး မို့ အရောင်ကွဲပါသည်။ Jeans ကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အနက် ဖြစ်ပြီး Size အတူတူပါပင်။

“ငါပြောပေးရမလား”

“ပွဲစားနဲ့ညားမှာ မကြောက်ရင် လုပ်လို့ငါပြောပြီးသား လေ”

ကျွန်တော်ခေါင်းပြီးနေတာကို သူက ပန်းပုတ်ပြီး အခန်း

ပြင်သို့ထွက်သွားတော့၏။ မမခိုင် ဒီလောက်စက်စက်ယိုအောင်
လှပါလျက် ဘာကြောင့် ဒီကောင်မျက်စိမကျရတာပါလိမ့်နော်။

“သားပဲလိုက်ပို့မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

“ညတုန်းက ဘောပွဲကြည့်သေးလား”

“မကြည့်ဖြစ်လို့ အန်ကယ်သား ကျွန်တော့်ကိုတင်းနေ
တာ”

“ဘာဆေးတွေ ထပ်ပေးဦးမလဲမသိဘူး။ သားပဲ သေချာ
ဂရုစိုက်ပြီး ယူခဲ့ပေးဦးနော်။ သားသူငယ်ချင်းက သိတဲ့အတိုင်း
ပဲ”

“စိတ်ချပါမေမေ”

မှာနေကြပြန်ပြီပေါ့။ လူကို သုံးနှစ်သားကလေးလို မျက်
စိခေါက်ထောက်ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်နေတတ်ကြတုန်းပါလား။ အသက်
(၂၂)နှစ်အရွယ်ရောက်နေပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို
ဤသို့အစိုးရိမ်ကြီးနေကြတုန်းပါလဲ။

“ဒီမနက် ဘာစားရမှာလဲ”

“Chicken soup...”

“ဟာ! တစ်ခါလာလည်း ဒါပဲ။ ဒီစွပ်ပြုတ်ထဲက မလွတ်

သေးဘူးလား မေမေရာ”

“ခေါက်ဆွဲပြုတ်တာ စားမလား”

“အင်း”

“ခဏလေး၊ ကျွန်တော့်ပဲလုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ် မေမေ”

သူက ရိုးရိုးခေါက်ဆွဲခြောက်ကို ရေခွေးဆူဆူမှာ ထည့်
ဖျောကာ ဇကာဖြင့် ဆယ်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော့်အတွက် ပြုတ်
ထားပေးသည့်ကြက်စွပ်ပြုတ်ကို အသားခွင်ကာ အရည်ထဲသို့
ခေါက်ဆွဲထည့်ဖျောထားတာကိုပြုတ်ပြီး ပန်းကန်လုံးကြီးကြီးနှစ်
လုံးထဲသို့ ထည့်သယ်လာခဲ့လေသည်။

အပေါ်မှာ ကြက်သွန်မြိတ်ကို သေးသေးညှပ်ကာ ဖြူး
ပေးထားတာမို့ စွပ်ပြုတ်က မွှေးနေလေ၏။ ထူးတော့မထူးပါဘူး။
စွပ်ပြုတ်ထဲမှာ ခေါက်ဆွဲပါနေတာပဲ ပိုနေတာပါလေ။ သူက ကျွန်
တော့်ရှေ့မှာ တူတစ်စုံနှင့် အရည်သောက်ဖွန်းရည်တပ်ကာ စွပ်
ပြုတ်ပန်းကန် ချပေးလိုက်ပါ၏။

ပြီးနောက် စွပ်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်ကိုယူပြီး ခုံဆွဲကာ ကျွန်
တော့်ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ငရုတ်ကောင်းမှုန့်ဘူးကို
ယူဖြူးတော့ သူ့အနီးသို့ ကျွန်တော့်ပန်းကန်လုံးကို ထိုးပေးလိုက်
မိ၏။

“နည်းနည်းပဲရမှာနော်”

“မင်းကျ အများကြီးထည့်ပြီး”

“မရဘူး၊ မတည့်တာကို ဇွတ်မတောင်းချင်နဲ့။ စား”

မေမေတို့ရှေ့မှာ သူဖိဟောက်လိုက်တာမို့ ဖေဖေရော မေမေပါ ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြလေ၏။ ဟိုး အရင်တုန်းက ခြံဘေးချင်းကပ်လျက်မှာ နေခဲ့ပြီး ကျောင်းဝတ်စုံ လေး ဆင်တူနဲ့ အတူတူကျောင်းသွားခဲ့တာကို ဒီနေ့အထိ မြင် ယောင်နေတုန်းတဲ့လေ။

ဘာပဲစားစား တစ်ယောက်တစ်ခုဖြစ်ပေမယ့် မုန့်တစ်ခု တည်းကျန်ရင် သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက် တစ်ဝက်ခွဲပြီးမှ စားဖြစ်ခဲ့ကြတာပါလေ။ အဲဒီလို တပူးတွဲတွဲ မခွဲ ဘဲနေခဲ့လို့ ကျောင်းကဆရာမတွေ အခန်းခွဲလည်းမရ၊ အဆင့်နဲ့ ခွဲထိုင်ဆိုရင်လည်း (သူကကျွန်တော့်ထက် စာအနည်းငယ်မတော် တတ်ပါ) ကျွန်တော်အော်ငိုတာနဲ့ပဲ အတူထိုင်ခွင့်ရခဲ့ရတာပါလေ။

ရေကူးကန်မှာ ရေသွားကူးခဲ့ကြတဲ့လေးတန်းနှစ်။ အဲဒီ နှစ်ကို ယခုတိုင် ကျွန်တော်မမေ့သေး။ ကျွန်တော့်ဘဝကြီး ပိန်း ပိတ်အောင် မှောင်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ဆိုးမျိုးကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြန်မကြုံချင်တော့ပါလေ။ အဲဒီကစပြီး နောက်ထပ်ဘယ်လိုနည်း

နဲ့မှ ရေမကူးရဲခဲ့တော့တာ ယခုထိတိုင်မဟုတ်ပါလား။

“ဟာ! ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ ခေါက်ဆွဲတွေ ပွကုန်တော့ မယ်။ မြန်မြန်စားလေ”

သူ့သတိပေးလိုက်မှ ခေါက်ဆွဲစားနေတာကိုသတိရသွား ပြီး တစ်ပန်းကန်ကုန်အောင် စားလိုက်ရပါ၏။ ဒါလေးမှမကုန်ရင် ကျွန်တော့်ကို အားလုံးဝိုင်းပြောကြတော့မှာမဟုတ်လား။

“သားအလုပ်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် အန်ကယ်”

“ခုတစ်လော ကားဈေးတွေ ကျနေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်... ဝယ်ရောင်းလုပ်ရင်တော့ အမြတ်သိပ်မကျန်ဘူး။ ကား Change ရင်တော့ OK ပါတယ်”

“Workshop တော့ မှန်မှန်သွားဖြစ်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားသူငယ်ချင်းကိုလည်း အပျင်းပြေခေါ်လည်ပါဦး။ တုမ္မာမှာဆိုရင်လည်း စာရင်းတွေများပြီဆိုရင် ခေါင်းမူးလာရော တဲ့”

“အစ်ကိုကလည်း သားနိုင်အလုပ်ကလည်း အပန်းဖြေ ရတာမျိုးမှမဟုတ်တာ။ စက်ပြင်သံတဒေါင်ဒေါင်နဲ့ကို”

“တခြားနေရာခေါ်ဖို့ပြောတာပါ နွဲ့ရာ။ ဆရာဝန်ပြောထားလို့ပါကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

ဖေဖေနဲ့မေမေ အချီအချပြောနေပြီမို့ သူက ကျွန်တော့်ကို အသာလက်တို့လိုက်လေ၏။ သွားသင့်ပြီထင်ပါရဲ့။ ဖေဖေက သိပ်ပြောလေ့ပြောထမရှိပေမယ့် မေမေကတော့ ချူချာသည့်သားအတွက် အစိုးရိမ်ပိုကာ ပူနပ်ပြီး တပျစ်တောက်တောက်ပြောလေ့ရှိသည်လေ။

“ကျွန်တော်တို့သွားတော့မယ် မေမေ”

“အေးအေး! သား။ ဆေးရုံကပြန်လာရင် ဒီကိုရောက်အောင် ပြန်လာပို့ဦးနော်”

“စိတ်ချပါမေမေရဲ့”

“နို့မို့ သားသူငယ်ချင်းက ခြေရည်ရည်နဲ့လျှောက်သွားချင်သေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေမေကလည်းလေ၊ ကျွန်တော်က ပူတူးတူးလေးမှ မဟုတ်တာကို”

“ပူတူးတူးလေးမဟုတ်လို့ ပူနေရတာပေါ့ သားရယ်။”

တလေးဆိုရင် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘူးဆိုရင် ပြီးနေပြီ။ မဟုတ်လို့လား”

ကျွန်တော်နာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပါ၏။ ပြိုင်ပြောနေလို့လည်း အပိုပါပဲ။ ကျွန်တော်ပဲ နောက်ဆုံးရှုံးရမှာမဟုတ်လား။ ကားသော့တို သူ့လက်ထဲထည့်လိုက်မှ မေမေမျက်နှာမှာ အပြုံးပေါ်တော့၏။ နို့မို့ လမ်းမှာတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မလားဆိုပြီး ရင်တမမနဲ့ပဲ စောင့်မျှော်နေတော့မှာလေ။

“အပြန်ဘာဝယ်လာပေးရမလဲ မေမေ”

“အေး. . . လမ်းကြိုရင်တော့ ဈေးဝင်ခဲ့ပေးလေ။ မေမေ မနက်ဖြန်သစ်သီးဆွမ်းတင်ချင်လို့”

“အသီးစုံလား”

“အေးပေါ့”

“OK”

“ဆေးရုံဆိုပြီး ဆေးရုံကိုပဲဖြောင့်ဖြောင့်သွားနော်။ သားတို့အလိုမလိုက်နဲ့ သားနိုင်ရေ့”

“စိတ်ချ အန်ကယ်”

အလိုမလိုက်နဲ့တဲ့။ ဒါများ တကူးတက မှာနေရသေးတယ်။ သူ့လောက် ကျွန်တော့်အပေါ်ဂရုတစိုက်ရှိတာ ဘယ်မှာ

သွားရှာမလဲ။ မိုးရွာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းကျရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်
ကိုနွေးနွေးထွေးထွေး လုံလုံခြုံခြုံရှိစေတာလေ။

အစာစားရင်လည်း ဘာထူးလဲ။ ငရုတ်သီးလို အစပ်တွေ
အဆီမတွေ့မှားတဲ့အစားအသောက်မျိုးကို ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ သူ
ဘယ်တော့မှမစားပါ။ ကွယ်ရာမှာတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့မဟုတ်တာ
မို့ သူစားကောင်းစားနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့အတူစားတိုင်းတော့
သူလည်းရှောင်ပြီးစားတတ်တာပါလေ။

ညအိပ်ရေးပျက်မှာမျိုး ကျန်းမာရေးထိခိုက်စေမှာမျိုးတို့
ကို လုံးဝမလုပ်စေဘဲ အနီးကပ်ကြီးကြပ်ပေးတဲ့ Bodyguard
မဟုတ်ပါလား။ သူနဲ့ကျွန်တော်မတူတဲ့အချက်ကတော့ ထည်လဲ
တွဲနိုင်တဲ့လူ၊ အချစ်ဆိုတာကို အလေးအနက်ထားရကောင်းမှန်း
မသိနားမလည်ဘဲ ပေါ့ပျက်ပျက်နေတတ်သူပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ အချစ်ဆိုတာကို ရင်ခုန်သံနဲ့ပိုင်းဖြတ်
ပြီး တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့လူ။ တစ်ယောက်ဆိုမှ တစ်ယောက်တည်း
ကိုပဲ သတ်သတ်မှတ်မှတ်နဲ့ တစ်သက်တာလက်တွဲဖော်အဖြစ်
ထားချင်တဲ့လူ။ တစ်ဘဝစာလက်တွဲဖို့ လက်ထပ်စေ့စပ်မင်္ဂလာ
ဆောင်ချင်တဲ့လူပါပဲ။

အဲဒီလိုအချစ်ကိုတန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ကျွန်တော်နဲ့ အချစ်

ကို ကစားစရာလိုသဘောထားတတ်တဲ့သူနဲ့ ဘယ်လောက်ရင်း
နှီးပြီး ချစ်ခင်တဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ကျောချင်းကပ်ခဲ့တာ
နှစ်ပေါင် ချားစွာကြာခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဒီလိုကျောချင်းကပ်နေတဲ့သူ
နဲ့ကျွန်တော်တို့ကြားထဲကို ကွဲကွာစေအောင် ကံကြမ္မာက ဖန်တီး
လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝထင်မထားခဲ့ပါချေ။

ဂုဂုဂု

စာနိုး (၀၂)

“ဟော! . . . ရောက်လာပြီလား၊ ဘာများထူးခြားလို့လဲ
မောင်နိုင်”

“သူဖျားသေးတယ် ဒေါက်တာ၊ ပြီးတော့ အိပ်မပျော်
လို့ မျက်ကွင်းတွေညှို့နေလို့ လာပြတာပါ”

“ငါနေကောင်းပါတယ်ကွာ”

ဒေါက်တာအောင်မော်က ပြုံးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို
လူနာကုတင်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ တခြားအချိန်တွေ
မှာ ဂရိတ်ဂျောင်ကျလို့ရပေမယ့် ဆရာဝန်ရှေ့မှာတော့ သိပ်မလုပ်
ခဲ့ပါလေ။ BP တိုင်းတာရော၊ အဖျားရှိမရှိစမ်းသပ်တာပါ နားကြပ်
ဖြင့် စမ်းသလို လက်ညှိုးမှာ Clip အတုံးလေးညှပ်ကာ နှလုံးခုန်

ရှန်း Heart Beat ကိုပါ တိုင်းလေ၏။

“မျက်လုံးထဲကြည့်ရအောင်၊ အပေါ်ကိုကြည့်လိုက်ပါ”
အောက်မျက်ခမ်းကို ဆွဲကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဒေါက်
တာက ဆေးစာအုပ်ထဲမှာ မှတ်ချက်ရေးချေပြီ။ ဆေးရုံကိုမလာ
ချင်ပါဘူးလို့ ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် ကျွန်တော့်ကိုမရ
အောင်ခေါ်လာတာလေ။ လစဉ်ပြနေရတာမှန်ပေမယ့် ဒီကပြန်
တိုင်း ဆေးတွေရောင်စုံမျိုးစုံသောက်ရတော့မှာမဟုတ်လား။

“အားနည်းနေတယ်၊ အားဆေးတွေထပ်ပေးဦးမယ်၊
အဖျားက (90)ကျော်ပဲမို့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဆေးတော့သောက်ရ
မယ်နော်”

“အဲဒီဆေးတွေက ဘယ်တော့ပြတ်မှာလဲ”

“ဟေ့ကောင်”

“လူလည်း ဆေးသက်နဲ့အသက်ရှင်နေရတာဗျ။ သွေး
မရှိတဲ့ပိုးဟပ်ဖြူလိုဖြစ်နေပြီ”

“မောင်ဇေယျရယ် . . . ရောဂါဖြစ်လာမှတော့ ပျောက်
အောင်ကုသရမှာမဟုတ်လား။ မိဘက ကုပေးနိုင်လို့ မောင်ရင်
အခုအထိ အသက်ရှင်နေရတာကိုမမေ့သင့်ဘူးလေ။ စိတ်ရှည်
မှပေါ့”

“သူ့တော့ရှင်းပြမနေပါနဲ့ ဒေါက်တာရယ်။ ဒီကောင်က
ဂကျောင်ဗျ။ မတည့်တာဆို သိပ်စားချင်လေရဲ့။ ဖျားနေပါတယ်ဆို
မှ တောင့်တတာက ရှောက်သီးသုတ်နဲ့ ကြာဆံဟင်းခါးတဲ့”

“အချဉ်တောင်းရင် တိုက်ဖွိုက်ဖြစ်တတ်တယ်နော်။ အဲဒီ
တော့မှ ဘာမှစားလို့မရဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှာ မျက်ရည်လေးလည်
မနေနဲ့။ အစားမရှောင်ရင် မောင်ရင်ရဲ့ကလီစာတွေ ပြဿနာတက်
မှာသေချာတယ်။ ဒေါက်တာ သတိအထပ်ထပ်ပေးနေတာကို
မမေ့လေနဲ့ မောင်ဇေယျ။ ကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

“အားဆေးသောက်ရမှာမို့ ဆီးတော့ ဝါလီမိုမယ်နော်။
မကြောက်နဲ့။ ဆီးထဲမှာ အနည်လိုပါရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သွေးလိုရဲ့နေရင်
ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆေးရုံကိုအမြန်လာရမှာကို လုံးဝမမေ့ပါနဲ့လို့ ကြိုပြော
ချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ခုခုဖြစ်တာနဲ့ Phone ဆက်နော် မောင်နိုင်။ တစ်
လစာဆေးကို ဘူးနဲ့ပဲထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ခဏစောင့်”

ဒေါက်တာအောင်မော်က Nurse တွေကိုခိုင်းရတာ
စိတ်မချတာမို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆေးကောင်တာမှာ ဆေးသွားထုတ်

ပြီး ဆေးကုခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်လာလေ၏။

“ဒါက Fever အတွက် နှစ်ရက်စာဆေး။ မနက် နေ့လယ် ည၊ ခြောက်နာရီခြားတိုက်ပါ။ လေဆေးရော တွဲထည့်ပေးထားတယ်နော်။ ဒါက ခြောက်ထုပ်၊ ဒါက မနက်စာစားပြီးတိုင်း သောက်ရမယ့်အားဆေး။ ဒါက ညစာစားပြီး အိပ်ခါနီးပေါ့။ သောက်ရမယ့်ဆေးဘူး။ တစ်ခါသောက် တစ်လုံး။ နှလုံးအတွက်က တစ်ခြမ်း။ တစ်လစာ (၁၅)လုံး။ မှတ်လို့ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ် ဒေါက်တာ”

“မယဉ်နွဲ့ကို သေချာအပ်ပေးခဲ့ဦးနော်၊ ဒီကလေးက ဆေးတိုက်ရင် အရမ်းကျိကျတယ်ဆိုပဲ။ အင်း... နောက်လထဲမှာ Medical Check up လုပ်ဖို့ရက်ရောက်ပြီ။ မမေ့နဲ့ဦး”

ကျွန်တော်မျက်နှာ ရှုံ့တွသွားရပါ၏။ ဆေးရုံလာပြန်နဲ့ မပြီးသေးဘဲ နောက်ဆက်တွဲတွေက အများကြီးပါလားနော်။ လူ့အသက်တစ်ချောင်း အသက်ရှည်ဖို့အတွက်က ငွေတွေ ဘယ်နှသိန်းသန်းလောက် ကုန်ကျနေဦးမှာပါလိမ့်။

မွေးလာကတည်းကိုက မရဏရာသီဖွားတဲ့ မိဘကို ဒုက္ခပေးရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဒုက္ခပေးတတ်တဲ့လူဆိုပဲ။ ငယ်စဉ်ကတော့ ဒါကိုနားမလည်ခဲ့။ လေးတန်းနှစ်မှာ လစဉ်ရေကူးကန်ကို

မိဘတွေလိုက်ပို့လေ့ရှိကြတာမို့ ရေကူးရင်း ခြေထောက်ကြွက်တက်ပြီး ရေနစ်ခဲ့ဖူးတာ။

အဲဒီတစ်ချိန်က အသည်းအသန်ဖြစ်ပြီး အသက်ကယ်ခဲ့ဖူးတာက နိုင်ထက်ကျော်ပါလေ။ ဒီလိုနဲ့ သူငယ်ချင်းကို ကျွန်တော့်အသက်လို တန်ဖိုးထားပြီး ချင်ခင် ပေါင်းသင်းလာခဲ့တာ ဒုတိယအကြိမ်အသက်လုပွဲ ထပ်ဖြစ်လိမ့်ဦးမယ်လို့ ဘယ်သူက မျှော်လင့်ထားပါ့မလဲ။

တကယ်တော့ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ဖိုးနိုင်သာရှိမနေရင် ကျွန်တော် အသက်ဆက်ရှင်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိတော့မည်မထင်ပါလေ။ အဲဒီဆယ်တန်းနှစ်၊ ဘဝရဲ့အရေးအကြီးဆုံးအချိန်၊ စာမေးပွဲဖြေခါနီး ခရီးထွက်ရင်း ကား Accident ဖြစ်သွားရတဲ့ အန်ကယ် ထက်မြက်ကျော်နဲ့ အန်တီထက်ထက်တို့ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးတဲ့သတင်းကိုကြားအပြီးမှာ ကာယကံရှင်ထက်ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်သတိလစ်ခဲ့ရတဲ့သူက ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ဝေယျမင်းထင်ပါပဲ။

အပူတွေနဲ့လောင်မြိုက်နေတဲ့သူငယ်ချင်းကို အေးငြိမ်းပေးရမယ့်အစား နောက်ထပ်လောင်မြိုက်စေအောင် ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့မိတာ နောင်တရလို့မဆုံးပါလေ။ နွယ်မှန်လျှင် အမှီရှိမှ ရှင်သန်ခွင့်ရသလို နိုင်ထက်ကျော်ကိုမှီခိုရင်း အသက်ဆက်ရှင်

၀၅၆ ၇၇ မမသဒ္ဒါမောင်

ခွင့်ရတဲ့ နွယ်ရှင်က ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိခဲ့ရတာပါပဲ။

“ဟောကြည့်! သွားမယ်ဆိုတာလည်း မထချင်ဘူး”

“ဟင်”

“ပြန်ကြမယ်လေ”

“အစစ်တွေအပူတွေ အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်ပါ။ အားရဲ့ အောင် နွားနို့တို့ကြက်ဥတို့သောက်”

“အဲဒါတွေကို ညှိတယ်ဆိုပြီး မသောက်မစားချင်ဘူး ဒေါက်တာရေ”

“မင်းနော်”

ဆေးကုခန်းထဲမှထွက်ခါနီး ဒေါက်တာ့ကိုချွန်တွန်းလုပ် လိုက်သည့် သူ့လက်မောင်းကို ကျွန်တော်လက်သီးဖြင့် အသာ ထိုးလိုက်မိ၏။ ဆေးရုံထဲမှ တွန်းထိုးရယ်မောပြီး ထွက်လာတာ မို့ ကျွန်တော့်ကို လူနာလို့ ဘယ်သူက ထင်ကြမှာလဲ။

“ဖိုးနိုင်”

“ဘာလဲ”

“ရှပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင်ကွာ... သမ္မတရုံကကား ကောင်းတယ်တဲ့ကွာ။ Action ကား”

“အံ့မာ! မင်းကိုငါခေါ်ထုတ်လာတာ ဆေးရုံပြန်အံ့တွက်

ကွာ။ ဘာရှပ်ရှင်ရုံလဲ။ Aircon နဲ့ဒီလောက်အေးမယ့်ဟာကို အဖျား ရှိနေသေးတာ။ မကြည့်နဲ့”

“မင်းကလည်းကွာ၊ တစ်ခါတလေပဲကို”

“ဘာတစ်ခါတလေလဲ၊ မရဘူး”

“အလုပ်နားတုန်း အပန်းဖြေတာပဲ ဖိုးနိုင်ရာ။ မင်းနဲ့ငါ ဒီလိုတွေ့ဖို့က အချိန်မှသိပ်မရှိတာ”

“အပန်းဖြေချင်ရင် ကစားကွင်းသွား။ ဘာရှပ်ရှင်ရုံသွား ချင်ရတာလဲ။ အိမ်မှာလည်းကြည့်လို့ရတာပဲကို”

“မင်းကလည်းကွာ၊ ငါတို့သိပ်ကြိုက်တဲ့မင်းသားလေ ကွာ။ Fast and Furious Part(6) ပြနေတာ။ Paul Walker ကားကွ”

“Part Five က ပိုမိုက်ပါတယ်ကွာ၊ The Rock ပါ လို့”

“အခုလည်း The Rock ပါတာပဲလေကွာ၊ မင်းလိုက် မပြလည်း ငါတစ်ယောက်တည်းသွားကြည့်မှာနော်။ မပြောမရှိနဲ့”

“အံ့မာ! အံ့မာ! ဘယ်ကသတ္တိတွေ ဝင်လာလို့ ‘ဇ’က ပြနေရတာလဲ”

“လုပ်ပါကွာ၊ ရုံကြီးမှာ ကြည့်ရခဲတယ်ကွာ။ မေမေဆီ

မင်း Phone ဆက်လိုက်ရင် OK မှာပါ။ နော်”

Platform ဘေး ရပ်ထားသည့်ကားနားမှာ သူ့လက်
မောင်းကို ကျွန်တော် ကိုင်လှုပ်ပြီး ပြောနေမိတာမို့၊ ဘေးနားမှ
ဖြတ်သွားသည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပြုံးစိစိကြည့်သွားကြ
လေ၏။ နွဲ့သလိုများဖြစ်သွားလေသလား။ အဲဒီလို Gay လို့ထင်
ရင် ဖိုးနိုင်က ဒေါသဖြစ်တတ်တာပါလေ။

“ဟေ့ကောင်! ဖယ်ကွ”

“နော်လို့ဆို”

“အေးကွာ... အေးအေး။ ဘယ်လိုရှစ်တိုက်တဲ့ကောင်
မှန်းကိုမသိတော့ဘူး... ကျစ်!”

သူက ကျွန်တော့်လက်ကိုဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး Phone
ကိုနှိပ်လိုက်လေ၏။ ကားဂိတ်ဘက်လမ်းလျှောက်သွားရင်း လှည့်
ကြည့်လိုက်သည့်မိန်းကလေးတွေနှင့် နောက်တစ်ကြိမ်အကြည့်
ဆုံသွားရပြန်ပါသည်။ ရော်! လူကို တကယ်ပဲ ဂျီပုန်းလို့ထင်နေ
ပြီလား။ တဟိဟိဖြင့် ကျိတ်ရယ်နေကြပြန်လေ၏။

“ဟဲလို! မေမေ၊ ကျွန်တော်ပါ။ ဆေးရုံပြပြီးပါပြီ။ ဘာမှ
ထွေထွေထူးထူးမရှိပါဘူး။ အဖျားလေးနည်းနည်းကျန်တာပဲ ရှိပါ
တယ်။ ဟုတ်ကဲ့... ဒီမှာလေ မေမေ့သားက ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်

လို့ဆိုပြီး အတင်းကို မရမကပူသာနေလို့”

“ဟုတ်! ဟုတ်! မေမေ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ စိတ်ချ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“အေးတဲ့”

ရယ်သံတွေကြောင့် သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသတိထား
မိသွားပြီး ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ မိန်းကလေးတွေရဲ့
အကြည့်က သူ့နဲ့ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ယောက်ျားလေးလို့
မြင်ဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်မျိုးထင်နေတာ သေချာနေပြီလေ။

“ကျွတ်! မင်းလုပ်ပုံကိုက မဟုတ်တာ”

“ငါဘာလုပ်လို့လဲ”

“မင်းအချိုးကိုလေ၊ လှမ်းခေါ်လိုက်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဟိုအထာလေးတွေကိုလေ”

“အာ”

“ဘာအာလဲ၊ မင်းကို ဂျီပုန်းထင်နေပြီ။ လှမ်းခေါ်... ”

ခေါ်ရရင် ငါမသွားဘူး”

“မင်းကလည်း”

တကယ်ပဲ သူ့လက်ပိုက်ရပ်နေတာမို့ ကျွန်တော် အား

တင်းလိုက်ရပါ၏။ သူက ဗလတောင့်တောင့်နဲ့မို့ ယောက်ျားပီသ ပေမယ့် ကျွန်တော်က လူ့ဖလံလေးမို့ အထင်မှားနိုင်လောက်တာ ပါလေ။

“ခေါ်လေ”

“ကျွတ်! ဟေ့. . . ချွတ်! ချွတ်!”

ကောင်မလေးတွေအကြည့်က ဖျတ်ခနဲရောက်လာလေ ၏။ အထင်သေးချင်တဲ့မျက်ဝန်းတွေကို ပယ်ဖျက်ရတော့မှာလေ။ ကျိတ်ထား ဇေယျမင်းထင်ရေ။

“ဘာလဲ”

“လိုက်မလား၊ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့”

“အံ့မာ! ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ”

“စကားပြောဖော်ရတာပေါ့ကွ၊ ကြည့်မယ်ဆို လိုက်လို့ ရပါတယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ လာလေ”

“တို့အုပ်စုက လေးယောက်တောင်”

“ပိုကောင်းတာပေါ့ကွ၊ ငါနဲ့ဘယ်တောင်ပံ ညာတောင်ပံ နှစ်ယောက်တိုင်း၊ ငါ့ဘော်ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်ပေါ့။ မမိုက်ဘူးလား”

“သေဦးမယ်”

“နာဗူး”

တကယ်စိတ်မဆိုးပါဘဲ ပြန်အော်ကြတာမို့ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် အော်ရယ်လိုက်ကြပါ၏။ ကားကိုမောင်းထွက်ရင်း တာ့တာပြတော့ ထိုကောင်မလေးတွေက တက်ညီလက်ညီ လက် ဝါးထောင်ပြလိုက်ကြလေသည်။

သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံရောက်တော့ လူက ကျိတ်ကျိတ်တိုး။ Action ကားမို့ လူငယ်တွေ တရုန်းရုန်းဖြစ်နေတာပါလေ။ ဈေး သိပ်ကြီးသည့်နေရာမှာတော့ စုံတွဲတွေသာ ရပ်နေကြပါ၏။ သူက ထိုနောက်မှာ ရပ်လိုက်လေသည်။

“ဖိုးနိုင်”

“ဘာလဲ”

“ဖြစ်ပျံ့မလား”

“ဘာကိုလဲ”

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေးခေါ်ပြတော့ သူက ပြုံးလိုက်လေ ၏။ သဘောပေါက်သားပဲ။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ စုံတွဲတွေဝင်ထိုင်ရင် ထိုင်ခုံနံပါတ်တွေက ချောင်ထဲရောက်ကုန်တာပါလေ။

“Action ကား လာကြည့်တာပဲကွာ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်

လည်း တစ်ပြိုင်တည်း နှစ်ကားသုံးကားကြည့်ကြတာပေါ့”

စုံတွဲကောင်မလေးတွေထံမှ မျက်စောင်းတွေ လက်ဆောင်ပြန်လေ၏။ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ရုံထဲမဝင်ဖြစ်သေးဘဲ အချိန်လိုသေးတာမို့ ဆိုင်တွေဘက် ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

“ဘယ်လဲ”

“လိုက်မှာဖြင့်လိုက်ကွာ၊ လျှာရှည်တယ် အင်္ဂါသားရဲ့”

သူငယ်လိုက်တာမို့ ကျွန်တော် ငြိမ်နေလိုက်ရပါ၏။ ဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ဝင်သွားပြီး တစ်အောင်အကြာမှာ စက္ကူအိတ်ဖြင့် သူပြန်ထွက်လာတာမို့ ဆိုင်ထဲဟိုဒီဒေးနေသည့်ကျွန်တော် အံ့သြသွားရပါသည်။

“ဘာလဲ”

“နောက်တော့ သိမှာပေါ့၊ သောက်ရေတူးဝယ်ရဦးမယ်”

“မုန့်လည်းစားမယ်လေ”

“မုန့်စားရအောင် မိန်းကလေးလား”

“မင်းကလည်း”

တခြားမုန့်မဝယ်ပေးမယ့် Donut Cake တစ်ဘူးတော့ သူဝယ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရုံထဲဝင်တော့ အလံတော်ပုံ လွှင့်ပြီး နိုင်ငံတော်သီချင်းပင်ဖွင့်နေချေပြီ။ လမ်းအလယ်မှာ ခဏ

ရပ်နေဖြစ်ပြီး သီချင်းဆုံးမှ ခုံနံပါတ်ရှာကာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

လက်ထဲသို့ မုန့်ချပ်နှင့်ပိုက်တပ်ထားသည့်ရေဘူးရောက်လာပြီးနောက် ဆေးပါ သောက်ရလေသည်။ ခဏအကြာ စိမ့်ပြီး အေးလာစဉ် သူက စက္ကူကတ်ထူအိတ်ထဲမှ ခဲရောင်ဂျာကင်ကို ထုတ်ယူကာ ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

ကုကုကု

အခန်း (၁၃)

“နေကောင်းသွားပြီလား”

“အေး”

“အလုပ်ပြန်ဆင်းနေပြီလား”

“ဟအေး... Monday လောက်မှဆင်းတဲ့။ ဖေဖေ

ပြောလို့”

“အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“အခုလား အပြင်မှာ”

“ကြည့်စမ်း! လျှောက်လိမ့်နေပြန်ပြီ”

“မေမေနဲ့လာတာပါကွ၊ ဈေးကို။ အိမ်မှာနေရတာပျင်း

လို့”

သူရယ်လေ၏။ ပျင်းတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်တော့်ထံ မှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့တာပါလေ။ သူပျင်းတဲ့အခါ တိုက်အောက်ကိုဆင်းပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နာရီထက်လောက် အချိန်ဖြုန်းပြီး သွားထိုင်တတ်တာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ အခန်းထဲအောင်းပြီး တစ်ယောက်တည်းနေတတ်ခဲ့ရတာပါလေ။

“မင်းရော”

“ငါလား။ ကားဈေးကွက်မှာ”

“ဝယ်ပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လိုချင်တယ် ပြောတာနဲ့ လာကြည့်ပေးတာ။ သူ့ကားက Model out နေလို့ တဲ့။ ပြန်ထုရင် (80) လောက်ပဲရမှာဆိုတော့ သူ (40)လောက်ပဲ ထပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုလို့ ဈေးသင့်တဲ့ Model လိုက်ရှာပေးနေတာ”

“ညနေရော”

“Workshop မှာရှိမယ်လေ။ ဘာလို့မေးတာလဲ”

“ဒါလေးမေးတာတောင် မမေးရဘူးလားကွ။ ဘယ်လိုလဲ။ ရင်ခုန်ဘက်လေးဘာလေး ရှာမတွဲသေးဘူးလား”

“ကျစ်! စိတ်ရှုပ်လို့ အချိန်မပေးနိုင်ပါဘူးကွာ။ အခု ကား

လဲချင်တဲ့ ဦးအိုက်ပန်ရဲ့သမီးလေး နန်းကလျာတောင် ငါ့ကိုအထာတွေ့စွတ်ပေးနေလို့ ရှောင်နေရတာ။ မိတ်ဆွေချင်း မျက်နှာပျက်စရာဖြစ်ရင် မကောင်းဘူးလေ”

“ဒါတော့ သိတယ်ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့။ တွေ့သမျှအကုန်ပါးနေရအောင် ငါက ကြောင်မှမဟုတ်တာ။ ရှောင်ရရှားရမှာကို သိတဲ့ကောင်ပဲဟာ။ မင်း Lady လေးနဲ့တွေ့သေးလား”

“အား! . . . မင်းပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ ဒီတစ်ခွန်းပဲ ရွှေဖြစ်သေးတယ်”

“အရူး”

“ဇေယျ”

“ဘာလဲကွ”

“ငါ့ကိုကွာ။ ငါ့တိုက်ခန်းဘေးအခန်းကလေ”

“အေး”

“အဲဒီဖီးကွက်မက အသားကုန်ခိုင်းပြီး ငါ့ကို နှုတ်ကတရစပ်ပြောတယ်ကွ. . . တော်တော်အမြင်ကပ်ဖို့ကောင်းတယ်။ တကယ်ပဲ”

“ဟုတ်လား”

“မျက်မှန်ကိုင်းမည်းကြီးတပ်ပြီး ပုံစံက အဘွားကြီးလို ပုံတုံးတုံးနဲ့လေ။ ပြောလိုက်ရင် လေကြီးမှီးကြီးနဲ့ ဘဝင်လေဟင် နေတဲ့မိန်းမမျိုး”

“အဲဒါနဲ့ မင်းငြိရောလား”

“ငြိရောလားကွ၊ နိုင်ထက်ကျော်ဘေးမှာ တွဲသမျှ မိန်းကလေးတိုင်း အလန်းစားတွေကို။ ဒီလိုချောင်ထိုးထားရမယ့်ရှုပ်မျိုးနဲ့ ဝေးလေစွ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ရွေးကျန် Lady နဲ့ပဲ မင်း လက်စသိမ်းမှာ ငါမြင်နေပါပြီကွာ”

သူနှုတ်မှရေရွတ်သံတွေ တရစပ်ထွက်လာပြီပို ကျွန်တော် ရယ်မောရင်း Phone ကိုပိတ်လိုက်တော့၏။ မေမေကတော့ အသိရွှေဆိုင်မှာ စကားတွေဟောင်နေအောင် ပြောနေချေပြီ။

မျက်မှန်ကိုင်းမည်းကြီးတဲ့။ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး အာရုံထဲ ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်မိတာ သူမပါလေ။ ဗုဒ္ဓေါ! ဖိုးနိုင်နဲ့ပြဿနာဖြစ်တာ သူမများလား။ ဒီလိုပုံစံမျိုးက ခပ်ရှားရှားရယ်လေ။

“မေမေ”

“ဟော... သားတော်မောင် ခေါ်နေပြီ နဲ့့ရေ့”

“ဘာလဲ သား”

“ကြာဦးမှာလား”

“မကြာပါဘူး သားရဲ့၊ လက်ရာသစ်လေးတွေ ရောက်နေလို့ ကြည့်နေတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေကြာဦးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဟိုဘက်ခဏသွားမလို့”

“ဘာဝယ်မလို့လဲ”

“Handset အသစ်လဲမလားလို့ ကြည့်မလို့ပါ။ ဖိုးနိုင် Handset က တော်တော်ခွဲနေပြီ”

“အေးအေး... သွားလေ၊ သိပ်မကြာစေနဲ့ဦး”

“အလွန်ဆုံး နာရီဝက်ပေါ့ မေမေရ”

“အေးအေး”

တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ Phone stationary store တွေ့ခဲ့တာမို့ ကျွန်တော် ရွှေဆိုင်ဝမှထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ဈေးတန်းထောင့်ချိုးကို ကွေ့ချလိုက်စဉ် လူတွေနဲ့တိုးသွားတာမို့ ရှောင်လိုက်စဉ် ခြေလှမ်းကိုနောက်အဆုတ် တစ်စုံတစ်ရာနဲ့တိုက်မိသွားရပါသည်။

“အို! ဘယ်လိုလဲ၊ လျှောက်နေရင်းနဲ့ ဒီလိုနောက်ဆုတ်လိုက်ရလား”

“Sorry!...”

အသံကြောင့်လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ကျွန်တော့်ခြေထောက်က တစ်စုံတစ်ရာကို ဝှက်ခနဲနှင်းမိလေတော့၏။ ကျွန်တော့်နောက်မှ အမျိုးသမီး၏အာမေဇွတ်သံကလည်း စူးခနဲပါပဲ။

“သွားပါပြီ”

“ဟောဗျာ! Phone လွတ်ကျသွားတာလား”

ရင်ထဲမှာ မြည်သံက ဒိန်းခနဲပါလေ။ ရှာနေစဉ်မတွေ့ပါဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နောက်ကနေ ဘွားခနဲပေါ်လာရတာပါလိမ့်။ အံ့ဩဝမ်းသာသွားရခြင်းနဲ့အတူ ပြဿနာကပါ တွဲလျက်သားပါနေပြီလေ။ သူမက Phone ကိုကောက်လိုက်ရာ မှန်က အကွဲသားပါပဲ။

“ကျစ်!”

“ကျွန်တော် အသစ်ပြန်လဲပေးပါ့မယ်”

“ရတယ်၊ နေပါစေ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် Phone ကွဲသွားရတာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိလို့ပါ”

“ရော်! အတင်းကြီးတာဝန်ယူချင်နေတဲ့လူက တစ်မျိုး”
သူမက ကျွန်တော့်ကိုမကြည်သလိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်

ပြီး လမ်းကိုဆက်လျှောက်သွားလေ၏။ လွတ်တော့မယ် ဇေယျရေ။ ဒါဟာ Second Time သာဆိုရင် မင်းရဲ့ဖူးစာဖက်ဖြစ်ဖို့ Chance က တစ်ကြိမ်သာ လိုတော့တာလေ။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ”

“အို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ခဏလေးနေပါဦး။ ကျွန်တော့်ကိုမမှတ်မိဘူးလားဟင်။

ကျွန်တော်တို့ K-Mart ရှေ့မှာ တစ်ခါဆိုဖူးတယ်လေ”

“မသိပါဘူး”

ဒီလောက်အတိအကျပြောနေတာတောင်မှ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြင်းနေတာပါလား။ အားတော့ရှိစရာပဲ ဇေယျမင်းထင်ရေ။

“မမှတ်မိလည်း အခုတစ်ခါတော့ မှတ်မိလိုက်ပါဗျာ။

နော်”

“ကျစ်! ဇွတ်ကြီးပါလား။ ဘယ်လိုမျက်နှာရူးနဲ့များ လာတွေ့နေပါလိမ့်”

“ကျွန်တော့်နာမည်”

“ဪ... မသိချင်ပါဘူးဆိုနေမှ”

“ဒါဆိုလည်း Phone တော့ လိုက်လဲပေးတာ လက်ခံ

ပါရာ”

“အို... ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲပြီး Phone ဆိုင်ထဲ ခေါ်လာတာမို့ ရှန်းရင်းဖြင့်ပါလာလေ၏။ တစ်ခါတလေ ရှက်ရွံ့ပြီး ကြောက်တတ်တဲ့စိတ်ကို ဘေးချိတ်ထားသင့်တယ်ဆိုတဲ့ ဖိုးနိုင်ရဲ့ဒဿနက ဒီနေရာမှာ ကွက်တိအသုံးဝင်တော့တာပါလေ။

“ဘယ်ဟာကြိုက်သလဲ”

“ဘယ်ဟာမှမကြိုက်ဘူး”

ကဲ!... အဲဒီလိုကို ဘုပြောတော့တာလေ။ ဆိုင်ထဲမှ အရောင်းကောင်မလေးတွေက ကျွန်တော်နှင့်သူမကို ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်နေကြလေ၏။ စိတ်ကောက်နေလို့ ချောနေတဲ့စုံတွဲလို့များ မြင်ကြလေပြီလား။

“တစ်ခုတော့ ယူလိုက်ပါ ဖြူရဲ့၊ Phone ကျွဲကွဲသွားတာကို”

“ဘာ! ဘာ! ရှင် ကျွန်မကိုဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ဖြူလို့လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မနာမည်ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

ချော်လဲရောထိုင်လိုက်မိချေပြီ။ ဒါလည်း ဖိုးနိုင်ရဲ့နည်းပါပဲ။ သူ့ရောချင်တဲ့ကောင်မလေးဆို ပါးစပ်ထဲရှိတဲ့နာမည်ကို လွှတ်ခနဲခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်။ ဟိုက နာမည်မှားလို့ လူမှားနေပြီဆိုရင် ရှင်းပြရင်း နာမည်မှန်ကိုသိရတာလေ။ အခုလည်း သူမကိုအသားဖြူဝင်းဝင်းလေးမို့ ရမ်းခေါ်လိုက်တာနဲ့ ကွက်တိဖြစ်သွားရတာပါလား။

“နောက်မှသေချာမိတ်ဆက်မယ်လေ၊ အခု Phone အရင်ရွေးရအောင်”

မျက်မှန်ကိုပင့်ပြန်လေ၏။ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားပုံပါပဲ။ ယောရောရှိလုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ နိုင်ထက်ကျော်ရဲ့သူငယ်ချင်းပီသနေပြီလေ။ ခါးကိုင်းကာ ဟိုဒီရှာရင်း လက်ညှိုးညွှန်တော့ သူမက ကွဲသွားသည့် Phone ကို ကောင်တာပေါ်တင်လိုက်လေ၏။

“ဒါမျိုးပဲရှိမလားဟင်”

“အဲဒီလို Design မျိုးမဝင်တော့ဘူး မမရဲ့။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပဲ ကြည့်ချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါနဲ့ဆင်တူတဲ့ Model အစားထဲက ရှာပေးမယ်လေ။ ဇောလေးစောင့်ပါနော်”

အခွဲကကြီးပါလား။ ဘယ်သူဝယ်ပေးထားတဲ့ Phone မှီ သူမဒီလောက်ထိ တန်ဖိုးထားရတာပါလိမ့်။ ဆိုင်ကကောင်မလေးက သိမ်းထားသည့် Box ထဲမှ Phone ခွဲတွေ ယူလာပေးကာ ကောင်တာပေါ်ဖြန့်ပြပေးလေ၏။ အဟုတ်ကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့ Design အသစ်တွေချည်းပါပဲလား။

“ဒါလေးဘယ်လောက်လဲ”

“(၃၈)ပါ မမ”

“များလိုက်တာ”

“မများပါဘူးမမရဲ့၊ တခြားဆိုင်တွေဆို လေးသိန်းကလုံးဝမလျှော့ဘူး။ မမမို့ နှစ်သောင်းလျှော့ပေးတာ”

“ယူလိုက်လေ ဖြူရဲ့”

“ရှင်အသာနေစမ်းပါ။ (၃၅) မရဘူးလား”

“အာ... အဲဒီလောက်ကြီးတော့ လျှော့ပေးလို့မရဘူးမမရဲ့။ မမယူမယ်ဆို (၃၇)နဲ့ယူလေ”

“ထားလိုက်ပါ (၃၅) တို့တကယ်ယူမှာမို့လို့ စစ်နေတာနော်။ တခြားလူတွေလိုမေးရုံမေးပြီး ထွက်သွားမှာမျိုးမဟုတ်ဘူး”

ဩဇာသံအတိပါပဲ။ ဆိုင်ကကောင်မလေးမျက်နှာက အီလယ်လယ်လေးဖြစ်သွားရတာပါလေ။ ဈေးဆစ်တာမျိုးကို ဖိုးနိုင်

သာကျွမ်းပြီး ကျွန်တော်မကျွမ်းကျင်တာမို့ ငြိမ်နေမိလေ၏။

“ထားမှာလား။ ထားရင်ယူမှာနော်။ သူလည်း လဲမှာဆိုတော့ နှစ်လုံးလောက် ဝယ်ဖြစ်မှာ”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

ဟိုက်! ဆွဲထည့်ချေပြီ။ နှစ်လုံးဆို (၇)သိန်းကျော်မဟုတ်လား။ အဲဒီလောက်ကြီးတော့ ကျွန်တော်က အိတ်ထဲထည့်တဲ့လူမှမဟုတ်တာလေ။ ဖိုးနိုင်ဆိုရင်တော့ အမြဲတစေ အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံများများပါတတ်တဲ့သူမဟုတ်လား။

“အခုဒီဈေးနဲ့ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ပတ် သူ Phone လာလဲရင် ဒီမှာပဲဝယ်ဖြစ်မှာ”

“ဒါဆိုလည်းယူလေ မမ၊ ရပါတယ်”

ယုံလိုက်တာပါပဲလား။ သူမအပြောကောင်းလို့ပဲ ကောင်မလေး ပစ်ကျလေသလား။ ရှောရှောရှူရှူဖြင့် သူမပြောတဲ့ဈေးဖြင့် ပေးလိုက်တာလေ။ နောက်တစ်ပတ်လာဝယ်မဝယ်မသိဘဲနဲ့များ ဤကလေးမ အညာမိချေပြီ။

“အစ်ကို ကတိပေးတာပဲနော်”

“OK ပါ ညီမလေးရဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ Handset လဲဖို့ အတူလာဦးမှာပါ။ စိတ်ချ”

“ဒါဆို ဓာတ်အားသွင်းဖို့ Stationary နဲ့အတူ ဘူးထဲ ထည့်တော့မယ်နော် မမ”

“OK”

“ကျွန်တော်ပေးမယ်လေ ဖြူ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ ပါပါတယ်”

“မဟုတ်တာ... ကျွန်တော်ဝယ်ပေးမယ်လို့ စောစော ကတည်းက ပြောထားတယ်လေ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်မလက်မမြဲလို့ ပြုတ်ကျသွား ရတာ ကျွန်မအပြစ်လည်းပါပါတယ်”

“ကျွန်တော်...”

“ဒါဆိုလည်း တစ်ဝက်စီပေးလိုက်ပါ မမရယ်... နှစ် ယောက်အတူတူပဲကို”

“ကဲ! မထူးတော့ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် နှစ်သိန်းပေးမယ် ဖြူ”

“ပြီးရော... ပြီးရော၊ ရှုပ်ကိုရှုပ်တယ်၊ တကယ်ပဲ”

မျက်စောင်းခဲလိုက်တာမို့ ကျွန်တော်ပြီးလိုက်မိတော့အံ့။ ဒီမျက်စောင်းလက်ဆောင်လေးတွေရတာကို သိမ်းထားချင်တာ ပါလေ။ ပိုးနိုင်သာသိရင် ကျွန်တော့်ကို ‘အရှူး’လို့ထပ်ခေါ်မှာ

အသေအချာပါပဲ။ ငွေရှင်းပြီး ကားရှိရာဆီသွားစဉ်မှာ နှစ်ယောက် သား လမ်းခွဲရတော့မှာမို့ အပြုံးဖြင့်နှုတ်ဆက်ရင်း နာမည်တော့ ပြောဖြစ်လိုက်ပါ၏။

‘နှင်းဆီဖြူဖြူ’တဲ့။ အဘယ်မျှလှပလွန်းတဲ့နာမည်လေး ပါလဲ။ အသားလေးဝင်းဝါပုံနှင့် သူမအမည်က အင်မတန်ကိုလိုက် ဖက်လွန်းနေတာပါလေ။

‘ဖြူ’ဟု အဖျားဆွတ်ခေါ်မိခဲ့သည့် ဝိသေသလေးမှစ၍ ကျွန်တော့်နှလုံးသား ကမျှည်းတိုင်မှာ ရေးထွင်းဖြစ်ခဲ့သည့် ချစ် ခြင်းသင်္ကေတပင်မဟုတ်ပါလား။

ကုကုကု

အခန်း (၀၅)

“အမယ်! မျက်နှာက ပိုရတဲ့ပုံစံနဲ့ပါလား။ ဘယ်မလဲ
Handset ”

“အဟီး”

“ဟဲ့! မအေမေးတာကိုပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးဖြိုးဖြိုးလုပ်နေရ
လား။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ သားရယ်”

“မေမေ”

“ပြော”

“ကျွန်တော် ကောင်မလေးတစ်ယောက်တွေ့နေပြီဆို
ရင် စိတ်ဆိုးမှာလား”

“အမယ်လေးနော်၊ တစ်ယောက်မကလို့ ဆယ်ယောက်

လောက်ပဲတွေ့တွေ့၊ မေမေ့အပူလား။ သားနိုင်တောင် မျက်စိ
ရှေ့တင် ထည်လဲတဲ့နေတာကိုများ အဆန်းလုပ်လို့”

“အာ! မေမေ့သား ဖိုးနိုင်က အပျော်ရည်းစားလျှောက်
ထားပြီး တွဲနေတာပါဗျ။ ကျွန်တော်က အတည်တွဲဖို့တွေ့တဲ့မိန်း
ကလေးကို။ တူမှမတူတာ”

“အတည်”

မေမေမျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။ ဟုတ်တာပေါ့။ တစ်နေ့
တစ်နေ့ လှတပတမိန်းကလေးတွေအကြောင်းပြောခဲ့တာ ဖိုးနိုင်
ရဲ့ကျွိုင်လေးတွေပါလေ။ ဒီတစ်ခါမှ ကျွန်တော့်နှုတ်က ဒီလိုစကား
မျိုး ဦးဦးဖျားဖျားထွက်လာတာ ပထမဦးဆုံးပါပဲ။

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကတဲ့လဲ၊ ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“ဟိုးထား... ဟိုးထား၊ မေမေမေးသမျှ All ques-
tions တွေကို ကျွန်တော်မဖြေနိုင်သေးဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“သိမှမသိသေးတာကို”

“ဒါနဲ့များ သတင်းထူးဆိုပြီး လာပေးနေသေးတယ်
ရှားပါ”

“နာမည်တော့ သိသွားပြီမေမေရ”

“ဘယ်သူတဲ့တုန်း”

“နင်းဆီဖြူဖြူတဲ့”

“နာမည်လေးတော့လှသား”

“လူလည်းလှပါတယ်မေမေရဲ့၊ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ”

“ဟွန်း! လှတာဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”

“မေမေပဲ မိန်းမဆို အဆင်းရှိမှ၊ ယောက်ျားဆို အချင်း
ရှိမှဆို”

“ငါ့ကိုနိုင်ရာနဲ့ ကိုင်ပေါက်ပြန်ပြီ”

မေမေ့ပါးကိုရွတ်ခနဲနမ်းလိုက်စဉ် မေမေက ကျွန်တော့်
လက်ဖမိုးကို ဖျတ်ခနဲရိုက်လိုက်လေ၏။ မီးပွိုင့်စိမ်းပြီဟုလည်း
သတိပေးလိုက်လေသည်။ ဒီနေ့အတွက်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို
မေမေအဖော်ခေါ်ပြီးအပြင်ထွက်ဖြစ်ခဲ့တာမို့ သူမနဲ့ခုလိုဆိုဖြစ်ခဲ့ရ
တာပါလေ။ ကျေးဇူးပါမေမေ။

“ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တာလဲ၊ သိပ်ငယ်လို့မဖြစ်ဘူးနော်၊ မေ
မေက မေမေ့သားကိုနိုင်စားမယ့်မိန်းကလေးမျိုးဆို လုံးဝပဲ”

“အရမ်းကြီးမငယ်လှပါဘူးမေမေရဲ့၊ အလွန်ဆုံး တစ်
နှစ်ပေါ့”

“ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဘယ်လိုအရည်အချင်းရှိမှန်းမသိရ

သေးဘဲနဲ့ သွားဖွင့်မပြောနဲ့ဦး။ Judge နဲ့တိုင်ပင်ကြည့်ရဦးမယ်”

“Judge က ဘယ်သူလဲ”

“နိုင်ထက်ကျော်”

ကျွန်တော်မျက်နှာကို ရှုံ့တွလိုက်မိပါ၏။ သူနဲ့တိုင်ပင်မှ တော့ အဖျက်တွေချည်းထွက်လာတော့မှာပေါ့။ ဒီလိုစာကြမ်းပိုး ရုပ်မျိုး၊ မာနခပ်ကြီးကြီးနဲ့အထာကိုင်တတ်တဲ့ Style မျိုးဆို ပျစ် ပျစ်နစ်နစ် ဝေဖန်ရှုံ့ချတတ်ပါဘိ။

“အခုက ဖိုးနိုင်ကြိုက်တာမှမဟုတ်တာ”

“မရဘူး၊ သားနိုင်မျက်စိနဲ့ကွက်တိဖြစ်မှ သားတဲ့ခွင့်ရ မယ်။ နို့မို့ Go!...ပဲ”

“သွားပါပြီ”

“ဘာသွားပါပြီလဲ၊ အခုကတည်းက ဆန့်ကျင်ပြချင်နေ ပြီ”

“ဖိုးနိုင်မျက်စိနဲ့တွေ့မယ့်မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်လို့ပါ ဝေမရဲ့”

“ဘာလဲ၊ သားနိုင် လုမှာစိုးလို့ တမင်ဒီပုံခံမျိုးရွေးတဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး”

“မဟုတ်ရင်ပြီးတာပဲ၊ သားနိုင်က NO! ဆိုရင် ရှေ့ကို ဆက်ဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့နော်”

သက်ပြင်းကိုကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိတော့၏။ ရည်းစားလေး ဘစ်ခါထားဖြစ်ဖို့အရေး ဖိုးနိုင်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမတဲ့လား။ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အသက်ဆက်ရှင်ခွင့်ရရှိခဲ့ ရတဲ့ ကယ်တင်ရှင်က နိုင်ထက်ကျော်ပဲမဟုတ်ပါလား။

“ဒီကိစ္စ သားဖေဖေမသိစေနဲ့ဦး၊ တော်ကြာအဆူခံနေ ရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခုမှ အထက်တန်းကျောင်းသားလေးလို မျက်စိဒေါက် ထောက်ပြီး အကြည့်ခံနေရသလိုပါပဲလား။ ဘွဲ့တစ်ခုလည်း ရပြီး ပြီ အလုပ်ဆိုလည်း ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ (ပုံမှန်မဟုတ်တောင်) ဝင် လုပ်နေပြီပဲဟာ။ ဒါဖြင့် ဘာကိုစိတ်မချဘဲ အခုလိုပြောနေရတာ မိလိမ့်။ သူစဉ်းစားလို့မရပါလေ။

ဒီနေ့စနေနေ့မို့ ဖေဖေ ကုမ္ပဏီသွားတာမို့ အိမ်မှာ မေ မေနဲ့ကျွန်တော်သာ ရှိတာပါ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေးနဲ့ အသက် ရှူချောင်ချောင်လေး နေချင်လိုက်တာနော်။ ဘယ်သွားသွား စိတ် မချဘူးဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်းမလွှတ်တာ။ အပြင်သွားချင်တယ်

ဆို (အားအားမအားအား) ဖိုးနိုင်အပြေးရောက်ချလာပြီး အတူ ထွက်လည်စေတတ်တာလေ။

အခုလည်း ချစ်သူလေးထားဖို့အရေး သူ့ကိုဆုံးဖြတ်ခိုင်း မတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲ။ လွတ်လပ်တဲ့နည်းသားအချင်းချင်း ဖလှယ် ခွင့်မရှိဘူးလား။ နှစ်ကိုယ်တူချစ်ခွင့်လေးမှမရှိရင် ဒီဘဝမှာ လူ လာဖြစ်တာ ဘာများအသုံးဝင်တော့မှာလဲ။

Phone မြည်သံကြောင့် အိပ်ရာထဲလှဲနေရာမှ Phone ကိုလှမ်းယူလိုက်မိ၏။ ထင်သားပဲ။ မနက်က တစ်ခါဆက်ပြီးရင် ညနေကိုဆက်စရာမှမလိုတာလေ။ မေမေနဲ့ပြောပြီးပြီထင်ပါရဲ့။ ငါ့ညအိပ်မက်တွေကို မင်းကြောင့် မပျက်စီးပါစေနဲ့လား ဖိုးနိုင်။

“ဟဲ့လို”

“ဘယ်လိုလဲ၊ အိပ်ရာထဲ လူးနေပြီလား”

“ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ၊ မကျေနပ်တာမျိုးရှိရင် ငါက အခန်းထဲရှိသမျှအကုန်ချွဲပြီး ပေါက်ကွဲတတ်တဲ့လူ။ မင်းက ငြိမ် ကုပ်ပြီး အခန်းထဲအောင်းတဲ့ကောင်ပဲဟာ”

“မေမေတိုင်လိုက်ပြီမဟုတ်လား”

“တိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး ဇေယျရာ၊ တိုင်ပင်တဲ့သဘော

မျိုးပါ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် အတူတူပဲ”

သူ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်လေသည်။ ပေါ့ပေါ့လေးလို့ ပဲ သဘောထားလေသလား။ ရည်းစားအများကြီးထားဖူးတဲ့လူ အတွက် ဒီကိစ္စက PK ဝါးသလို အလွယ်တကူမှန်း ကျွန်တော် သိနေပါ၏။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ဒီတစ်ကြိမ်သာ ရင်ခုန် သံမြန်ပြီး စိတ်ထဲစွဲစွဲနှင့်ချစ်မိလေတဲ့ပြဿနာဖြစ်နေတာပါလေ။

“မင်းမအားဘူးလား”

“အေး... ဘာလဲ၊ ညလာအိပ်ခိုင်းဦးမလို့လား”

“အင်း”

“Phone ထဲက ရင်ဖွင့်လည်းရပါတယ် ဇေယျရာ”

“အကြာကြီးပြောချင်တာကွ”

“မနက်ဖြန်တွေ့ရအောင်လေ၊ ငါ့ဆံပင်လည်းပြန်ရှည်

နေပြီ”

“မမခိုင်တို့ဆိုင်မှာ ဆုံမယ်ပေါ့လေ”

“အေး”

“ဖိုးနိုင်”

“ပြောလေကွာ”

“ငါ”

စကားကိုထက်မပြောမိဘဲ ငြိမ်သက်နေမိပါ၏။ ကန့်ကွက်
မှာပဲလား။ ကျန်းမာရေးချို့ချာတဲ့သူငယ်ချင်းရဲ့နှလုံးသားမှာ အမာ
ရွတ်မထင်ကျန်စေချင်တာမှန်း ကျွန်တော်သိနေပါ၏။ သို့သော်
သို့သော်... ဒီနှလုံးသားက ရှင်သန်နေတုန်းမို့ ချစ်ခြင်းသင်္ကေတ
တွေ အများကြီးပြသနေမှန်း မင်းသိစေချင်ပါတယ်ကွာ။

“ပြောလေ ဇေယျရ”

“ငါ... ငါ သူ့ကိုချစ်နေတာသေချာနေပြီ”

အသံတိတ်သွားလေ၏။ သူသက်ပြင်းရှိုက်နေတဲ့အသံ
ကို အတိုင်းသားကြားနေရတာမို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်
ခုန်လာသလို နားထင်ဆီမှ တဒုတ်ဒုတ်တိုးလာတာမို့ မျက်နှာက
ရှုံ့လိုက်ရလေသည်။ ဝေဒနာဆိုတာတွေ ဝေးဝေးသွားကြပါတော့
လား။

“မင်း... မင်း... ငါ့ကိုတားမှာလားဟင်”

“သူနဲ့တွေ့တာ ဘယ်နှကြိမ်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ကြိမ်”

“သုံးကြိမ်တောင်မပြည့်သေးဘဲ မင်းဘက်က သေချာ
နေပြီလား”

“ငါ့ရင်ဘတ်ကို လာစမ်းကြည့်ရင်သိမှာပါ”

သူ ဟက်ခနဲရယ်ကာ လှောင်ပါချေပြီ။ ရယ်ပေမပေါ့။
ဟာသလို့ပဲထင်နေမှာပေါ့လေ။ ဒီလူမှာသာ တနင့်တပိုးကြီး ခံစား
နေရတာ ကိုယ်ချင်းမစာနာသလိုပဲလား။

“ငါ့ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်”

“ဘာရယ်”

ကျွန်တော်လန့်သွားရပါ၏။ စိတ်ထဲမှာပြောမိတာကို ဒီ
ကောင်ဘယ်လိုကြားသွားရတာပါလိမ့်။ ဒါကြောင့် မေမေပြောတာ
လေ။ ဇေယျမင်းထင် မတ်မတ်ရင်နိုင်ဖို့ တွဲထူပေးခဲ့သူက နိုင်
ထက်ကျော်တဲ့။ အမှန်ပါပဲ။

“မင်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေတယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ငါ
သိတယ် ဇေယျ။ ငါစိုးရိမ်နေတာ ဒီအချိန်ပါပဲ”

“ဘယ်လို”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်သည်း
သည်းချစ်လာရင် နောက်ပိုင်းဖြစ်လာမယ့်နောက်ဆက်တွဲကို ငါ
ကြိုမြင်နေရလို့ပါ”

“ငါ... ငါ”

“မင်းက ငါ့လို အပျော်ရည်စားထားတတ်တဲ့လူမဟုတ်

လို့ ပိုပြီးစိုးရိမ်မိတာပါ ဇေယျ”

“ငါ သူ့ကိုတကယ်ချစ်တာကွ”

“လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်တဲ့အထိလား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့ဘက်က ဒီလိုရည်ရွယ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဇေယျ။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အလေးအနက်မထားဘူးဆိုရင် မင်းခံနိုင်ရည်ရှိဖို့လိုအပ်လိမ့်မယ်။ ဒါကိုသိထားပါ”

ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်သွားရပါ၏။ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့လိုအပ်လိမ့်မယ်တဲ့။ တူညီတဲ့စစ်မှန်မှုကို ပြန်မပေးဘဲ ခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလက်ခံပြီး ဖျတ်ခနဲခေါင်းခါပြတဲ့အချိန်သာရှိရင် အဲဒီအခြေအနေမှာ ကျွန်တော် ခြေခိုင်အောင် မတ်တပ်ရပ်ထားနိုင်ပါ့မလား။ မသေချာပါလေ။

“ကိုယ်ကပေးပေးမယ့် ကိုယ့်ကိုပြန်ပေးမယ့်မေတ္တာက စစ်မှန်ဖို့လိုတယ်ဇေယျ။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အလေးအနက်မရှိ ပေါ့ပျက်ပျက်မိန်းကလေးဖြစ်နေရင် မင်းနှလုံးသားက ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါ... ငါသိပါတယ်”

“မင်းကို ငါတားနေတာမဟုတ်ဘူးနော်”

“အေးပါ”

“သေချာစဉ်းစားဆုံးဖြတ်စေချင်တာပါ။ စောင့်လိုက်ပါဦး ဇေယျရာ။ တတိယအကြိမ်သာဆုံစည်းမှုရှိခဲ့ရင်တော့ မင်းဘက်က စစ်မှန်မှုကို ငါအသိအမှတ်ပြုပါ့မယ်။ သူ့ဘက်က မင်းကို ပြန်လက်ခံပေးနိုင်ပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းပေးမှာပါ”

“တကယ်နော်”

သူ့သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြန်လေ၏။ သူ့အတွက်စဉ်းစားတုန်းက ရင်ထဲမှာပေါ့ပါးနေပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် စဉ်းစားပေးရရင် သူ့ရင်လေးနေတတ်မှန်း ကြိုသိနေတာပါလေ။ မင်းငါ့အတွက် ပူပန်ပေးနေတာလား ဖိုးနိုင်။

“ငါ့အကူအညီလိုရင်လည်းပြောလေ၊ မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီ ဆုံကြစို့။ ဒါပဲ”

“အင်း”

ကျွန်တော့်ပြန်ဖြေသံကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ သူ Phone ပိတ်လိုက်လေ၏။ CD Player ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်ရင်း အိပ်ရာထက်လှဲချကာ မျက်စိစုံမှိတ်ထားလိုက်မိတော့သည်။ ညမှောင်မှောင်မှာ အဆိုတော် ‘ဆိုတေး’၏အသံအေးအေးလေးက ရင်ကို ငြိမ်းချမ်းစေသည့်နှယ်ပါလေ။

ဒီမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း x x x အဖော်မဲ့ လွမ်းခဲ့
ရပြီ x x x ညနက်ထဲ x x x နင့်အကြောင်းအမြဲတမ်းတွေ့ကာ
အိပ်မရခဲ့ x x x နင့်ပြန်လာမယ်ဆို ငါမျှော်နေမှာ x x x

တကယ်ပါ ရူးသွပ်ခဲ့ x x x ငါသိပ်ချစ်ခဲ့လို့ပါ x x x
ငါ့ဘဝရဲ့နတ်သမီးလေးက မင်းပါ x x x ခွဲမသွားနဲ့ x x x ယုံ
ကြည်စွာ အတူကြင်နာနိုင်မလား x x x

ငါ့ဘဝရဲ့မီးအိမ်ရှင်ပါ x x x ငါ့ဘဝရဲ့ ပဲ့ကိုင်ရှင်လေးပါ
x x x ငါ့ဘဝရဲ့တန်ခိုးရှင်ပါ x x x ငါ့ဘဝရဲ့အားအင်ပေါ့ x x x
နင်ဟာ လမင်းလေးပါ x x x

ဒီမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း x x x အဖော်မဲ့ လွမ်းခဲ့
ရပြီ x x x ညနက်ထဲ x x x နင့်အကြောင်းအမြဲတမ်းတွေ့ကာ
အိပ်မရခဲ့ x x x နင့်ပြန်လာမယ်ဆို ငါမျှော်နေမှာ x x x

တကယ်ပါ ရူးသွပ်ခဲ့ x x x ငါသိပ်ချစ်ခဲ့လို့ပါ x x x
ငါ့ဘဝရဲ့နတ်သမီးလေးက မင်းပါ x x x ခွဲမသွားနဲ့ x x x ယုံ
ကြည်စွာ အတူကြင်နာနိုင်မလား x x x

ငါ့ဘဝရဲ့မီးအိမ်ရှင်ပါ x x x ငါ့ဘဝရဲ့ ပဲ့ကိုင်ရှင်လေးပါ
x x x ငါ့ဘဝရဲ့တန်ခိုးရှင်ပါ x x x ငါ့ဘဝရဲ့အားအင်ပေါ့ x x x
နင်ဟာ လမင်းလေးပါ x x x

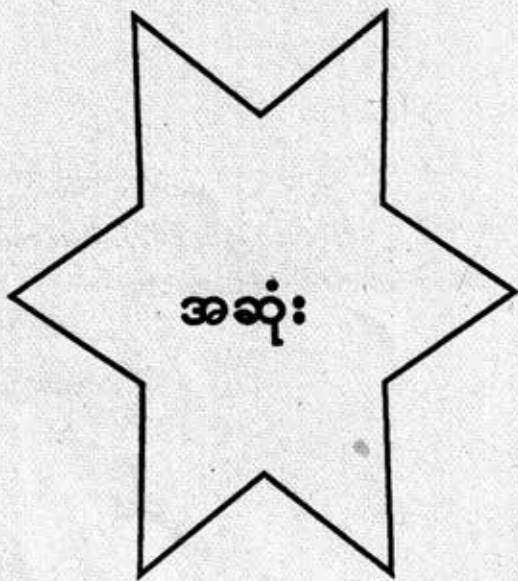
ငါ့ဘဝရဲ့မီးအိမ်ရှင်ပါ x x x ငါ့ဘဝရဲ့ ပဲ့ကိုင်ရှင်လေးပါ
x x x ငါ့ဘဝရဲ့တန်ခိုးရှင်ပါ x x x ငါ့ဘဝရဲ့အားအင်ပေါ့ x x x
နင်ဟာ လမင်းလေးပါ x x x

ငါ့ဘဝရဲ့တန်ခိုးရှင်ပါ x x x ငါ့ဘဝရဲ့ အားအင်ပေါ့
x x x နင်ဟာ လမင်းလေးပါ x x x

ငါ့ဘဝရဲ့တန်ခိုးရှင်ပါ x x x ငါ့ဘဝရဲ့ အားအင်ပေါ့
x x x နင်ဟာ လမင်းလေးပါ x x x

တစ်ယောက်တည်း လျှောက်မြဲ x x x

၇၇၇၇

သူနဲ့ဝေယျဆိုတဲ့ အဖြူရောင်ကားချပ်ပေါ်မှာ
ဆေးထင်စေတဲ့တရားခံက သူနဲ့ဘယ်လိုမှအစေးမကပ်
တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာပါလေ.....

နိုင်ထက်ကျော်

အခန်း (၀၅)

“ဟော! ပေါ်တော်မူတွေ ရောက်လာပြီ မမရေ့”

ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ကောင်တာမှာထိုင်နေသည့် မမခိုင်ကို ကောင်မလေးတွေ လှမ်းပြောလိုက်ပေမယ့် သူတို့ကို ချက်ခနဲကြည့်လိုက်ပြီး အကြည့်လွှဲသွားလေ၏။ သိနေတယ်လေ၊ သိနေတယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဟိုဟာလေး ဆိုင်ဖွင့်စဉ်ကတည်းက မမခိုင်မျက်နှာတည်နေတာမဟုတ်လား။

ဖြေရှင်းရမယ့်ပြဿနာတွေ အများကြီးရှိကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ကိုဇေယျက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ခေါင်းလျှော်မယ်၊ ဆံပင်နည်းနည်းတိမယ်၊ မျက်နှာ ခေါင်းတင်မယ်”

“ကိုနိုင်ကရော”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ဟင်! ဒီအတိုင်း ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ကြီးနဲ့နေမှာလား”

“အေး”

“ဟင်းဟင်း... အဲဒီ Style လည်း မိုက်တာပဲ။ ခေါင်း

တော့လျှော်မယ်မှာမဟုတ်လား”

ကောင်တာမှမျက်စောင်းက သူတို့ဆီ ဒိုင်းခနဲရောက်လာလေ၏။ ဇေယျက သူ့ကိုမေးဆတ်၍ မေးလိုက်ပေမယ့် ခေါင်းကိုသာ အသာခါပြလိုက်ပါသည်။ သူက ရည်းစားတွေစိတ်ကောင်ရင်တောင် ချော့လှေ့ရှိတဲ့သူမှမဟုတ်တာလေ။

“တစ်နဲ့ပဲ အားသေးတယ်”

ဇေယျက ခေါင်းလျှော်စင်ပေါ် တက်လှဲလိုက်ပြီမို့ ဧည့်ခန်းမှာပင် သူ့ခပ်လျော့လျော့ မှီထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ မမခိုင်က စရင်းတွက်ဟန်ဖြင့် Calculator ကိုသာနှိပ်နေပြီး သူ့ကိုမျက်နှာလွှဲထားလေသည်။ မသိယောင်ဆောင်တယ်ပေါ့လေ။

“ကိုနိုင်”

“အင်း... ပြော”

“ရှေ့ဆိုက်ကလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုနိုင်ပြောတုန်းက အန်တီကြီးဆို”

မသိမသာမျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်ပြီး နားစွင့်နေမှန်း သူသိနေပါ၏။ ကောင်မလေးတွေကို စကားတောက်ခိုင်းတာပေါ့လေ။ ပညာရှိပါ။ သူပြုံးချင်နေပေမယ့် သတိထားပြီး ခပ်တည်တည်သာနေလိုက်ပါ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟင်! ဟုတ်လို့လား။ ယဟတို့တွေတာတော့ အစ်မတစ်ယောက်ပါ။ ကိုနိုင်နဲ့အလုပ်အတူလုပ်ရင်း စကားပြောနေသေးတယ်လေ”

“ဪ... ဒါလား။ စကားပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။

စကားများနေတာပါ။ အဲဒီဖီးကွက်မက လူကိုနင်းကန်ခိုင်းစားပြီး ညည်းနည်းလေးတောင်မှ ကျေးဇူးမတင်တတ်တာ။ ကြည့်လို့ကိုရဘူး”

“အဟုတ်! သူနဲ့ဘယ်လိုသိလို့ ဝိုင်းလုပ်ပေးတာလဲ”

“ကိုယ့်ဘေးအခန်းကို ပြောင်းလာလို့လေ။ အကူအညီထားတာက အန်တီကြီးဖြစ်နေလို့ မကောင်းတတ်လို့ ဝိုင်းလုပ်ပေးခဲ့တာ”

“ဒုန်း!”

ကောင်တာဆီမှ ထိုင်ခုံကိုဆောင့်သံထွက်လာပါ၏။ ဆန္ဒပြတဲ့သဘောပေါ့လေ။ ကောက်မပြန့် မမခိုင်ရေ၊ သူက မဆွေတတ်တဲ့လူဗျ။

“ချောလား”

“ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒီအစ်မလေ”

“ချောပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ အပေါက်ကလည်းဆံ့သေ။ လူကိုအမြဲအော်ဟစ်နေတာ။ မျက်လုံးကို ပုလင်းဖင်လီ မျက်မှန်ထူကြီးတပ်ထားပြီး လူကို မျက်မှန်ပင့်ပင့်ကြည့်တဲ့ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးလို Style မျိုးကို”

“စိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့လေ”

“ကျစ်! သွားစမ်းပါ၊ ငါတွဲသမျှ လန်းလန်းလေးတွေဆိုတာ နင်တို့မမြင်ကြဘူးလား”

“ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကြွားပါ”

“ကိုနိုင်ကြီး ခုံအားပြီ၊ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ခေါင်းလျှော်မယ်၊ ဆံပင်အတိုညှပ်မယ်၊ ဇေယျာမျက်နှာပေါင်းပေးဦး”

“အမယ်”

“ပြီးရင် ခြေထောက်နှိပ်ပေးတယ်ဆို”

“အင်း”

“အဲဒါဆေးစိမ်ပြီး အနှိပ်ခံမယ်”

“OK. . .”

သူ့နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်ပြလိုက်၏။ ခုံလွတ်မှာ ရပ်စောင့်နေသည့်ကောင်မလေးက ဒီဆိုင်မှာအချောဆုံးဖြစ်သည့် ‘ချောစု’ဖြစ်နေသလို သူ့ကိုပြုံးပြပြီး ကောင်မလေးတွေက တီးတိုးရယ်လိုက်ကြလေသည်။

သူ စင်ထက်လှဲချလိုက်စဉ် ရေမွှေးနံ့ရလိုက်တာမို့ မျက်စိမှိတ်ထားရာမှ ကျိတ်ပြုံးမိ၏။ တောင့်မထားနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ ကောက်နေတာက ဆယ့်ငါးမိနစ်တောင်မကြာပါလား မမခိုင်။

“ဖယ်ပေး”

“ရှင်”

“ဖယ်ပေးလို့၊ မမလုပ်ပေးမယ်”

ဇေယျာက သဘောကျသလို တဟားဟားရယ်လိုက်တာမို့ မမှီပေမယ့် သူ့လှမ်းရိုက်လိုက်မိ၏။ ဒီကောင်တွေ သူနဲ့မမခိုင်ကို ပွဲစားလုပ်ပေးချင်နေပြီထင်ပါရဲ့။

“မမခိုင်”

“ဘာလဲ”

“အဲဒီကောင်ကို ခြေငြိမ်အောင် လုပ်ချင်လား”

“အင်း”

“ဒါဆိုချည်ထားလိုက်”

“ဘာနဲ့လဲ”

“ဇေယျ... ဟေ့ကောင်”

“ဪ... ငြိမ်ငြိမ်နေလေ၊ မျက်စိထဲ ရေတွေဝင်ကုန် တော့မှာပဲ နိုင်ရယ်”

“ဒီကောင်က ကျွန်တော်နဲ့မမခိုင်ကို တွဲစနေချင်တာဗျ၊ ငရဲကြီးတော့မှာပဲ”

“ဘာလို့ငရဲကြီးရမှာလဲ”

“မမခိုင်က ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ မောင်လေးလိုယံသဘော ထားတာမဟုတ်လား။ အဲဒီလိုလိုက်ပြောရင် ငရဲကြီးတတ်တယ် တဲ့”

“ဒဲ့ဆိုတော့ ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

“မေမေ”

“ဘယ်ကမေမေတုန်း”

“ကျွန်တော့်မေမေကိုပြောတာ မမခိုင်ရေ။ ဒီကောင်က မေမေမွေးစားသားလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နိုင်က မမခိုင်ရဲ့မောင်ပါပဲ”

ဟော! ဒီလောက်ရှေ့က Cover ယူပြီးပြောထားတာ တောင် ဇာတ်လမ်းက ဆက်ချင်သေးတာပါလား။ တခြားကောင် မလေးတွေ ခေါင်းလျှော်ရင် အတင်းကြီးနိပ်တတ်တာမို့ သူ့နာ တတ်ပါ၏။ မမခိုင်နိပ်ပေးရင် ဇိမ်ရုံပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးခံစားရတာ မဟုတ်ပါလား။

“မမခိုင်”

“အင်း... ပြော”

“အိပ်ငိုက်လာပြီ”

“အိပ်လေ၊ မျက်နှာလည်း လုပ်ပေးရဦးမှာဆိုတော့ ခြေ ထောက်ဆေးစိမ်မှာပဲ နှိုးတော့မယ်။ အိပ်လိုက် နိုင်”

“မမခိုင်”

“ဘာလဲ”

“စိတ်ကောက်နေတာလား”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ဝင်လာတော့ ပြုံးတောင်

မှမပြတဲ့ဟာကို။ မမခိုင်ပြုံးရင် အရမ်းလှတာတဲ့”

“လာပြန်ပြီ ဒီဒဲ့၊ ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

“ဟိုဘက်အခွေဆိုင်က ဦးလေးကြီး”

“မင်းနော်၊ ‘မ’ကို အဘိုးကြီးတွေနဲ့တွေ့မစနဲ့။ မကြိုက်ဘူး”

“တကယ်ပြောတာဗျ”

“မပြောနဲ့ဆို”

“ဘာစားချင်လဲ”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“ဘာစားချင်လဲလို့မေးတာလေ၊ ဟိုရက်က ကျွန်တော် ရောင်းလိုက်တဲ့ကား ထွက်သွားပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်တောင် မြတ်လိုက်သလဲ”

“(၆၀)...”

“ဟာ! အဲဒီလောက်ရတာတောင် ငါ့ကိုဘာမှဝယ်မေးပါလားကွ။ မင်းအတော်မျက်နှာလိုက်တဲ့ကောင်ပဲ ပိုးနိုင်ရ”

“ကျွန်! မသိဘဲစွတ်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ မင်းအတွက် ငါဝယ်ထားပြီးပြီ။ အခုက မမခိုင်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲကွက်ပြီး ကျွေးချင်တာမှမဟုတ်တာ။ အကုန်လုံးကိုကျွေးမလို့မေးတာကို”

“တကယ်နော် ကိုနိုင်ကြီး၊ သမီးက ဒန်ပေါက်စားမှာ”

“ယက ကြက်ဆီထမင်း”

“သမီးက ကြေးအိုး”

“နေဦး နေဦး... တစ်ယောက်တစ်ပေါက်လျှောက် မမှာနဲ့လေ။ ငါဘယ်လိုလုပ်မှတ်လို့ရပါ့မလဲ။ Note pad နဲ့မှတ်ပေး။ Phone နဲ့ပဲ လှမ်းမှာပေးမှာ”

“OK!... ”

ချာတိတ်မတွေ အတော်လေးပျော်သွားကြပါ၏။ မမခိုင် မျက်နှာထက်မှာ အခုမှ အပြုံးနုနုပေါ်လာတာပါလေ။ ဇေယျက မျက်နှာမှာ Mask မခွာသေးတာတောင်မှ ထထိုင်ပြီး သူ့ဘက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။

“အာ... လန့်လိုက်တာကွာ”

“ဘာဝယ်ထားတာလဲ”

“မြင်တော့သိမှာပေါ့”

“ပါလာလား”

“No!... ”

“ဟာ... မင်းကလည်း ငါ့ကို Half feel လုပ်ပြန်ပြီ”

“ဆံပင်တိမယ်ဆို”

ပပခေါ်နေပြီမို့ ဇေယျပါသွားလေ၏။ ဆံပင်ညှပ်ရန် ဆုံ
လည်ခုံမှာထိုင်ပြီး မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် သူ့ကိုအကဲခတ်နေလေသည်။
မမခိုင်နှင့်သူက သူများတွေမကြားအောင် တီးတိုးပြောနေတာပါ
လေ။ မျက်နှာကိုဆေးပေးရင်း ပြောနေတာမို့ မမခိုင်က သူနှင့်
မျက်နှာနီးနေတာမဟုတ်လား။

“Slimbag ယူမလား”

“နေပါစေ”

“မမခိုင်က Slimbag နဲ့ အရမ်းလိုက်လို့မေးတာပါ”

“ဒီတစ်ခါတော့ မဒဲ့တော့ဘူးပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့၊ ဒါက ကျွန်တော့် question ပဲဟာ။ ယူမှာ
လား”

“အင်း”

ညှင်းသွဲ့သွဲ့ရယ်သံ ထွက်လာပါ၏။ မမခိုင်၏ခေါင်း
ဆတ်ခနဲအညိတ်ကြောင့် Mask ခွဲလိုက်နေသည့်ဇေယျက မရိုး
မရွဲဖြစ်နေပြီလေ။ ဒီကောင်သိချင်စိတ်များရင် ဘယ်လိုမှမနေနိုင်
တတ်တာမဟုတ်လား။

“ဟေ့ကောင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဘာပြောလို့လဲ၊ ငါဒီမှာ Mask တပ်နေပြီ။ စကား

ပြောလို့မရတော့ဘူး”

“မင်းနဲ့မမခိုင် ကျိတ်ပြောနေတာလေ။ မမခိုင်ကတောင်
ခေါင်းညိတ်လိုက်သေးတာ။ ဘာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ မပြောနဲ့မမခိုင်”

“အင်းပါ”

ဆံပင်တိပေးတာခံနေရင်း ဇေယျက သူ့ကိုလက်သီး
ဆုပ်ပြလေ၏။ မကျေနပ်ဘူးပေါ့လေ။ ခုံမှာထိုင်ပြီး ခြေထောက်
ဆေးစိမ်တာကို အရင်လုပ်ပေးမှာမို့ ဇေယျဘေးထောင့်ခုံမှာ သူ
ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

“ပြော”

“ဘာကိုလဲ”

“ဘာပြောတာလဲလို့”

“ဟာ! မင်း မိန်းကလေးလား။ အတော်စပ်စုတာပဲ”

“မင်းမပြောဘူးလား”

“မပြောဘူး”

“အေး. . . မင်းမှတ်ထား”

“သမီးလုပ်ပေးရမလား မမ”

“နေနေ. . . မမပဲလုပ်ပေးလိုက်မယ် ချော့စု။ ရတယ်၊

ခြေသည်းတွေတောင် ရှည်နေပြီ”

“မညှပ်ပေးနဲ့နော်၊ မညှပ်နဲ့”

“ဘာလို့လဲ ဇေယျရဲ့၊ ‘မ’တစ်ခါတည်းလုပ်ပေးမလို့
ဟာကို”

“မညှပ်နဲ့ မမခိုင်၊ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ပေးမယ့်သူရှိလို့
ပါ”

“ဘယ်သူလုပ်ပေးလို့လဲ”

“မသိချင်ပါနဲ့”

“ဟောကြည့်၊ ခုနကတော့ ဇေယျကိုမပြောချင်ဘူးတဲ့။
အခုလည်း ‘မ’ ကိုမသိချင်နဲ့တဲ့လေ။ ဘယ်လိုကောင်လေးလဲ”

ခြေထောက်ကို ရေခွေးနှင့်ဆေးကြောပေးကာ နှိပ်နယ်
ပေးရင်း မျက်စောင်းခဲ့လိုက်လေ၏။ ဇေယျက ညှပ်ပြီးသားဆံပင်
ကို အဆင်ပြေမပြေ မှန်ထဲမှာ ဟိုဒီကြည့်နေလေသည်။

“ဖိုးနိုင်”

“ဘာလဲ”

“ငါနဲ့ပုံစံတူညှပ်ပါလား”

“လုပ်လာပြန်ပြီ၊ ငါ့အိတ်ထဲမှာ သွားနှိုက်ချေ”

“ဘာလဲ၊ လက်ဆောင်လား”

“အေး”

ဇေယျက သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ Packing ထုပ်ထား
သည့်ဘူးလေးကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး စက္ကူပတ်ကိုခွာချလိုက်လေ၏။
ကလေးအရုပ်ရသလို ပျော်နေလိုက်တာများနော်။

“ဟာ! ဒါ... ဒါ”

Handset အသစ်လေးကိုကိုင်ကြည့်ကာ အံ့သြဝမ်းသာ
ဖြစ်နေရာမှ ဇေယျအကြည့်တို့က မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တစ်ဖက်
Platform ဘေးမှာရပ်သွားသည့်ကားထံသို့ ရောက်သွားတာပါ
လေ။ အလို! ဒီကောင့်မျက်ဝန်းတွေ သိပ်ကိုတောက်ပလွန်းနေ
တာပါလား။ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလေစွ။

ကုကုကု

စာခန်း (၀၆)

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာထိုင်နေပြီး ရှုတည်တည်ကြီးကြည်
နေတာမို့ သူ့နေရာခက်လာပါတ်။ ခက်လိုက်တာနော်၊ ဘယ်လိုက
နေဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဇေယျစိတ်ဝင်စားနေတဲ့မိန်းကလေးက သူမ
ဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။ သူ့နဲ့ဘယ်လိုမှအစေးမကပ်တဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ကိုမှ သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းက ဘာကြောင့်ချစ်နေရ
တာပါလိမ့်။

“ဘာလဲကွ”

“မင်းဖုံးကွယ်ထားတာလေ”

“အဲဒီနေ့က မမခိုင်ကို Slimbag ဝယ်ပေးမယ်လို့ပြော
တာလေကွာ။ ငါဘာများဖုံးကွယ်ထားမိလို့လဲ”

“အဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဖြူကိစ္စကိုပြောတာ”

“ဖြူ . . . ဘယ်ကဖြူလဲ၊ ငါ့ရည်းစားတွေထဲမှာ ဖြူဆို တဲ့မှာမည် တစ်လုံးမှမပါဘူး”

“ဖိုးနိုင်! မင်းနော်”

“ဟယ်! စကားကောင်းပြောနေတာ တိုးတိုးသက်သာ ပြောကြလေ။ သားတို့အဖေ အလုပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေသေးတာနော်”
မေမေက ဖေယျအသံကျယ်သွားတာကို လှမ်းဟန်လိုက် လေ၏။ ဧည့်ခန်းမှာမျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး ဖေယျရစ်နေသမျှ သူလိမ့်နေအောင် ခံရတော့မှာမဟုတ်ပါလား။

“နှင်းဆီဖြူဖြူကိုပြောနေတာ”

“နှင်းဆီဖြူဖြူ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်း သေလုပျောပါးကူညီပေးရတဲ့ ဘေးအခန်းက နှင်းဆီဖြူဖြူအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှမပြောသေး တာ ခုချိန်ထိပဲ”

လာပြန်ပြီ ဒီဇီးကွက်မ”

“သူများသားသမီးကို အဲဒီလိုပိုချိုးပျစ်ချိုးပခေါ်ပါနဲ့ကွ”
သူ့အံ့ဩစွာဖြင့် ဖေယျကိုအငေးသားကြည့်လိုက်ပါ၏။ အမျက်ထွက်သတဲ့။ ဒီမိန်းမနဲ့ပတ်သက်လာရင် နည်းနည်းလေး

မှ ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်သလို ဖြစ်နေပါရောလား။ အရိပ်တကြည့် ကြည့်နဲ့ အလေးပေးခဲ့တဲ့သူလိုလူကို ရန်သူလိုမျိုးဆက်ဆံဖို့ပြင် ဆင်ထားပြီလား ဖေယျမင်းထင်။

“ငါဖုံးထားတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“ဖုံးထားတာ အသေအချာပဲ၊ ငါသိနေတယ်၊ လက်ရှိ မင်းဘေးမှာ ဘယ်ကောင်မလေးမှရှိမနေဘူး။ အဲဒီအချိန် မင်းနဲ့ အနီးဆုံးကို ဖြူရောက်လာတာ”

“အေးလေ . . . အဲဒါဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့ . . . နောက်ထပ် ဘယ်မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကိုမှ မင်းထပ်မတွဲတာ အကြောင်းရှိလို့ပဲ”

“ဟ! ငါအလုပ်ရှုပ်နေတယ်လို့ မင်းကိုပြောပြီးပြီလေ ဖေယျ။ Workshop မှာလည်း ကားပြင်ပေးရမှာတွေ တစ်ပုံကြီး။ ဝယ်ရောင်းလုပ်တာတောင် တစ်လမှာ တစ်စီးနှစ်စီးပဲရှိတယ်”

“မခိုင်လုံတဲ့ Reason ပါ နိုင်ထက်ကျော်”

“ဟား . . .”

သူစိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်လေ၏။ မတရား သဖြင့်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်သိနေပါ၏။ သို့သော် သူမည် သို့မျှကြည့်မရတဲ့ဖြူနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မနီးစပ်အောင် ကန့်ကွက်မှာ

က (100%) ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က သေသပ်လှပတဲ့လှည့်ကွက်တစ်ခုနဲ့ သူ့အပေါ်လှည့်စားပြောကော့မှာပါလေ။ Sorry! ပါ ဖိုးနိုင်။

“ကဲ! ပြောပြော၊ ငါက မင်းမသိအောင် ဘာတွေများ ဖုံးကွယ်ထားလဲ။ စိပြီးသာ ပြောပေတော့”

“နံပါတ်(၁) မင်းရဲ့ဘေးခန်းကို သူပြောင်းလာတာကို အသိမပေးတာ။ နံပါတ်(၂) သူ့နာမည်နင်းဆီဖြူဖြူဆိုတာကို ငါ့ရှေ့မှာ တစ်ခွန်းမှမရွတ်ဖူးတာ။ နံပါတ်(၃) တစ်ပတ်တစ်ခါ မမနိုင် တို့ဆိုင်မှာ ခေါင်းလာလျှော်နေပါလျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ Royal Prince Gift Shop ဖွင့်ထားတာကိုမပြောတာ။ နံပါတ်(၄) ငါ့ခွဲနေပါတယ်လို့ပြောတဲ့ပုံစံနဲ့မိန်းကလေးဆိုတာ ဖြူမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်ထားတာ။ နံပါတ်(၅) ငါနဲ့ရင်းနှီးအောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့လုပ်ပေးနိုင်ပါလျက် မသိယောင်ဆောင်နေတာ”

“အားပါးပါး... စွဲချက်တွေက စနစ်ကျလှချည်လား အဲဒီအကြောင်းတွေရဲ့အရင်းခံက”

“မင်း သူ့အပေါ်မရိုးသားလို့ဘဲ”

“ဘာ!”

သူ့မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ကျွန်တော့်ကြည့်လိုက်လေအံ

ပါးလုံးကွဲရယ်ချချင်တဲ့စိတ်ကို အတင်းပဲ့မျှသိပ်နေရတာ ကျွန်တော့်အတွက် အခက်ခဲဆုံးပါပဲ။ ဘယ်လိုလဲ၊ မဟုတ်တာကိုမှ ရှာကြံအပြောခံရပြီး အရှိုက်ထိစေတော့ အခံရခက်မှာပဲလား ဖိုးနိုင်။

“ငါက... အဲဒီမိန်းမကို”

“အေး”

“ချစ်နေတာ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကြံကြံဖန်ဖန် ဇေယျရာ၊ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တာကို မင်းမို့ပြောထွက်တယ်။ အံ့ပါရဲ့”

“ငါပြောတာ အသေအချာပဲ”

“သွားပြီ သွားပြီ၊ မင်းကိုတော့ ဦးနောက်နဲ့အာရုံကြောပါရဂူကို ပြောင်းပြဖို့လိုနေပြီ”

“ဘာလို့လဲ”

“Brain အကန့်တွေ ပျက်နေပြီလေ”

“အံ့မာ! ငါ့ Brain က အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်။ Heart လည်း Brand new ကွ။ မင်းလို တည်းခိုခန်းမှာ အချိန်မရွေးငှားနေပြီး မနေချင်ရင်ထွက်သွားလို့ရတဲ့နည်းမျိုးမဟုတ်ဘူးတဲ့”

ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားရပါ၏။ ‘တည်းခိုခန်းလိုနဲ့လုံးသား’ တဲ့လား။ ပြောရက်ပါပေ။ ချစ်ခြင်းနဲ့ဆက်နွယ်လာရင် သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့အကန့်လေးကိုတောင်မှ အလွယ်တကူ ဖျက်ပစ်နိုင်သလိုပါပဲလား။ ဖြစ်ရလေ ဇေယျရယ်။

“ဟုတ်ပါပြီ ထားပါတော့။ ငါ့နဲ့လုံးသားက မင်းလို့မသန့်ဘူးဘဲထားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်တာပဲဟာ”

“အေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းပြောသလို အဲဒီမိန်းမ”

“လာပြန်ပြီလား”

“ကျွန်ုပ်! အေး... မင်းရဲ့ဖြူကို ငါလုံးဝ လုံးဝမချစ်ဘူး။ စိတ်ကိုဝင်စားလို့မရတာ။ ရှင်းပြီလား”

“ငါမယုံဘူး”

“ဟာကွာ... မင်းအတော်ရစ်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ သူနဲ့ငါ့ကို မင်း မိတ်ဆက်မပေးတာလဲ”

“ဟ! ငါမှ သူနဲ့မရင်းနှီးတာ”

“ညာတာ”

သူ့ဆံပင်တိုတို့ကို ထိုးဖွလိုက်မိပါ၏။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ နော်။ အုတ်နံရံနဲ့ခေါင်းကိုသာ ပြေးဆောင့်လိုက်ချင်တော့တယ်။

ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဖြေရှင်းနေပါလျက်မှ ပိုပြီးများ ရှုပ်ထွေးလာရတယ်လို့။

“ငါတကယ်မရင်းနှီးဘူး ဇေယျ။ မင်းယုံအောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ”

“မိန်းကလေးတွေကို မင်းနဲ့အနီးဆုံးကိုရောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့လူက မင်းပဲ ဖိုးနိုင်။ ဒါနဲ့တောင်မှ ဖြူနဲ့ မရင်းနှီးဘူးဆိုတာ ထွင်လုံးသက်သက်ပဲ။ သူနဲ့အတူတူ အဲဒီဆိုင် ဖွင့်ဖို့ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တဲ့ သက်သေမျက်လုံးတွေ အများကြီးရှိတာကို မင်းမမေ့ခဲ့”

သူ သက်ပြင်းကိုမှုတ်ထုတ်လိုက်မိပါ၏။ T-shirt ဝတ်ထားသည့်ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ချွေးစေးတွေထွက်လာသလို ဖြစ်နေပြီလေ။ ကျန်းမာရေးဒေါင်ဒေါင်မြည်တဲ့ သူလိုလူရဲ့ရင်ထဲကို ဝေဒနာတွေရောက်လာအောင် ဇေယျမည်သို့ပြုလုပ်ခဲ့ပါသနည်း။

“သူ့ကိုကူညီပေးခဲ့တာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းပြောသလို မင်းပြောသလို သူနဲ့ရင်းနှီးနှီးကြီးမဟုတ်ဘူးကွ”

“မယုံဘူး”

“ဘာကိုမယုံတာလဲ”

“သူနဲ့မရင်းနှီးဘူးဆိုတာကိုလည်း မယုံဘူး။ သူ့ကိုမင်း

စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာကိုလည်း ထိုနည်းတူပဲ”

“ကျစ်! ဒါဆို မင်းယုံအောင် ငါဘာလုပ်ပြရမလဲ။ ဘယ်လိုသက်သေပြမှ ယုံမှာလဲ။ ပြော”

“အဲဒါဆို ငါ့ကိုသူနဲ့မိတ်ဆက်ပေး”

“မင်းနဲ့သူ သိပြီးသားဆို”

“ရိုးရိုးမိတ်ဆက်ခိုင်းတာမှမဟုတ်တာ”

“ရိုးရိုးမိတ်ဆက်...ဟာ! ငါ့ကို ကြားပွဲစားလုပ်ခိုင်းနေတာလား”

“ဒါပေါ့”

“ဟာ! ဒါတော့မဖြစ်ဘူး။ ငါအရောင်းအဝယ်လုပ်ပေးတာက ကားတွေပဲရှိတာ။ လူကိုတော့ မလုပ်ပေးတတ်ဘူး”

“ရတယ်လေ။ သူသိအောင် မင်းလုပ်ပေးနိုင်ရင် နှင်းဆီဖြူဖြူကို မင်းတစ်ဖက်သတ်ချစ်နေလို့ဆိုတဲ့သက်သေက ခိုင်လုံနေပြီ။ ဘာဖြေရှင်းချက်မှမလိုတော့ဘူး”

“သေစမ်း!”

သူနဖူးကို လက်ဝါးဖြင့်ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက်လေ၏။ ဘယ်လိုလဲ။ ပိုင်တယ်မဟုတ်လား။ အကျဉ်းအကျပ်ထဲရောက်နေရင် ထွက်ပေါက်ရှိရမှာပါ ဖြီးနိုး။ အဲဒီထွက်ပေါက်လမ်းက တစ်ခုတည်း

သောလမ်းပါပဲ။

“ငါ့ကိုချောင်ပိတ်ရိုက်နေတာလား ဇေယျ”

“ဒါတော့ မင်းဘက်က အတွေးလေ”

“မင်းဘာဖြစ်စေချင်လဲပြော။ ကြားပွဲစားလုပ်ပေးဖို့တော့ မပြောနဲ့။ ငါ အဲဒါမျိုးတစ်ခါမှမလုပ်ပေးဖူးလို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ”

သူအသက်ခိုးရှုလိုက်ရပါ၏။ နည်းနည်းတော့ လျှော့ပေးသားပဲ။ အမြဲအောက်ကျိုပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့ ဇေယျမင်းထင်က အခုလူနဲ့လုံးဝကို ကွဲပြားခြားနားနေတဲ့လူ ဖြစ်နေသလိုပါလေ။

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ငါနဲ့ဖြူကို မနှောင့်ယှက်ရဘူး”

“ငါက ဘာလို့နှောင့်ယှက်ရမှာလဲ”

“ကြိုပြောထားတာလေ။ မင်းကယုံရတာမှမဟုတ်တာ။ နှုတ်ကတော့ ကြည့်မရဘူးပြောနေပြီး ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ငါပြောပြီးပါပကော။ မင်းရဲ့ဖြူကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူးလို့”

ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလေ၏။ အလိုလေး! အရင်လိုအပြစ်ကင်းစင်

တဲ့အပြုံးနဲ့ လူငယ်လေးမဟုတ်တော့ပါလား။ မျက်နှာလေးညှိုး ပြပြီး တစ်ခုခုကိုမရမက ပူဆာလေ့ရှိတဲ့ကောင်လေး ဘယ်ကိုများ ရောက်သွားတာပါလိမ့်။

“ငါတို့နှစ်ယောက်ကို မနီးစပ်အောင် ကြံစည်ရင်”

“ဟောကြည့်”

“တစ်နည်းနည်းနဲ့ကန့်ကွက်လာရင် အဲဒါ မင်း ဖြူအပေါ် မရိုးသားလို့ဆိုတာကို ဖြူသိအောင် ငါပြောလိုက်မှာ”

“မင်း”

“ဒီတော့ မင်းနေတဲ့တိုက်ခန်းကို ငါမကြာခဏလာလည် ဖို့အကြောင်းရှိလာပြီ”

“လာပါ လာပါ... မလာပါနဲ့လို့ ငါပြောဖူးလို့လား”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ တော်ကြာ ခဏခဏလာလို့ မျက်စိ နောက်တယ်ပြောရင် ငါမခံနိုင်ဘူး”

“ပြီးတော့ရော”

“ပြီးတော့ ဖြူဆီကအချစ်ကို ပြန်ရဖို့ ငါကြိုးစားတာကို မမြင်ယောင်ဆောင်ပြီးနေပါ။ မလှောင်နဲ့”

“လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

“သဘောတူလား”

“အေး... တူတယ်၊ တူရတော့မှာပေါ့”

“ဒါဆို ဒီမှာလက်မှတ်ထိုး”

“ဘာရယ်”

စားပွဲထက်ရှိ File ကိုဖွင့်လိုက်စဉ် Computer စီထား သည့်စာလုံးနက်နက်တို့က သူ့ရင်ကိုတင်းကျပ်သွားစေတာပါလေ။

သဘောတူစာချုပ်
နှင်းဆီဖြူဖြူနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်အနေနှင့်အယုတ် ကိုမှ မဖြုလုပ်ပါဟု ဝန်ခံကတိပြုပါသည်။
နိုင်ထက်ကျော်

သူသက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့နာမည် အပေါ်မှာ လက်မှတ်ကိုထိုးပေးလိုက်ရလေသည်။ ဒီလိုလက်မှတ် မျိုး မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထိုးပေးရတာ ဒုတိယအကြိမ်ပါ ဝေယျ မင်းထင်။

ကုကုကု

အခန်း (၁၇)

“အလို! ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်၊ ရှင်ကိုး”

“ရှင်မဟုတ်ပါဘူး ဖြူရဲ့၊ ဇေယျမင်းထင်ပါ။ မေ့လိုက်
ပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဒါကျွန်မဆိုင်မှန်း ရှင်ဘယ်လိုသိ
တာလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

မျက်စောင်းခဲလေ၏။ မျက်မှန်ကိုပင့်လိုက်တာကိုက သူမ
Style လေလား။ ခါတိုင်းလို ဖြစ်သလိုဆံပင်ကိုမစည်းတော့ဘဲ
သေသေသပ်သပ်မြင့်မြင့်လေးစုပြီး စည်းထားတာမို့ ဝင်းမွတ်မွတ်
မျက်နှာလှလှလေးကို အရှင်းသားမြင်နေရလေသည်။

“စကားပြောရင် အဲဒီလိုဝေ့လည်ကြောင်ပတ်နဲ့ပဲလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး။ ဖြူနဲ့တွေ့မှ ပြောတတ်တာ”

“ဘာဝယ်ချင်လို့လဲ”

“ဈေးဝယ်မှလာလို့ရတာလား ဖြူရဲ့။ ဒီလိုပဲ မိတ်ဆွေလိုရင်းနှီးချင်လို့ လာခဲ့တာကို”

ကျွန်မ ပြုံးရုံသာပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ကိုယ်တိုင်ချစ်သူမရှိသေးတာမှန်ပေမယ့် ဘယ်လိုယောက်ျားလေးက ဘယ်ပုံစံဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုချဉ်းကပ်လာရင် ဘာသဘောလဲဆိုတာကိုတော့ သိနေနိုင်တာပါလေ။ မတော်တဆကနေ အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ပြီး အမှတ်တရဖြစ်ခဲ့ခြင်းရဲ့ရလဒ်က ကျွန်မရဲ့ Royal Prince ကို သူ့ရောက်လာခြင်းတဲ့လား။

သူ့ပုံစံက တွေ့စတုန်းကလို သန့်သန့်လေးပါပဲ။ ဝတ်ပုံကလည်း Style ကျတယ်။ အရပ်အမောင်းလည်းလှတယ်။ အသားဖြူပြီးလည်း သန့်တယ်လေ။ Model တွေလို သိပ်ကြီး Perfect မဖြစ်ပေမယ့် သာမန်လူတွေထဲမှာတော့ အဆင့်သတ်မှတ်ပြီး စံပြဖြစ်လို့ရအောင် အဆင့်မီတဲ့လူငယ်လေးပါပဲ။

“ဟောဗျာ... ဒီတိုင်းကြီးကြည့်နေတော့မှာလား။ ဘာလေးညာလေးနဲ့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်မခံတော့ဘူးလား ဖြူရဲ့”

“ဧည့်သည်ဆိုတာ အိမ်ရှင်မိတ်မှလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ ပြောတာပါ။ ရှင်က ကျွန်မမိတ်တဲ့ဧည့်သည်လည်းမဟုတ်သလို ဆိုင်ကိုလာအားပေးတဲ့ Customer လည်း ဟုတ်မှမဟုတ်တာကိုး။ ဒီတော့ ဘာနဲ့ဧည့်ခံစရာလိုမှာလဲ”

သူက ဆိုင်မှန်ချုပ်များမှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ Body Spa ဆိုင်ကို လှမ်းအက်ခတ်နေလေ၏။ ကြည့်စမ်း! ဒီလိုဆိုင်တွေမှာ ခပ်လန်းလန်းမိန်းကလေးတွေ ရှိနေတတ်တာကို သူသိနေလို့များလား။ ကျွန်မဘေးခန်းကလူဆို တစ်ပတ်ကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်လောက် အဲဒီဆိုင်ထဲ ဝင်ထွက်နေတတ်တာလေ။

“သိလို့လား”

“အင်း... သူငယ်ချင်းနဲ့ မကြာခဏသွားဖြစ်တယ်။ ဆိုင်ရှင်မမနာမည်က”

“မသိချင်ပါဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက်”

ကျွန်တော် ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပါ၏။ မိန်းကလေးဆိုမှတော့ မိန်းမစိတ်တော့ရှိပြီပေါ့။ ဆိုင်မှန်ချုပ်မှာ ‘အသက် (၁၈)နှစ်မှ (၂၀)နှစ်ကြား ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးနှစ်ဦး အလိုရှိသည်’ ဟူသည့် Computer စာစီထားသည့်စာရွက် ကပ်ထားတာကိုမြင်နေရပါသည်။

“ရောင်းကောင်းလို့လား၊ ဝန်ထမ်းတောင် ထပ်ခေါ်ထားတာ”

“ကျွန်မလိုဆိုင်မျိုးက ကျိတ်ကျိတ်တိုးဝယ်ရတဲ့ပစ္စည်းဆိုင်မှမဟုတ်တာ။ လူသိပ်မသိသေးလို့ပါ။ နောက်ဆို စုံတွဲလေးတွေ လာဝယ်ကြမှာလေ”

“စုံတွဲတွေ”

“အင်းပေါ့၊ ရှင်ရော မဝယ်ဘူးလား”

ကျွန်တော် ဟက်ခဲရယ်လိုက်လေ၏။ တမင်မေးလိုက်တာထင်ပါရဲ့။ စကားတတ်ပါဖြူရယ်၊ ကိုယ်လိုလူမှာ ချစ်သူရည်းစား ဘယ်နှယောက်ရှိမလဲဆိုတာကို ကွေ့ဝိုက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်မှန်း ကိုယ်သိနေပါတယ်ဖြူ။ သိနေပါတယ်။

“ကိုယ်က ဘယ်သူ့အတွက် ဝယ်ပေးရမှာလဲ”

“ရှင်နဲ့အရင်းနှီးဆုံးသူအတွက်ပေါ့”

“အရင်းနှီးဆုံးဆိုလို့ ဖိုးနိုင်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ ဖြူရဲ့၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့သူက Fancy ပစ္စည်းတွေ ဘာတစ်ခုမှမမကြိုက်တာ”

“ရှင်ကောင်မလေးအတွက်ရော”

“ကိုယ့်ပုံစံက ကောင်မလေးရှိတဲ့ပုံပေါက်နေလို့လား”

ကျွန်မပြန်မဖြေမိပါ။ ကိုယ့်မှာ ချစ်သူမရှိဘူးဆိုပြီးပြောရင် ကျွန်မအနီးကို ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာမယ့်အိပ်အယောင်တွေ မြင်နေရလို့ပါလေ။ ယောက်ျားတွေမှာယာလောက်တော့ ကျွန်မတို့မိန်းမသားတွေအတွက် အေးဆေးပါပဲ။

“အံ့မယ်၊ သိပ်မကြားပါနဲ့နော်၊ အနည်းဆုံးတော့ ရှင်မေမေအတွက် တစ်ခုခုတော့ ဝယ်သွားလို့ရတာပဲကို”

“ရှောင်သွားပုံက သေသပ်ပါ”

ကျွန်တော့်ဝေဖန်ချက်ကို သူမဖြေပုံမရပါချေ။ လူကြီးတွေအတွက် အသုံးအဆောင်ဖြစ်နိုင်မည့်နေရာဆီ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွားလေသည်။ အိတ်လှလှလေးတွေ ပဝါလှလှလေးတွေ ဆံထိုးလေးတွေ ကျောက်ပုတီးလေးတွေ အများကြီးမှအများကြီးပါပဲ။

“မေမေတို့အရွယ်တွေ ဘာကြိုက်တတ်သလဲ”

“အဲဒါ ရှင်အမေကိုရှင်မေးပြီး သိရမှာပေါ့”

“ဖြူကလည်း ကိုယ့်ကို တရှင်ရှင်နဲ့မသုံးပါနဲ့လားကွာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ကိုဇေလို့ခေါ်ပေါ့”

အမယ်၊ လူလည်တော့ ကျတတ်ပါရဲ့။ လိုရာကိုဆွဲပြောတဲ့နေရာမှာတော့ နေရာယူတတ်တာပါပဲလား။ ကျွန်မကိုမကြည့်

ဘဲ ကောင်တာပုံးထဲဝဲကြည့်နေတာမို့ ရိုးရိုးသားသားပြောတာဟု ကျွန်မယူဆလိုက်ပါသည်။

“မေမေက ဘုရားရှိခိုးတရားထိုင်တာဆိုရင် ဒီကျောက်ပုတီးလေးတစ်ကုံးနဲ့ ပဝါလေးတစ်ထည်ဝယ်သွားပေးပေါ့”

“ဘာအထိမ်းအမှတ်နဲ့ပြောပြီး ပေးရမှာလဲ”

“ရော်! ဒါတော့ ရှင့်ဦးနောက်နဲ့ရှင် စဉ်းစားပြောပြီး ဖေပေါ့ရှင့်”

“ကိုဇေလို့ခေါ်ရင် ဝယ်မယ်လေ”

“အမယ်! လူကိုလာပြီး Give and Take လုပ်နေပြန်ပါပြီ။ ရှင် ဘယ်မှာဘာရာထူးနဲ့အလုပ်လုပ်နေတာလဲ။ မှန်မှန်ပြောနော်”

အားပါး... မေးခွန်းထုတ်တဲ့နေရာမှာတော့ ဆရာကြီး ပါပဲလား။ ကျွန်တော်လိုချင်တာတစ်ခုတည်းရှိပေမယ့် သူမပြန်လိုချင်တဲ့မေးခွန်းက သုံးလေးခုဖြစ်နေတာပါလေ။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဖြူရဲ့၊ တော်တော်ရင်းနီးလာရင် ငြော့ပြမယ်လေ”

“ရှင့်ကိုတွေ့ရတာကတော့ အမြဲလမ်းပေါ်မှာချည်းပဲကို”

“ဪ... ဒါက တိုက်ဆိုင်မှုပါ ဖြူရဲ့၊ ဖြူနဲ့ကိုယ်”

အမှတ်မထင်ဆံ့ခွင့်ရခဲ့တာ ကိုယ်အပြင်ထွက်မိတဲ့နေ့တွေမို့ပါ။ အမြဲလမ်းထွက်တဲ့ကောင်က ဖိုးနိုင်မှအစစ်”

“လာပြန်ပြီ ဒီနာမည်၊ အဲဒါဘယ်လူလဲ”

“အဲဒါလည်း နောက်တော့ပြောပြမယ်လေ”

“ဟင်! ရှင့်ဥစ္စာက ဘာတစ်ခုမှမပြောဘဲ ပဟေဠိတွေချည်းပဲ။ အဲဒီလိုမြဲစိမ့်မျိုးဆို ကျွန်မသိပ်အသည်းယားတယ်ရှင့်။ ကျွန်မက ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းပြောတတ်တဲ့သူ”

ကျွန်တော်ယုံပါသည်။ သူမကိုစမြင်ခဲ့ရကတည်းက ဖိုးခနဲဇတ်ခနဲ စိတ်မြန်မြန်နဲ့လုပ်တတ်တဲ့သူဆိုတာကို သိသာနေတာပါလေ။ လမ်းလျှောက်ရင်လည်း ခပ်သွက်သွက်နှင့် တခြားမိန်းကလေးတွေလို ကြွကြွရွရွနဲ့ လှလှပပလေး လျှောက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ပါလား။

“ဖြူကလည်း ကိုယ့်ကိုသံသယဝင်နေပြန်ပါပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မကို လျှို့ဝှက်ချက်တွေနဲ့ လာပြောတဲ့လူကို ဘယ်လိုယုံရပါ့မလဲ”

“ကိုယ်က ဖြူကိုလှည့်စားမယ့်လူမှမဟုတ်ဘဲ ဖြူရယ်”

“ဒါဆို ပွင့်လင်းပေါ့”

“ပွင့်လင်းရမယ်... ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

ကျွန်တော် တွန့်ခဲခဲ့ဖြစ်သွားရပါ၏။ ပွင့်လင်းပါတဲ့။ ကျွန်တော်က ရင်ထဲမှာမျိုသိပ်ပြီး ဖုံးကွယ်ထားတာတွေရှိနေတာမဟုတ်ပါလား။ အခုပဲရင်းနှီးခွင့်ရအောင် အစပျိုးနေတုန်း ‘မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်’ လို့ပြောလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ တော်ကြာ ပါးကို ဖြန်းခဲ မရိုက်ဘူးလို့ပြောနိုင်တာမှမဟုတ်တာလေ။

“ပြောလေ”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“ရှင်ဖုံးကွယ်ထားတာကိုပေါ့”

သေစမ်း! အခုမှ မင်းဝဋ်တွေကို ငါကောင်းကောင်းကြီးလည်နေပြီ ဖိုးနိုင်ချေ။ မင်းကို မရမက အတင်းကြီးဝန်ခံခိုင်းမိတာကို ငါတော့ နောင်တရတော့မှာမဟုတ်ပါလား။

“အကုန်ပြောရမှာလား ဖြူရဲ့”

“ပြောရမှာပေါ့”

“ဟား... အကုန်ဖွင့်ပြောရရင် ပြဿနာဖြစ်တော့မလဲ ပေါ့ ဖြူရဲ့။ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

“ကိုယ်က... ကိုယ်က... အင်း... ”

သူစိတ်အိုက်နေတာကို ကျွန်မသိနေပါ၏။ အပြစ်ကင်းစင်လွန်းတဲ့ကလေးငယ်လို သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှဖုံးကွယ်ထားတာကို မမြင်ရပါလေ။ လျှို့ဝှက်ထားတယ်တဲ့။ ဟိုလူကဖြင့် ကျွန်မနဲ့ဘုဘောက်ကျပြီး အမြဲစကားများနေရတာပါလေ။ အန်တီလေးကတော့ ချိတ်ချိတ်ချင်းမို့ ချိတ်တာတဲ့။ ဟုတ်မှာပါ။ ကျွန်မက မျက်စိထဲ Cross ဖြစ်နေရင် နှုတ်က ဖျတ်ခနဲထွက်တဲ့အသံ ထွက်တတ်တာလေ။ အဲဒီလူကလည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဆတ်ဆတ်ကျဲပေကိုး။

“ကိုယ့်မှာ ဖေဖေခွဲမေမေရှိတယ်”

“ဒါတော့ လူတိုင်းမှာရှိတာပဲကို ပြောနေရသေးတယ်”

“ဪ... စိတ်ရှည်ရှည်လေးထားပြီး နားထောင်ပေးပါဖြူရဲ့။ ကိုယ်က ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဆင်းနေတာ”

“ဒါဆို ဘာလို့ လမ်းမှာတွေ့တွေ့နေရတာလဲ”

“အဲဒါက မေမေနဲ့ Shopping ထွက်ရင်း ဆုံရတာပါ”

“ဪ”

စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် သူရင်းပြနေတာကို နားထောင်နေရင်း ကျောက်စိမ်းရောင်ပုတီးကို ကတိပါဘူးလေးထဲ ထည့်

လိုက်ပါ၏။ ရွှေချည်ထိုးထားသည့် အစိမ်းပုပ်ရောင်ပဝါရှည်ကိုပါ သေချာခေါက်ကာ ဆိုင်တံဆိပ်နှိပ်ထားသည့် Plastic အိတ်အပြာ ရောင်လေးထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါသည်။

“မေမေတို့မှာ မွေးစားသားတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ဘယ်လို”

“ခုနုကိုယ်ပြောတဲ့ဖိုးနိုင်လေ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပေါ့”

“သူက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မွေးစားသားဖြစ်တာလဲ”

“တရားဝင်မွေးစားတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူးဖြူရဲ့။ ဒီလိုပဲ ကိုယ်နဲ့သိပ်ချစ်တဲ့သူငယ်ချင်းမို့ မေမေတို့က အသိအမှတ်ပြုထား တဲ့သဘောပါ”

Voucher စာရွက်ပေါ်မှာ ပစ္စည်းနှစ်မျိုးကို နံပါတ်တပ် ပြီး စာရင်းရေးလိုက်ပါသည်။ ကျသင့်ငွေကို သူက ငုံ့ဖတ်လိုက် ပြီး ငွေရှင်းပေးလေ၏။ ကျွန်မက ကောင်တာထဲမှ Keychain လေးတစ်ခုကိုထုတ်ယူကာ သူ့ထံသို့ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ”

“Presents ပါ”

“ကိုယ့်ကိုမို့ ပေးတာလား”

“အံ့မယ်! မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဆိုင်မှာလာဝယ်တဲ့ Cus-

tomar တိုင်းကို Welcome သဘောမျိုးနဲ့ ဖိတ်ခေါ်တဲ့ Gift ပါ”

ကျွန်တော်နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ပါ၏။ ကျောက်ဆွဲသီးလှ လှလေးတပ်ထားတာမို့ အတော်စေ့ကြီးမယ့်လက်ဆောင်မှန်း သိ နေတာပါလေ။ စိတ်ကူးလေးက ဆန်းကြယ်သားပါပဲ။ ဆိုင်ကို လူသိအောင် လူဝင်လာအောင် ဖိတ်ခေါ်တဲ့လက်ဆောင်တဲ့။

“ငယ်သူငယ်ချင်းပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“အတူတူနေတာပဲလား”

“မနေဘူး၊ ဩော်... ဟုတ်သားပဲ။ ပြောပြရမှာ မေ့ တော့မလို့”

“ဘာကိုလဲ”

“ဖိုးနိုင်လေ”

“ဖိုးနိုင်”

“ဟုတ်တယ်၊ နာမည်က နိုင်ထက်ကျော်တဲ့”

“နိုင်ထက်ကျော်”

သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။ နာမည်ကိုကြားဖူး လို့မျှားလား။ ဖုံးကွယ်ထားစရာမလိုအပ်တာမို့ ကျွန်တော်ပြောမိ

တာပါလေ။ နောက်ဆို ဖိုးနိုင်ဆီ မကြာမကြာလာရတော့မှာမဟုတ်
ပါလား။

“သီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဖိုးနိုင်ဆိုတာ ဖြူတို့ဘေးခန်းမှာနေတဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း
လေ”

“ဘာရယ်”

“အဲဒီကောင်က ဖြူနဲ့ကိုယ့်ကို ဒီထက်ပိုရင်းနှီးသွားမှာ
ကို စိုးရိမ်နေတာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“မဆိုင်ရင်လည်း ဆိုင်လိုက်ကြရအောင်လေ၊ နော်”

ကျွန်မမျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ သူ့အချစ်ဆုံးဆိုတဲ့ သူ
ငယ်ချင်းက ကျွန်မတို့ဘေးခန်းမှာ နေတာတဲ့လေ။ ရော်! ကျွန်မ
မျက်မှန်းကျိုးမိတဲ့လူမှ ဖြစ်နေရတယ်လို့။

ကုကုကု

အခန်း (၀၈)

“သား ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ မေမေ”

“သားသူငယ်ချင်းကိုလေ”

မေမေက ပဲပြားကိုကန့်လန့်ဖြတ်ပြီး သုံးလွှာဖြစ်အောင်
ပြန်လှီးကာ ကြော်ထားသည့် ပဲပြားကြော်ကို ကပ်ကြေးဖြင့်ညှပ်
ရင်း ဆိုလေ၏။ သူက အချောင်းလေးဖြစ်နေသည့် ပဲပြားကြော်
ကို နို့ကိမ်မြည်းလိုက်ပါသည်။

“ဇေယျကိစ္စလား”

“အေး... သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်သွားပြီတဲ့”

“အဟွတ်! အဟွတ်!”

“ဟဲ့... ကနိ ကနိ၊ အစာစားနေရင် အသက်ရှူတာ သတိထားလေ သားရဲ့။ ရော့! ရေသောက်လိုက်ဦး”

မေမေက သူ့ကျောကို သုံးလေးချက်ပုတ်ကာ သောက် ရေထည့်ပေးလေ၏။ သည်းသွားတာက နည်းနည်းလေးဖြစ်သော် ငြား သူ့အသက်ရှူမှားပြီး မျက်ရည်ပင် ဝဲသွားရတာပါလေ။

“မြန်လိုက်တာ”

“အေး... မေမေကလည်း အဲဒါကြောင့်စိုးရိမ်နေတာ။ ခုတလော မေမေ့အတွက်ဆိုပြီး လက်ဆောင်တွေ တစ်ခုပြီးတစ် ခု ဝယ်လာပေးလေရဲ့။ သူ့အဖေရဲ့ကုမ္ပဏီကပြန်လာရင် အိမ်ကို တန်းပြန်မလာဘဲ အဲဒီကိုဝင်နေတာ ညှုတ်နားရီကျော်မှ ပြန်လာ တာ ထုံးစံဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒီကောင်မလေးက ဆိုင်ဖွင့်ထားတာကိုး မေမေရဲ့”

“ဖွင့်ပေါ့ သားရယ်၊ နေ့တိုင်းတွေ့စရာလိုလို့လား။ မေမေ က အတင်းအကျပ်ကြီး လိုက်စားချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ပြန်ရောက် ရင် ညစာကို ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိမစားဘဲ အခန်းထဲအောင်းရော့ ဘာလုပ်နေတယ်ထင်သလဲ”

“ဗျာ”

“ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်အထိ တစ်ညလုံး Phone

ပြောနေကြတာ သားရဲ့။ မနက်ကျ အလုပ်သွားချိန်နီးတာတောင် မထသေးလို့ နေ့တိုင်း မေမေနှိုးနေရတာ လူလည်း နှိုးစက်ဖြစ် မှန်းမသိဖြစ်နေပြီ။ တကယ်ပဲ”

ခက်တာပဲ။ ‘မမြင်ဖူးလို့ မူးကိုမြစ်ထင်’ ဆိုတာ စာအုပ် ထဲမှာပဲ တွေ့ဖူးတာပါ။ အခုတော့ သူ့ရှေ့မှာ ဇေယျတစ်ယောက် တစ်ခါမှမချစ်ဖူးတဲ့အချစ်တွေနဲ့ အချစ်ဦးကို ရှူးရှူးမူးမူးချစ်ပြနေပါ ရောလား။ မရှုပ်နဲ့တဲ့။ သူ့နှောင့်ယှက်မှာစိုးပြီး ကြိုတင်ကာကွယ် မှုတွေနဲ့ စာချုပ်မှာတောင် သူ့ကိုလက်မှတ်ထိုးခိုင်းထားခဲ့တာလေ။

“ကျန်းမာရေးတော့ ထိခိုက်တော့မှာပဲ”

“မေမေလည်း အဲဒါကိုစိုးရိမ်နေတာ သားရဲ့။ ဖြစ်လာ ရင် သူ့များတွေလိုမှမဟုတ်တာ။ ဆေးရုံကို အသည်းအသန်ပြေး ပို့ရတာ သူ့သိရဲ့သားနဲ့။ ခက်ပါသားရယ်”

“ကြည့်ရတာ သူ့ကျန်းမာရေးကိုစွဲကို အဲဒီကောင်မလေး ကို ပြောမထားဘူးထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါ။ တကယ်လက်တွဲမယ့်သူဆိုရင် ဘာမဆို ပွင့် ပွင့်လင်းလင်းရှိရမှာပေါ့။ သားရော အဲဒီကောင်မလေးကိုမြင်ဖူး လား။ သိရောသိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သူ့နေတာ ကျွန်တော့်ဘေးခန်းမှာပါ မေမေ

သူတို့ချစ်သူဖြစ်တာကိုတော့ မေမေပြောမှပဲ ကျွန်တော်သိရတာ ပါ။”

“ဟင်း... အရင်ကဆို သားကိုအသိမပေးဘဲ ဘာတစ်ခုမှ သူ့လုပ်ခဲ့တာမရှိပါဘူး။ အခုတော့ ရည်းစားထားတာတောင် သားနဲ့မတိုင်ပင်ဘဲ လျှို့ဝှက်ရတယ်လို့”

“သူ ပြောတော့ပြောပါတယ်မေမေ၊ သူဖွင့်ပြောတာကိုတော့ ကျွန်တော်လည်းမသိပါဘူး”

စာချုပ်ကိစ္စကိုတော့ သူမပြောတော့ပါလေ။ ကိုယ်က ကတိကဝတ်ဖြူပြီးတာကို အလွယ်တကူဖောက်ဖျက်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ မှန်တော့မှန်ပါရဲ့။ သူရည်းစားဘယ်နှယောက် ထားထားစေယျက ဘာတစ်ခွန်းမှဟန့်တားခဲ့တာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမရှိပါလေ။ ဒီတော့ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ကြည့်ရမယ်ထင်ပါရဲ့။

“Phone ရော ပြောဖြစ်ကြသလား”

သူခေါင်းခါပြလိုက်ပါ၏။ Phone ခေါ်တိုင်းလည်း လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော Phone မှာ ဆိုတဲ့အသံတွေပဲ ကြားနေရတာပါလေ။ သူက သုံးကြိမ်တိတိခေါ်လို့မရရင် စိတ်မရှည်ဘဲ Phone ကိုပိတ်လိုက်တတ်တဲ့သူမဟုတ်လား။

“တွေ့လား။ ဒီပုံစံနဲ့ ဒီကလေးကတော့ ခက်နေပြီပဲ”

“သိပ်လည်းစိုးရိမ်မနေပါနဲ့မေမေ။ ဒီကောင်က ချောပြောရင် နားထောင်မှာပါ”

“အဲဒါကြောင့် သားကိုပြောခိုင်းနေတာပေါ့။ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ ရက်လေးအချိန်လေး သတ်မှတ်ပေးဦး။ တစ်ပတ်မှာ ဘယ်နှရက်သွားတွေပြီး ဘယ်နှရက် ဘယ်နှနာရီအပိုင်းအခြားနဲ့ Phone ပြောဖို့ဆိုတာလေ”

သေရော! နှင်းဆီဖြူဖြူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ဘက်က ဘာအနှောင့်အယှက်မှမပေးပါလို့ လက်မှတ်တောင် ထိုးထားရတာကို သူက ဘယ်လိုအကြောင်းရှာပြီး စေ့ယျကိုပြောလို့ရပါ့မလဲ။ ခါတိုင်းလိုမဟုတ်တော့တဲ့ဆက်ဆံရေးကို မေမေတို့မှ မသိတာလေ။

“မေမေ့သားက အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ စကားထများရော”

“ဘယ်လို”

“သူတို့ကိုမနှောင့်ယှက်နဲ့လို့ ကျွန်တော့်ကိုပြောထားတယ် မေမေရဲ့”

“အို! သူတို့ကို နှောင့်ယှက်တာမှမဟုတ်တာ။ ဒီလိုပဲ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ရှင်းပြတာကို နာခံရမှာပေါ့။ ဘယ်နှယ်

ဒီတိုင်းသာလွှတ်ပေးထားကြည့်၊ အိမ်ရာထဲဘုံးဘုံးလဲသွားလိမ့်မယ်”

မေမေက စိတ်တိုတိုဖြင့် ဂေါ်ဖီလှီးနေတာမို့ သူက သတိပေးသလို မေမေလက်ကိုလှမ်းကိုင်လိုက်ပါ၏။ လှီးလက်စကိုရပ်ကာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်တာလေ။ စိတ်မောနေပြီလား မေမေ။ သူရည်စားအများကြီးထားတာတောင် မေမေဒီလောက်ရင်မမောခဲ့ရပါ။ ‘မိန်းမလည်နဲ့တွေ့မယ်နော်’ ဆိုတဲ့သတိပေးစကားလောက်သာ ပြောခဲ့တာမဟုတ်လား။

“အန်ကယ် ဘာပြောသေးလဲ”

“အမယ်လေး! သူ့အဖေလား။ မေမေ့ကို ကိုယ့်သားကိုယ်ကြည့်ထိန်းတစ်ခွန်းပဲ ပြောလေ့ရဲ့။ အံ့ပါ။ သူကမွေးထားတဲ့အမေမှမဟုတ်တာ၊ ဘယ်ပူပါ့မလဲ၊ ရေခဲတုံးလိုအေးပါ့”

သူ့သက်မော့ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ မေမေ ညစာပြင်နေတာကို အိမ်အကူမလေး သီသီက ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေပေမယ့် ထမင်းပွဲကို မေမေကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်မှသာ အန်ကယ်က နှစ်ခြိုက်တတ်တာလေ။

“မန်ကျည်းမှည့်စိမ်ရတော့မလား အန်တီ”

“အေး... ဓာတ်ဘူးထဲကရေခွေးနဲ့ နည်းနည်းပျစ်ပျစ်

လေးစိမ် သမီး။ ဒါနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက အိမ်မှုကိစ္စတွေရော နိုင်နင်းပါ့မလား”

သူပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပါ၏။ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ချက်ပြုတ်နေတာက အန်တီညိုသာရှိတာလေ။ အဲဒီဖီးကွက်မကတော့ တစ်ခါမှချက်တာကြော်တာမျိုး မရှိပါလေ။

“မပြောတတ်ဘူး မေမေ”

“ဟင်း... တယ်မထင်ပါဘူး။ အပြင်ထွက် စီးပွားရှာတယ်ဆိုမှတော့ အိမ်ဘယ်မြဲပါတော့မလဲ။ အဲဒီလိုလပ်လျားလပ်လျားသွားတတ်တဲ့ခွေးမမျိုး မလိုချင်ပါဘူးသားရယ်။ မီးဖိုချောင်နိုင်နင်းပြီး အိမ်မှုကိစ္စကျွမ်းကျင်မှ အိမ်ရှင်မတဲ့။ သားလည်း မိန်းမရှာရင် အချင်းပြည့်စုံတဲ့မိန်းမျိုးရှာယူ”

“မေမေ ရင်မမောရအောင်လား”

“ဒါပေါ့၊ မင်္ဂလာခန်းမမှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ခွင့်ရတဲ့အခွင့်အရေးက မေမေနဲ့သားအန်ကယ်မှာပဲ အကြိမ်နှစ်ခါရှိခွင့်ရတာ ဒီဘဝပဲ။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ မင်္ဂလာခန်းမ မပြောနဲ့လက်ရှိရည်းစားတောင်မှ သူ့မှာပြစရာမရှိတာလေ။ ‘တည်းခိုခန်း လိုနည်းသား’ ဆိုတဲ့စကားလုံးက သူ့နားထဲမှာ ခုချိန်ထိ ကြားယောင်

နေတုန်းပါပဲ။ အချစ်ကိုတန်ဖိုးမထားဘဲ ဖောဖောသီသီသုံးတဲ့သူ လိုလူအတွက် ဒီစကားက တန်ဖိုးထင်ပါရဲ့။

“ဟော! သားအန်ကယ် ပြန်လာပြီထင်တယ်”

မေမေက အသုတ်တစ်ပွဲပဲပြင်စရာရှိတော့တာမို့ မီးဖိုခန်း ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားလေ၏။ အိမ်ရှင်မတဲ့။ အိမ်မှာ ဦးစီးဦးဆောင်ပြုရမယ့်အမျိုးသမီးဆိုတာ မေမေလိုပေါ့နော်။

“သားရောက်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“ကားလဲလိုက်ပြန်ပြီလား”

“သူများယူမယ်ပြောထားတဲ့ကားပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်မစီးပါဘူး”

“သောက်ရေအေးအေးလေးပဲ ခပ်ပေးပါ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘဘ”

သီသို့ကိုသောက်ရေခပ်ခိုင်းပြီး ဧည့်ခန်းခုံမှာပင် ထိုင်လိုက်တာမို့ စကားပြောစရာရှိမှန်း သူသိလိုက်ပါသည်။ မေမေက ဖေဖေတိုက်ပုံနှင့် Attache case ကိုယူကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလေ၏။

“စီးပွားရေးအခြေအနေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ပုံမှန်ပါပဲ အန်ကယ်၊ လစဉ်ဝင်နေကျငွေသိပ်မကွာပါဘူး”

“ဘဏ်ထဲစုဖြစ်သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရှည်စားမထားဖြစ်တော့တာမို့ ငွေသိပ်မသုံးဖြစ် လက်မဖွာဖြစ်တော့တာအမှန်ပါ။ မိန်းကလေးတွေကိစ္စက ငွေတွေဖျော့ခနဲကုန်တတ်တာမဟုတ်ပါလား။ ဒီတော့ တစ်လတစ်လ သူရသမျှငွေက ဝယ်စရာရှိတာလောက်သာသုံးပြီး ဘဏ်စာအုပ်ထဲ အကုန်ဝင်သွားတော့တာပါလေ။

“သားက လိမ္မာပြီ၊ အင်း...”

အန်ကယ်က သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်လေ၏။ ရင်မမောဘူးဆိုပြီး မေမေပြောတဲ့ဇေယျဇေဖေပါ ဇေယျအတွက် ရင်ပူနေမှန်းသိသာလွန်းနေတာပါလေ။

“သားသူငယ်ချင်းကိုလည်း ကြည့်ကျက်ပြောပေးပါဦး။ အိပ်ချိန်လည်း မှန်ပုံမရဘူး။ မျက်ကွင်းညိုနဲ့ အလုပ်ကိုလာတာ အန်ကယ်စိတ်မချမ်းသာဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခုလည်း ဝုနစ်နာရီကျော်နေတာကို ဖအေနဲ့အိမ်ပြန်

လိုက်မလာဘူး။ ညဉ့်နက်လို့ ကားမောင်းရင် သူ့အတွက် အိမ်က
စိတ်ပူနေတဲ့မိဘတွေရှိနေတာတောင် ဒင်းခေါင်းထဲရှိပုံမရပါဘူး
သားရယ်”

“ကျွန်တော် ဒီညစောင့်ပြီး ပြောပါ့မယ်အန်ကယ်”

“အေးအေး... ထမင်းစားကြစို့ နွဲ့ရေ၊ ရှိတဲ့လူနဲ့ပဲ
စားကြတာပေါ့။ အန်ကယ်ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

ထမင်းစားပွဲက ဟင်းမျိုးစုံပေမယ့် ခြောက်ကပ်ကပ်၊
ဇေယျအတွက် သီးသန့်ချက်ပေးထားတဲ့ဟင်းတွေ အေးကုန်မှာ
စိုးပြီး မေမေ ခဏခဏထန္တေးပေးနေတာတောင် ဒင်းပြန်မရောက်
သေးပါချေ။ ဟိုကလေးမ သိသိကတော့ ညကိုးနာရီကျော်တာနဲ့
မျက်တောင်စင်းနေပြီမို့ မေမေက သွားအိပ်ခိုင်းလိုက်တော့၏။

လူကြီးတွေ အိပ်ခန်းဝင်ချိန် ညဆယ်နာရီထိုးချိန်တောင်
ပြန်မရောက်သေးတာမို့ ဇေယျအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တို့ဖြင့် ဧည့်ခန်း
ထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း စောင့်နေမိလေသည်။

“ဟော!”

ကားမီးရောင် လင်းခနဲမြင်လိုက်ရတာမို့ အိမ်တံခါးကို
သူဖွင့်လိုက်ပါ၏။ တိုက်ရှေ့ကားရပ်ပြီး ဆင်းလာသည့်ဇေယျက
လေလေး တချွန်ချွန်နဲ့ပါလေ။

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့”

“ပြန်လာတာ နောက်မကျဘူးလား ဇေယျရာ”

“ဘာဖြစ်လဲကွ၊ မူးလာတာမှမဟုတ်တာ။ ယောက်ျား
လေးပဲ”

ပြောတော့ လွယ်ပါ။ မူးတာမှမဟုတ်တာတဲ့။ အရက်
တွေဘီယာတွေ သောက်လို့မမူးဘဲ အားနည်းပြီး မူးလို့ဖြစ်ရင်
အန္တရာယ်ရှိမှာကို မသိဘူးတဲ့လား ဇေယျရယ်။

“ငါပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောပေါ့... အိမ်အထိ လာစရာတောင်မလိုပါဘူး။

Phone နဲ့ပြောလည်း ရတာပဲကို”

“မင်း Phone က အမြဲ busy ဖြစ်နေပြီးတော့များ”

“ဒါတော့ နာလိုစမ်းပါကွာ၊ ချစ်သူလေးနဲ့ပြောနေလို့
ပေါ့... ကျစ်!”

ပျော်နေတာတော့ မျက်နှာပေါ်မှာ အထင်အရှားပါပဲ။
ပိန်သွားတာ မျက်နှာချောင်နေတာ မျက်ကွင်းတွေညိုနေတာကို
တော့ ဂရုစိုက်သင့်တာပေါ့ ဇေယျ။

“မင်း သူနဲ့ချစ်နေတာကို ငါဘာမှမပြောလိုပေမယ့် မင်း
နဲ့ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဂရုစိုက်သင့်တယ် ဇေယျ”

“ကျန်းမာရေး ဟုတ်လား။ ငါနေကောင်းပါတယ်ကွ၊ မင်းပူစရာမလိုပါဘူး”

“မေမေရောအန်ကယ်ပါ မင်းအတွက် စိတ်ပူလို့ ငါပြောပေးနေတာပါဇေယျရဲ့။ မင်းအိပ်ချိန်စားချိန်မှန်မှန်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“မေမေတို့ကို အတာမချပါနဲ့ဖိုးနိုင်။ မင်း ၂ ဝင်ရင်ထဲ တယ်လို့ပြောစမ်းပါ”

“ကျစ်! မဆိုင်လိုက်တာ၊ မင်းဒီလောက်ခေါင်းမာနေရင် မင်းကို ငါဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး ဇေယျ။ အေး... မင်း နားမထောင်ရင် သူ့ကိုငါသွားပြောမှာပဲ”

“ဘာ! မင်း... မင်း ဖြူကိုဘာမှနှောင့်ယှက်စရာမထင်ပါဘူး”

“ငါနှောင့်ယှက်တာမှ...”

“တော်ပြီကွာ... ဒီကိစ္စပဲပြောမယ်ဆိုရင် ငါဆက်နားမထောင်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပဲ”

သူ ဇေယျကိုအငေးသားကြည့်နေမိ၏။ ဒီကောင်စီထဲထဲနဲ့နေတဲ့နှင်းဆီဖြူဖြူကို သူစိတ်ဝင်စားနေပါတယ်ဆိုတဲ့ဆူးတယ်လို့များနှုတ်ရမှာပါလိမ့်။ ခက်ပါရဲ့။

ကုကုကု

အခန်း (၀၉)

“ဪ... သားကိုး။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွယ်”

“ပြောစရာနည်းနည်းရှိလို့ပါ အန်တီ”

“ထိုင်လေကွယ်”

စောစောစီးစီးအိမ်လည်ရတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ပါဘဲ သူလုပ်ရတော့တာပါလေ။ ညနေဘက် လာချင်ပေမယ့် သူမဆိုင်က ရှစ်နာရီထိဖွင့်တာမို့ အိမ်မှာဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ကာယကံရှင်ရှေ့ပြောတာမဟုတ်ရင် အတင်းတဲ့လေ။

“အန်တီတူမရော”

“ရှိတယ်လေ သားရဲ့၊ ရေချိုးနေတယ်”

အခန်းတံခါး Bell သံ ကြားလိုက်ရကတည်းက တစ်

ယောက်ယောက်လာပြီမှန်း သိနေပါ၏။ အဲဒီတစ်ယောက်က သူ
ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝထင်မထားတာပါလေ။ အခုတော့ ဧည့်
ခန်းမှာ မိန့်မိန့်ကြီး ကျွန်မကိုထိုင်စောင့်နေပြီကော။

“ဟော... ထွက်လာပါပြီ၊ ဒီမှာ သမီးကို မောင်နိုင်က
ပြောစရာရှိလို့တဲ့”

“ဘာပြောမှာလဲ”

ခုံမှာထိုင်ထိုင်ရင်းပြောတော့ သူက မျက်နှာကိုခပ်လွှဲလွှဲ
ထားပြီး ထိုင်နေလေ၏။ ဘာလဲ... ပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ပြော
မထွက်ပြန်ဘူးလား။ ‘ကို’ နဲ့စကားပြောရင် ဆယ်ခွန်းမှာ ခြောက်
ခွန်းလောက်က သူ့နာမည်ပါစမြဲမို့ မကြာခဏစကားများရတော့
တာလေ။ ကိုစိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုသူငယ်ချင်းဆိုတာထက် ပိုသာမှု
တွေရှိနေတာမို့ ဒီအစွဲကို ကျွန်မ မည်သို့ဖျောက်ဖျက်နိုင်ပါမည်
နည်း။

“ကိုယ့်အကြောင်း မင်းကို ဖေယျပြောဖူးသလား”

“နည်းနည်းပါးပါးပေါ့”

သူနဲ့စကားမပြောနဲ့တဲ့။ ‘ကို’ သတိပေးထားတာမို့ အရင်
ထက်ပိုပြီး ခပ်စိမ်းစိမ်းနေမိတာပါလေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့မေး
ခွန်းကို ‘ကို’ က မဖြေချင်ဘူးဆိုတာကိုး။ သိချင်စိတ်ရှိပေမယ့်

‘ကို’ သဘောမကျတာမို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ခဲ့ရတာပါလေ။

“ကိုယ်တို့က ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပေါင်းလာ
ကြတာဆိုတော့ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် မပြောပြ
ဘဲ သိနေတယ် နှင်းသီ”

သူ့နှုတ်မှ ကျွန်မနာမည်ကို ဦးဆုံးခေါ်ခြင်းပါပဲ။ စခင်
ကတည်းက ငါနဲ့မင်းဆိုပြီး အမြဲနောင်ကျိန်ချခဲ့တာ တော်တော်
ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ကိုကိုစခင်ပြီး အချိန်သုံးလလောက်မှာ ဖွင့်ပြောခဲ့တာ
မို့ နောက်သုံးလမှာ ကျွန်မအခြေပြန်ပေးခဲ့တာပါ။ အခုဆို ချစ်သူ
သက်တမ်း ခြောက်လကျော်နေပြီမို့ ကိုနဲ့စဆုံခဲ့စဉ်ကာလကို ရေ
တွက်ရင် တစ်နှစ်ကျော်ပေါ့။

သူနဲ့ခင်စဉ်က ရေတွက်ရင် တစ်နှစ်ခွဲကျော်ရှိပေမယ့်
စကားပြောအဆင်မပြေတာကြောင့် ဒီထက်ပိုပြီးမရင်းနှီးခဲ့ပါချေ။
လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ အန်တီလေးကပဲ သူ့ထံသွားခေါ်ပြီး အိမ်မှာ
လာလုပ်ပေးတာကသာ ထုံးစံဖြစ်နေခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ အခု
တော့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စနဲ့ ကျွန်မ
သိကိုရောက်လာရတယ်လို့။

“ဆိုလိုရင်းက”

စကားထောက်ပေးလိုက်တာမို့ သူ့သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်

လေ၏။ ပြောရခက်နေလို့များလား။ တကယ်ဆို သူ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်တဲ့ကိုကိုသာ ဒီလိုပြောရမှာလေ။ သူငယ်ချင်းကိုမပြောချင်တာ နဲ့ဘဲ ကျွန်မကိုလာပြောတာပဲလား။

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို စွက်ဖက်ရမှာမို့ အားတော့ နာပါတယ် နင်းဆီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘတွေက မေတ္တာရပ်ခံခိုင်းနေ တာမို့ မျက်နှာပူပူနဲ့လာပြောရတာပါ”

“ဘာပြောလို့လဲ”

“အချိန်သတ်မှတ်ပေးဖို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“ဇေယျတ ကျန်းမာရေးချူချာတဲ့သူပါ နင်းဆီ။ အအိပ် အစားမမှန်ရင် ချက်ချင်းသိသာတဲ့လူပါ။ ကုမ္ပဏီကပြန်လာတိုင်း မင်းဆိုင်ကိုတန်းလာပြီး အိမ်ပြန်တဲ့အခါ ညကိုးနာရီကျော်နေပြီ။ တစ်ရက်ကိုတစ်ခါတွေ့နေရတာတောင်မှ ညတိုင်း ညဉ့်နက်သန်း ခေါင်အထိ Phone ဆက်ကြတာကိုသိလို့ သူ့မိဘတွေက သူ့ အတွက် စိုးရိမ်ကြတော့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် တစ်ပတ်မှာ ဘယ် နရက်၊ ညဆို ဘယ်နနာရီဆိုပြီး တွေ့ဖို့စကားပြောဖို့အချိန်ကို သတ်သတ်မှတ်မှတ်လေး ထားပါလို့ လာပြောတာပါ”

သူ့ကိုခပ်တည်တည်ဖြင့် ကျွန်မကြည့်နေမိပါ၏။ မိဘ

တွေပြောလို့တဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ကျွန်မတို့အရွယ်က လူကြီးတွေ မသိအောင် တိတ်တိတ်လေးချစ်သူခိုးထားတတ်တဲ့ ဆယ်ကျော် သက်အရွယ်မှမဟုတ်တာလေ။

‘ကို’သတိပေးထားတာများ အမှန်ဖြစ်နေပြီလား။ ‘ဒီလူ နဲ့စကားမပြောစေချင်တာ ဖြူကို သူတစ်ဖက်သတ်စိတ်ဝင်စားနေ လို့ ရှောင်စေချင်တာ’တဲ့။ အခု ကျွန်မတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို ဆရာကြီး Style မျိုးနဲ့ စည်းကျော်ပြီး လာပြောနေတာကတော့ တော်တော်ကိုလွန်ချေပြီ။

နဂိုကတည်းက အမြင်ကပ်ရင်းစွဲရှိတာမို့ သူ့စကားတွေ ကို နားထဲရှောရှောရှူရှူမဝင်စေဘဲ ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်နေတာ ဆန်း ပါတော့မလား။ ကိုနဲ့သူငယ်ချင်းဆိုရင် သူငယ်ချင်းအဆင့်နဲ့ပဲ နှိုပါစေပေါ့။ ဒီလိုပြိုင်ဘက်လိုတော့ ကျွန်မ မသတ်မှတ်ချင်ပါလေ။

“ရှင်က ကိုအုပ်ထိန်းသူမို့လို့လား”

“ဘယ်လို”

“သူ့မိဘတွေကို နာမည်တပ်ပြီး အခုလိုလာပြောနေတာ တို့ ကျွန်မမသိရအောင် ငတုံးမှမဟုတ်တာရှင်”

“ဟာ!”

လွဲပြန်ချေပြီ။ ခုတလော ဘာလုပ်လုပ် အဆင်ပြေပြေ

မဖြစ်တတ်တာပါလား။ ဇေယျနဲ့ပြောတော့လည်း အပေါက်အလမ်းကမတည့်။ အခု သူမကိုလာပြောတော့လည်း အဆင်မချော။ ဘယ်လိုများလုပ်ရပါ့မလဲ။ လူကြီးတွေတောင်းထားတဲ့အကူအညီကို ပြောပြလည်လည်လေးနဲ့ လာဆွေးနွေးနေတာကို သူမအထင်လွဲပုံက ရှင်းရှင်းကြီးပါလေ။

“နင်းဆီ... မင်း”

“ကိုပြောတုန်းက မဟုတ်လောက်ဘူးလို့ပဲ ထင်ထားခဲ့တာ။

“သူက... သူက”

“ကျွန်မကို ရှင်စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာလေ”

သေစမ်း! ဖွလိုက်တာမှ အကြီးကြီးပါပဲလား။ မဟုတ်ရပါဘူးလို့ အတန်တန်ငြင်းဆန်ခဲ့ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့လုပ်ရပါသနည်း။ နေ့စဉ်မြင်နေရတဲ့ ဒီမျက်နှာ၊ နေ့တိုင်းကြားနေရတဲ့ဒီအသံရဲ့ အနီးဆုံးမှာရှိနေတဲ့လူကို မျက်နှာပူစရာဖြစ်အောင် လုပ်ကြံရတယ်လို့။

ငါ့နောက်ကျောကို ဓားသွားတစ်ဆုံး ထိုးသွင်းလုပ်ကြံတဲ့သူက မင်းမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့လား ဇေယျမင်းထင်။

“မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်ငြင်းလည်း ကျွန်မမယ့်ဘူး ကိုနိုင်ထက်ကျော်။ ကိုက ကျွန်မနဲ့လုံးသားကိုအပိုင်ရထားတဲ့လူမို့ ကိုပြောသမျှစကားတိုင်းကို ကျွန်မနဲ့လုံးသားနဲ့နားထောင်ပြီး နားလည်တယ်။ ပြီးတော့ ယုံတယ်”

သူမျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ကာ ငြိမ်သက်နေမိ၏။ အချစ်ဦးမို့ ရူးကြလေသလား။ ဘေးဘီဝဲယာပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမပြုဘဲ စိတ်ထင်ရာယုံကြည်စိတ်နဲ့ တစ်ဖွတ်ထိုးလုပ်ချင်နေကြတာကို ဘယ်လိုများတားလို့ရပါ့မလဲ။ ကိုယ်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို ကိုယ့်အသက်ထက်တောင်မှ ပိုပြီးချစ်တာကို မိဘတွေသိနေတာ သက်သေပြစရာမလိုပါလေ။

“မှားနေပြီ နင်းဆီ”

“မမှားပါဘူး။ ကျွန်မဘဝမှာ ဘာကိုပဲဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမှားခဲ့တာမျိုးမရှိခဲ့ဘူး ကိုနိုင်ထက်ကျော်။ ဒီလိုပဲ ကိုကိုချစ်သူအဖြစ်ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ မမှားခဲ့ဘူးရှင်”

“ကိုယ်က... ကိုယ်က မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုကွဲကွာစေလိုတဲ့ဆန္ဒမျိုး လုံးဝမရှိတာအမှန်ပါ နင်းဆီ”

“သစ်ပင်ဝါးပင်ကောက်တာကိုသာ မျက်စိနဲ့ကြည့်ရုံနဲ့

အလွယ်တကူမြင်နိုင်ပါတယ် ကိုနိုင်ထက်ကျော်။ လူ့အတွင်းစိတ်
ကောက်တာကိုတော့ အကဲခတ်ဖို့မလွယ်ဘူးရှင့်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ မဟုတ်တာကို မဟုတ်ဘူးလို့
ဘဲ ရှင်းပြရမှာပဲ နှင်းဆီ။ ဟုတ်မှမဟုတ်တာကိုး”

“ဒါက ရှင့်ဘက်က ကိစ္စလေ”

“ဇေယျဘယ်လိုပြောပြော ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ထားလိုက်
ပါတော့။ ဒါပေမဲ့ အခုကိုယ်ပြောတဲ့စကားတွေကိုတော့ အလေး
အနက်ထားပြီး ဆုံးဖြတ်စေချင်တယ်”

“ရှင်က ဥတစ်လုံးပဲ”

“ဘာ!”

“ရှင့်ဖို့ပဲ ရှင်သိတဲ့ တစ်ဘို့တည်းသမားမျိုးကို ကျွန်မ
သိပ်မှန်းတာရှင့်”

အရှိုက်ကိုထိုးနှက်ချေပြီ။ ရင်ဘတ်ထဲ စူးခနဲအောင့်သွား
ရသလို စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းထားရတာက ပိုနာကျင်ရသလိုပါပဲလေ။
အဲဒီလိုဥတစ်လုံးတို့ တစ်ကောင်ကြွက်တို့ဆိုတဲ့စကားလုံးက သူ့
ရင်ကို ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဖြစ်အောင် အရက်စက်ဆုံးထိုးဆွစေတာ
ကို သူ့မ မသိလေရောသလား။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုထိုးနှက်
တဲ့နေရာမှာ မင်းရောဇေယျပါ တူညီနေပါရောလား နှင်းဆီ။

“မင်း ကိုယ်ပြောတာကို မယုံဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ မေမေနဲ့မင်း တွေကြည့်ဖို့လိုလာပြီ နှင်း
ဆီ”

“အဲဒါ ကျွန်မကိစ္စပါ။ ရှင်ဝင်ပါစရာမလိုပါဘူး”

“ဒါတော့ မင်းသဘောထားပါ နှင်းဆီ။ မေမေက ကိုယ့်
ကို ဇေယျလိုသားအရင်းလိုပဲ သဘောထားပြီး ပြောခိုင်းလို့ လာ
ပြောရတာပဲ”

“ရှင်က သူတို့မွေးထားတာမှမဟုတ်တာ။ ရှင့်ကိုယ်ရှင်
မွေးစားသားဆိုပြီး လူကြီးတွေကိုကပ်တာ ကျွန်မဂရုမစိုက်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ရှင်ဘယ်လိုနည်းမျိုးနဲ့မှ
ခွဲလို့မရဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်ထားပါ”

ရင်ထဲ မျက်ရှုသွားရပြန်ပါတာ။ တကယ်တမ်းသွေးခွဲနေ
စေသူက သူမကိုယ်တိုင်ဆိုတာကို ဘာကြောင့်များ မမြင်ရတာ
ပါလိမ့်။ ကိုယ်က သူငယ်ချင်းအတွက် လူကြီးမိဘတွေအတွက်
ဘာမဆိုညာမဆို မျက်နှာပူစွာနဲ့လာပြောနေမိတာ မှားများမှား
နေပြီလား။ စေတနာကိုအသိအမှတ်မပြုရင်တောင်မှ စော်ကား
မော်ကားတော့ မပြုမူသင့်ပါလေ။

“ကိုယ်ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးနဲ့ပြောမှ မင်းနားလည်မှာလဲ”

“ဝန်ခံပေါ့”

“ဘာ... ဘာကိုဝန်ခံရမှာလဲ”

“ရှင်ရင်ဘတ်ထဲက အမှန်တရားကိုလေ။ တစ်ဖက်သပ်ခံစားချက်နဲ့ လာပြောမိတာပါလို့ဝန်ခံရင် ကျွန်မဘက်က အလျှော့အတင်းလုပ်ဖို့ ကိုနဲ့တိုင်ပင်ကြည့်ရမှာပေါ့”

ကျစ်! ချောင်ပိတ်တဲ့နေရာမှာတော့ ဇေယျလို ပရိယာယ်ကြွယ်သူပေပဲကိုး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မာနကို ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ ချပြရမှာကိုတော့ သူ မမိုက်မဲသေးပါချေ။ မိန်းကလေးပေါင်းများစွာကို အလွယ်တကူတွဲခွင့်ရခဲ့တဲ့အခွင့်အရေးတွေရဲ့ တန်ပြန်ဒဏ်ခတ်ခံရခြင်းက မာနကိုရိုက်ချိုးခြင်းတဲ့လား။

အထူးသဖြင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဆူးတစ်ချောင်းစိုက်နေသလို တစ်စစ်နာကျင်စေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးနဲ့ ချစ်ပါတယ်လို့ဝန်ခံခိုင်းနေတာ ခံရခက်လေစွ။ နိုင်ထက်ကျော်ဆိုတဲ့သစ်ပင်ကို အပိုင်းပိုင်းခုတ်လှဲချင်ရအောင် မင်းမှာ ဘာအစွမ်းအစများ ရှိနေလို့လဲ နှင်းဆီဖြူဖြူ။

“ရှင် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

အနိုင်ရသူလို့ မဲပြုံးဖြင့် မထိမဲ့မြင်မျက်နှာနှင့်ပြောလိုက်သည့်သူမကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပြန်သင့်ပြီဟု သူယူဆလိုက်ပါတ်။ ‘ကျွဲပါးစောင်းတီး’ဆိုတဲ့စကားပုံလို ခေါင်းမာတဲ့စုံတွဲကို ဘယ်လိုမှစည်းရုံးနားချလို့မရမှန်း သူသိနေပါသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ ‘မနှောင့်ယှက်ပါ’ ဟုဝန်ခံကတိပြုထားတာကို မေ့ပစ်ပြီး နှောင့်ယှက်ရတော့မှာပါလေ။

လိမ္မာပြလို့မရရင် မိုက်ပြရမယ့်ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို သူပြောင်းလဲရုံသာရှိတော့တာမဟုတ်ပါလား။ ကောင်းပြီနှင်းဆီ၊ မင်းတို့ဘက်က ကိုယ်တောင်းဆိုတာကို လက်သင့်မခံနိုင်ရင် ကိုယ့်အကြောင်းကိုသိအောင် ပြရုံပဲရှိတော့တယ်လေ။

“ပြန်တော့မယ်”

“ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းတဲ့”

“ကိုယ်ဝန်ခံတာ မဟုတ်ဘူးနှင်းဆီ၊ မင်းသိထားဖို့က မင်းဆီကို အပျော့ပြောင်းဆုံးနည်းလမ်းကိုအရင်သုံးပြီး ကိုယ်လာပြောတာပါ။ ဒါကိုမင်းလက်မခံဘူးဆိုတော့”

“ရှင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရှင်းနေတာပဲလေ၊ မင်းတို့ကြားမှာ ကိုယ်က လူကြမ်းဝင်လုပ်သင့်ရင် လုပ်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရှင်...ရှင်”

သူထရပ်လိုက်တာမို့ သူမပါ လိုက်ရပ်လိုက်လေ၏။ ဒါပဲပေါ့။ ခပ်ခိုက်ခိုက်နိုင်ထက်ကျော်အတွက် ရင့်သည်းဖို့က အလွယ်လေးပါပဲ။ ပန်းရိုင်းဆိုတာ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ပိုခံနိုင်ပြီး ရှင်သန်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့အပင်ပဲမဟုတ်ပါလား။

“ရှင်အကြောင်းကို ‘ကို’ သိအောင် ပြောကိုပြောပြမှာ သိလား”

“ပြောပေါ့။ ဂရုစိုက်မယ် ချား ထင်နေလား။ ငါနဲ့ဇေယျကြားကိုဝင်ပြီး သွေးခွဲစေခဲ့တဲ့မင်းကို တူညီတဲ့တန်ပြန်မှု ရကိုရစေရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထား”

“မုန်းလိုက်တာ”

“အေး... ငါလည်းမင်းကိုမုန်းတာပဲ နှင်းသိဖြူဖြူရဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ငါကြား အမုန်းတရားဖန်တီးပေးခဲ့တာကြောင့် မုန်းတာ။ သိပြီလား”

အခန်းထဲမှထွက်ခဲ့စဉ် သူမ တက်ခေါက်သံက အကျယ်ကြီးပါလေ။ ငါတော့... ငါတော့ သူ့ကိုစစ်ကြောလိုက်ပြီ ဇေယျမင်းထင်။ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမလဲ။

ကုကုကု

အခန်း (၂၀)

“ဖြစ်ရလေ ဖြူရယ်”

“ကိုပဲစဉ်းစားကြည့်လေ၊ မိန်းမလိုမိန်းမရနဲ့ သူလာပြောတာ ကျွန်မက အလွယ်တကူလက်ခံရမှာလား။ မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ”

“သူက ဘာမို့လို့လဲ၊ လူကို ဟိုလိုမလုပ်နဲ့ဒီလိုမလုပ်နဲ့ဆိုပြီး ဆရာလာလုပ်တာကို မကြိုက်ပါဘူး။ သိပ်မုန်းတာပဲ”

မျက်နှာလေးစူပုပ်ပြီး ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောနေသည့်ချစ်သူလေးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ Sunday ပိတ်ရက်မို့ ကျွန်တော် OFF ရက်ရပြီး နှစ်ယောက်သား Date ကာ လျှောက်လည်နေတာပါလေ။

“ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်”

“OK!... ”

ခပ်ကြာကြာစိတ်မကောက်ဘဲ စိတ်ပြောင်းတာမြန်တာ မို့ ခတ်ပါသေးရဲ့။ ဖိုးနိုင်... ဖိုးနိုင်၊ ကျွန်တော့်ကိုပြောလို့မရ တာနဲ့ ဖြူကို သွားရမ်းတာပါလား။ ပေးထားတဲ့ကတိကို လွယ် လွယ်နဲ့ ဒီကောင် ဖျက်ရဲသတဲ့လေ။

“အထဲဝင်ခါနီး Phone ပိတ်ထားဦးနော်”

“အင်းပါ”

သတိပေးလေမှ Phone သံမြည်လာတာမို့ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ပါ၏။ သူခေါ်တိုင်း မကိုင်တဲ့ကျွန်တော့်ကို Phone ခေါ်နေတာ ဘယ်နှကြိမ်တောင် ရှိနေပြီလဲ။ သတိရပါတယ် ဖိုး နိုင်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်ပိုင်အချိန် ချစ်သူလေးနဲ့တွေ့ခိုက်မှာ ဖြူ အတွက် အရာရာသီးသန့်အခွင့်ပေးပါတော့လား။

“သူပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကြည့်စမ်း! တစ်မနက်လုံး စကားကိုတောင် ကောင် ကောင်းမပြောရဘူး။ Phone တဂျိုဂျိုခေါ်နေတော့တာပဲ။ နောက် ယှက်လိုက်တာ... လုပ်စရာအလုပ်မရှိလို့ အားအားလျားလျား

မပြောနဲ့နော် ကို”

“အင်းပါ”

Phone ကိုပိတ်လိုက်ပါ၏။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဝင်ထိုင်ကြစဉ် ပထမ ပြဿနာမရှိ။ နာရီကြာလာတာနဲ့အမျှ အအေးဓာတ်ပိုလာ သလို ကျွန်တော့်ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာလေ၏။ မျက်လုံးတွေပါ ပူလာတာမို့ အအေးမိပြီမှန်းသိလိုက်ပါသည်။ ဖိုး နိုင်သာပါလားရင် ကျွန်တော့်အတွက် ကော်ဖီပူပူလေးနဲ့ ဂျာကင် ပါ ယူလာပြီး နွေးအောင်လုပ်ပေးမှာမဟုတ်လား။

ရယ်စရာဟာသကားမို့ ဖြူက ဇာတ်ကားထဲဈာန်ဝင်ပြီး ရယ်မောနေသဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုသတိမထားမိပါလေ။ ဖိုးနိုင်သာ ဆို ခုံပေါ် ကျွန်တော် ခြေထောက်တင်လိုက်ရုံနဲ့ အေးပြီမှန်းသိ လိုက်တာမဟုတ်လား။ ပရုပ်ဆီပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထဲပွတ်ပြီး ကျွန် တော့်လက်နဲ့ ခြေဖဝါးတွေ ဖြေဖမိုးတွေကို ခပ်နာနာလေး ပွတ် ပေးတတ်တာလေ။

ငါ မင်းကိုသတိရနေတယ် ဖိုးနိုင်။ တကယ်ပါ။ ‘လူတစ် ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးကို အဲဒီလူမရှိတော့တဲ့အချိန်ကျမှ သိရတယ်’ တဲ့။ အဲဒီအသိက ကျွန်တော့်အတွက်များ နောက်ကျနေပြီလား။ ဒီလိုတန်ဖိုးရှိတဲ့လူအဖြစ်ရော ကျွန်တော်ဖြစ်ခွင့်ရှိပါ့မလားလေ။

၂၆၀ ၇၇ မေသဒ္ဒါမောင်

“ကို...”

“အင်း”

“အိပ်ချင်လို့လား”

“အင်း”

“အိပ်လေ၊ ဇာတ်ကားပြီးရင် နိုးမယ်လေ”

ဖြူ တီးတိုးပြောတာကို ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ မျက်လုံးက ဖွင့်မရဘဲ မျက်ခွံကိုအလေးဖိနေသလို ဖြစ်နေတာပဲလေ။ အာရုံက သူ့နဲ့စကားခွန်းငယ်ပြောခဲ့သည့်ဖိုးနိုင်ကို မြင်လိုက်ငယ်စဉ်က ရေကူးကန်မှာ ရေသွားကူးခဲ့ချိန်ကိုရောက်လိုက်ဖြစ်နေပါ၏။

ခြေထောက် မျက်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားစဉ် ကြွက်တက်ပြီမှန်း သိလိုက်ချိန်မှာ အကြောက်တရားက ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး လှမ်းခြုံသွားရတာပဲလေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျောပေးကူးနေသည့် သူ့ကိုမခေါ်နိုင်ဘဲ နှာခေါင်းထဲရော နားထဲကိုပါ ရေတွေ အဟောဝင်ဟောတာကို နောက်ဆုံးမြင်ခဲ့ရပါ၏။ ငါတော့ ရေနစ်ငြုပ်ပြီးဆိုသည့်အသံက နောက်ကျစဉ် ကျွန်တော့်နှာမည်ကို တကြော်အော်ခေါ်နေပါသည်။ စိုးရိမ်ပိုမျက်နှာတစ်ခု။

သူကယ်ခဲ့လို့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်အသက်ရှင်ခဲ့

ခဲ့တာပါ။ မိဘတွေကိုပြောလိုက်ရင် ဒီလိုရေကူးခွင့်မရတော့မှာကိုစိုးပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်ခဲ့ကြတာ ယခု အသက်(၂၂)နှစ်တိုင်ပါပဲ။ အဘယ်မျှနှုတ်လုံတဲ့သူငယ်ချင်းပါလဲ။ ဘယ်လောက်များ သစ္စာရှိခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းပါလဲ။

ဘဝရဲ့အရေးအကြီးဆုံး လှေကားထစ်ဖြစ်တဲ့ အထက်တန်းရဲ့အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီးဖြေခါနီးမှာ သူ့မိဘတွေ ကား Accident ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးခဲ့လို့ သူ့ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့စဉ်က ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်မှုမျိုး သူ့အတွက် ကျွန်တော်ပေးခဲ့ပါသလဲ။ အသားတွေဝါလာပြီး သွေးမရှိသလို ဖြူဖျော့လာတဲ့ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်တကြီး ဆေးရုံပို့ခဲ့တဲ့သူ။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့စကားက နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ကျွန်တော့်ကို သေမိန့်ဖြစ်စေခဲ့တာလေ။

‘ကျောက်ကပ်’တဲ့၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ နှစ်ခုရှိတဲ့အရာက တစ်ခုမှမကောင်းတော့တဲ့ကျိန်စာက ကျွန်တော့်ကိုမှ လာထိရတယ်လို့။ မေမေ ချုံးပွဲချင်လိုက်တဲ့အသံက ကျွန်တော့်ရင်ကို ဖွဖွကြေသွားစေသလိုပါလေ။

စကားအများကြီးမပြောတတ်တဲ့သူ။ ဘာမဆို ဖွဲဖွဲနဲ့နဲ့ စကားတန်ဆာမဆင်တတ်တဲ့သူ။ မသိရင် သူတစ်ပါးအပေါ် ဗိုလ်ခပ်ကျကျနဲ့ တင်တင်စီးစီးဆက်သံကျင့်ရှိတဲ့အကျင့်။ မျက်မှောင်

ကို အမြဲကြိုက်ထားပြီး ဒီလူရဲ့ရင်ထဲက နှလုံးသားက အဘယ်
မျှဖြူစင်သလဲဆိုတာကို ဘယ်သူကများ သိလို့ပါလဲ။

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ကယ်တင်ခြင်းနဲ့ လူ့ဘဝမှာ ကျွန်
တော်အသက်ဆက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့ပြန်ပါတယ်။ လူနာကုတင်နှစ်လုံး
ထက်မှာ ဟက်လက်လေးလဲ့နေရင်း ကျက်ထားတဲ့စာတွေကို အပြန်
အလှန်စစ်မေးခဲ့ကြတာ။ မေမေခွံကျွေးတဲ့အစားအသောက်တို့ကို
နှစ်ယောက်သား တစ်လှည့်စီစားခဲ့ကြတာ။ အဲဒီနေ့မှာပဲ မေမေ
ကို 'မေမေ'လို့ သူစခေါ်ခဲ့တာကို ကျွန်တော်မမေ့ခဲ့။

ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ပေးခဲ့တဲ့
အထိ ကျွန်တော်အပေါ် သူ့အဘယ်မျှသံယောဇဉ်ရှိသလဲဆိုတာ
ကို သူ့ဖွင့်မပြောပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲနှလုံးသားထဲမှာ အလို
လိုထိခဲ့တာပါလေ။ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို သူတစ်ကြိမ်လောက် လိုက်
လျောပေးရုံနဲ့ 'အဲဒါကြောင့် မင်းကိုငါချစ်တာ'လို့ အမှတ်မထင်
ပြောမိတိုင်း မနှစ်သက်သလို ရှုတည်တည်ကြီးနဲ့ မျက်နှာရဲသွား
ပြီး ရှက်တတ်တဲ့သူပါပဲ။

မတရားသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။ သူ့ကြည့်မရဘူးလို့
ပြောခဲ့တဲ့ဖြူကို သူ့မသိစိတ်က ချစ်နေမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ရှေ့ကို
ဆက်တိုးပြီး ဖြူအချစ်တွေကို ကျွန်တော်ရအောင် တောင်းခဲ့တာ

သူမကျေနပ်မှန်းသိသိကြီးနဲ့ သူ့ကိုဆန့်ကျင်ပြီး ဥပေက္ခာပြုခဲ့မိ
တာတွေလေ။ ငါ... ငါ... မှားနေပြီလား ဖိုးနိုင်။

“ကို... ကို...”

“ဟင်”

“...သွားကြစို့လေ”

မျက်လုံးကိုအားယူ၍ ဖွင့်လိုက်တော့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ မီး
ထိန်ထိန်လင်းနေချေပြီ။ ပခုံးကိုကိုင်လှုပ်ပြီး နှိုးလိုက်တဲ့ဖြူက သူ့
အသားကို တစ်ချက်မျှမထိကြည့်ပါချေ။ ဖိုးနိုင်ဆို ကျွန်တော်မျက်
တောင်စင်းလာတာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲဆိုပြီး လက်ဖမိုးနဲ့ ကျွန်
တော့်လည်ပင်းနေရာကို ဖျတ်ခနဲစမ်းတတ်တာလေ။

“မိုးနည်းနည်းအေးနေပြီ”

“အင်း... ကော်ဖီသောက်ကြမလား”

“ကော်ဖီကြီးမသောက်ချင်ပါဘူး။ တုံရမ်းစားကြရအောင်
နော်”

ဘုရား! ငရုတ်သီးလို ငရုတ်ကောင်းလို အပူအစပ်တွေ
ကိုရှောင်ရတဲ့ကျွန်တော့်ကိုမှ ဘာလို့စားစေချင်တာပါလိမ့်။ လက်
မောင်းကိုဆွဲခေါ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲခေါ်နေပြီမို့ လိုက်ခဲ့ရလေ
၏။

“ကိုယ် အစပ်မကြိုက်ဘူး ဖြူရဲ့”

“စားပဲစားကြည့်ပါဦး ကိုရယ်၊ ဒါမှအေးနေတာတွေ တစ်ခါတည်းထွက်ပြေးပြီး ချွေးစို့သွားမှာ။ စားကြည့်. . . ကြိုက် သွားလိမ့်မယ်”

အတင်းကြီးစားစို့ဆွယ်နေတာမို့ ငြိမ်လိုက်ရပါ၏။ ဟို နေ့ကလည်း ဆိုင်ထဲမှာ မာလကာသီးဖျော်ရည်တိုက်လိုတိုက်၊ ငရုတ်ရည်ဖျန်းထားတဲ့သစ်သီးတွေ ဝယ်ကြွေးလိုကြွေးနဲ့ မျက်စိ မှိတ်ပြီး စားခဲ့သောက်ခဲ့ရတာလေ။ အခုလည်း နောက်ထပ်လာ ပြန်ပြီ။ ယိုးဒယားလား၊ ကိုရီးယားလားမသိ၊ အစားအသောက် ‘တုံရမ်း’တဲ့။

“လာပြီ၊ စားကြည့်. . . ‘ကို’ ”

ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ပန်းကန်လုံးထဲမှာ ငရုတ်သီးစိမ်းတွေရော၊ ငရုတ်အရည်တွေရော၊ အုန်းနို့တွေပါ ဖွေး နေသည့်ဟင်းကြောင့် ကျောထဲပါ စိမ့်သွားရလေသည်။ ဒေါက် တာအောင်မော်သာမြင်ရင် လူနာကို ‘သေချင်ပြီလား’ လို့မေးလိုက် မှာ အသေအချာမဟုတ်လား။

“စားလေ”

“အင်းပါ”

လျှာရောလည်ချောင်းပါ ပူပြီး နဖူးထက်မှာ ချွေးစို့သွား ရပါ၏။ ဖြူကတော့ နဂိုကတည်းက အစပ်ကြိုက်သူမို့ ကျွန်တော့် ကို ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ငုံ့စားနေလေသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန် တော်စားနေသည့်ပန်းကန်လုံးကို ဆတ်ခနဲခွဲယူကာ ကြမ်းပေါ် ကျကွဲသံကြောင့် လန့်သွားရပါ၏။

“ခွမ်း! . . .”

“ဟာ!”

“ဟင်! ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“ရှင်. . . ရှင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား။ သူများစားနေ သောက်နေတာကို နှောင့်ယှက်ရတယ်လို့. . . ကဲ!”

ကျွန်တော်ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘယ် အချိန်က ဝင်လာမှန်းမသိသည့်သူ့ကို လက်မြန်မြန်နဲ့ ထရိုက်လိုက် တာက ဖြူဖြစ်နေတာပါလေ။ ပြဿနာပဲ၊ ဆိုင်ထဲမှာမှ ပြဿနာ ဖြစ်ရတယ်လို့။

“မင်း. . .”

“မိုးနိုင်”

ဖြူပခုံးကို ပိတ်တွန်းလိုက်တာမို့ ဖြူကိုယ်လုံးလေး ယိုင်

သွားသဖြင့် ကျွန်တော်အမြန်ထိန်းပေးလိုက်ရပါ၏။ Waiter တွေ အနီးသို့ရောက်လာတာကိုလည်း ကျွန်တော်ပဲလက်ကာပြပြီး တားလိုက်ရပါသည်။

“မင်းအတော်ရိုင်းစိုင်းတဲ့မိန်းမပဲ”

“ရှင်ကမှ အရိုင်းအစိုင်း”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ တော်ကြပါတော့”

“မင်းဟာလေးလုပ်သမျှ ဒီအတိုင်းငြိမ်ခံမနေနဲ့ ဇေယျရဲ့”

“အံ့မာ! ရှင်က ဘာဆိုလို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားကို လာရှုပ်နေပြန်တာလဲ”

“ဖြူ”

“ကျွန်မကိုလာမပြောနဲ့၊ ကို့လူကို့ကိုပြော၊ လူပါးကို ဝလွန်းတယ်”

“မင်းခနော်”

Bill ရှင်းဖို့ စာရွက်လာပေးစဉ် Voucher မှာ ပန်းကန်ဖိုးထည့်ပေါင်းထားတာမို့ ကျွန်တော်ငွေရှင်းပေးလိုက်ပါ၏။ ဖြူက ကျွန်တော်ဆွဲထားသည့်လက်မောင်းကို ခါထုတ်လိုက်တာပါလေ။ ဒုက္ခပါပဲ။ အခုမှမာန်ဖိနေတဲ့ကျားနှစ်ကောင်ကြား ရပ်နေမိတဲ့ ယုန်

သူငယ်လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကျွန်တော် ကြုံနေရပြီလေ။ သူကလည်း အလျှော့မပေးဘဲ ဖြူကိုစူးစူးရဲရဲကြီး ကြည့်နေတာမဟုတ်ပါလား။

“ဆိုင်ထဲမှာ ပြဿနာမရှာပါနဲ့ ဖိုးနိုင်ရာ။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“ပြဿနာရှာတာက ငါမဟုတ်ဘူး။ မင်းဟာလေးကွ”

“ဘာ! ရှင်ပြောပြန်ပြီလား”

“ပြောမှာပဲ၊ ဇေယျအကြောင်း မင်းဘာများသိထားလို့လဲ။ ပြော”

“သိတယ် သိတယ်၊ အားလုံးသိတယ်ရှင့်။ ရှင် ဆရာလုပ်စရာမလိုပါဘူး”

“ဘာသိတာလဲ၊ ဇေယျမှာ ဘာရောဂါရှိသလဲ၊ ဘာနဲ့ မတည့်သလဲ၊ ဘာရှောင်ရသလဲ၊ ဘယ်လိုနေရသလဲဆိုတာကို မင်းဘာတစ်ခုမှမသိထားဘဲနဲ့ အသံကောင်းဟစ်မနေနဲ့”

“ဘာရှင့်”

“ဖိုးနိုင်”

ကျွန်တော် သူ့ရှင်ဘတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပါ၏။ သိသတို့နှင့်အတူ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အိုင်ဖွဲ့လာသည့်မျက်ရည်တွေကို ကျွန်တော်မြင်နေရတာပါလေ။ ကရုဏာဒေါသနဲ့ပြောထွက်

တော့မယ့်အခြေအနေကို အချိန်မီ ကျွန်တော်ထိန်းရတော့မှာပါ
လား။

“ဇေယျက အပူအစပ်တွေ ဘာတစ်ခုမှ စားလို့မရဘူး
ကွ”

“ဖိုးနိုင်! မပြောနဲ့... မပြောပါနဲ့ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“မတားနဲ့ ဇေယျ ငါ သူ့သိအောင်ပြောမှကိုဖြစ်မှာ။
အလကားမိန်းမ၊ အကြင်နာတရားမရှိတဲ့မိန်းမ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူ
ဆီမှာ ဘာအခက်အခဲရှိသလဲဆိုတာကို တစ်စက်ကလေးမှ မသိ
နားမလည်ဘဲနဲ့များ သူ့သိသူတတ်လုပ်နေပြီး သူ့စိတ်နဲ့မင်းကို
ရှင်သန်စေသလိုလုပ်နေတာ။ မင်းကိုသေအောင် သူသတ်နေတာ
ကွ ဇေယျရ”

“ဒီမှာ ကို ကျွန်မနဲ့ကိုသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တည်းမှာ
တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ရွေးဖို့စဉ်းစားပါ။ အဲဒီအဖြေမရမချင်း
ကျွန်မကိုလုံးဝအဆက်အသွယ်မလုပ်ပါနဲ့။ ဒါပဲ”

“ဖြူ...”

ကုကုကု

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၀)

“တောက်!”

အခန်းနံရံကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်မိသလို ကုလား
ထိုင်ကိုပါ ခြေထောက်နှင့်ပိတ်ကန်လိုက်သည်အထိ ပေါက်ကွဲ
လိုက်ပေမယ့် ဒေါသက မပြေနိုင်သေးပါချေ။ ဘယ်လောက်များ
ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဇေယျကိစ္စပြောနေပါလျက်
မကြားယောင်ဆောင်ပြီး ရှောင်ထွက်သွားခဲ့တာလေ။

ငါနော်၊ စိတ်ရှိလက်ရှိသာ ကိုင်ဆောင်ရရင် ဒင်းတစ်
ကိုယ်လုံး စိစညက်ညက်ကြေကုန်မှာပဲ။ ကိုယ့်ဖို့ပဲ ကိုယ်သိတတ်
တဲ့အတွက် ဒင်းဆီမှာရှိနေတာကို အစောကြီးကတည်းက သိခဲ့
ရတာမဟုတ်လား။ ဒါကိုမသိပါဘဲ ဟိုတုံးကောင်က ဒင်းကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချစ်သူအဖြစ် ရွေးခဲ့မိတာလေ။

အလကားကောင်... ငတုံးကောင်... ဦးနှောက်မရှိ တဲ့ကောင်... မျက်စိကန်းနေတဲ့ ကောင်... ခေါင်းထဲဘာမှမရှိ တဲ့ ဟင်းလင်းကောင်၊ စိတ်ထဲရှိသမျှပြောချင်လိုက်တာ ရင်ဘတ် ရောခေါင်းပါ ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်တော့မလို့ပါလေ။

“ငါချစ်လို့ပါ။ သူ့ကိုချစ်လွန်းလို့မပြောတာပါကွာ”

“မင်းရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလေလေ သေဖို့နီးလေလေဖြစ် မှာကို တွေးကွ။ သူ့ဖြစ်ချင်တာ သူလုပ်ချင်တာကိုပဲသိတဲ့မိန်းမ၊ သိပ်အတ္တကြီးတဲ့မိန်းမကိုမှ မင်းတန်းတန်းစွဲဖြစ်နေတာ အံ့ဩ လွန်းပါရဲ့”

“သူလည်း... သူလည်း ငါ့ကိုချစ်တာ ငါသိနေပါတယ် ဖိုးနိုင်ရယ်”

“ချစ်တာ! ဘာချစ်တာလဲ။ သူ့ချစ်လှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ မင်း မျက်နှာအရိပ်အကဲကို သူ ဖတ်တတ်လို့လား။ ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ခေါင်းမူးနေလား၊ ကိုယ်ပူနေလား၊ ရင်ထဲမကောင်းဘူးလားဆို တာမျိုး မင်းကိုဘယ်နှခါများ မေးခဲ့သလဲ... ပြော”

“ဒါတော့”

“အေး... သူ မင်းကိုချစ်လို့ပေးထားတဲ့ (၁၅၀၀) ထက်

မင်းအပေါ်ထားတဲ့ ငါ့ (၅၂၈) မေတ္တာက ပိုသာပါတယ်။ သူ့ထက် ငါကမှ မင်းကိုပိုချစ်တဲ့ကောင်ပါ”

“ငါ... ငါသိပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ မင်းရင်ထဲမှာ နေရာပေးထားတဲ့ အဲဒီမိန်းမ ကို ငါဆွဲမထုတ်ချင်တော့ပါဘူး။ သူ့အသက်မက ချစ်ပါတယ်ဆို ရင်တောင်မှ အဲဒီစကားကို ငါဟားတိုက်ရယ်စရာဟာသလို့ပဲ မှတ် ထားတယ် ဇေယျ။ သူ့နဲ့ငါ့ကို နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် ရွေးဖို့မလိုပါဘူး။ ငါဆိုတဲ့ကောင်က မင်းဘဝမှာ အမှိုက်တစ်ခု လို လာရှုပ်နေမှန်း ငါသိပါတယ်။ (၅၂၈)ထက် (၁၅၀၀)က သာ စမြဲပါလေ။ ကောင်းပြီဇေယျ။ မင်း သူ့ကိုချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့ဆီ ကိုပဲ မင်းဆက်သာသွားလိုက်ပါ။ ငါ့ကိုမလိုအပ်တော့ဘူးဆိုတာ ငါ့အသိစိတ်နဲ့ငါသိနေပြီမို့ ဒီပွဲက ငါနှုတ်ထွက်လိုက်ပြီဇေယျ။ နိုင် ထက်ကျော်ဆိုတာ မင်းဘဝထဲမှာ သေသွားပြီဆိုတာကို သိထား လိုက်”

လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ အံ့ကျိတ်ထား မိလေ၏။ ချစ်သူနဲ့ပတ်သက်လာရင် သူငယ်ချင်းဆိုတာကို လွယ် လင့်တကူ စွန့်ပစ်ရက်တာ သဘာဝပဲထင်ပါရဲ့။ သူ့ဘဝမှာဖြင့် ချစ်သူနဲ့တွေ့နေချိန်မှာတောင် ဇေယျ Phone ဝင်လာရင် ပြော

လက်စကားကိုရပ်ပြီး Phone ပြောဖြစ်တာ၊ တွေ့ချင်လို့ပြော
ရုံနဲ့ ချစ်သူနဲ့ချိန်းထားတာကိုပျက်ပြီး ငေါက်ခနဲထထွက်လာတာ၊
အဲဒီလိုပုံစံမျိုးမကြာခဏနဲ့ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ရတာမို့ အဲဒီသူ့ချစ်သူ
ဆိုတာတွေနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြဿနာဖြစ် စကား
များပြီး ပြတ်ခဲ့ရတာလေ။

နောက်ဆုံးတော့ ရလဒ်က နိုင်ထက်ကျော်ဆိုတာ မျက်
နှာများတဲ့ကောင်၊ နလုံးသားက တည်းခိုခန်းလို မိန်းကလေးတွေ
အချိန်မရွေးဝင်ခိုနိုင်တဲ့ ရင်ဘတ်နဲ့လူဆိုပြီး နာမည်ပျက်ခဲ့ရတာ
မဟုတ်လား။ ဘယ်သူ့အတွက် ဘာကြောင့်ဆိုတာကိုတော့ သူ
ကလွဲပြီး ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ သိနိုင်မှာမဟုတ်ပါ
ချေ။

“တောက်!”

စိတ်တိုနေရတဲ့အထဲ ဒီ Phone ကလည်း စွတ်မြည်
နေတာပါလား။ Phone ပိတ်ရန်သွားကိုင်လိုက်စဉ် ဇေယျအိမ်
မှ Phone နံပါတ်ဖြစ်နေတာမို့ သူတွေဝေသွားရပါ၏။ ကိုင်လိုက်
ရမလား၊ ဟင့်အင်း... မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒင်းဘဝထဲက အပြီး
အပိုင်ထွက်ခဲ့ပါပြီဆိုမှ သံယောဇဉ်တွေ လက်ကျန်ရှိစရာမှမလို
တာလေ။

“ကျစ်!”

Phone က မရပ်မနားဆက်တိုက်ပဲမြည်နေသဖြင့် သူ
သက်ပြင်းဆောင့်အောင့်ချကာ Phone ဖွင့်လိုက်ရတော့၏။ အိမ်
Phone မို့ မေမေဆက်ဖို့က Chance ပိုများနေမှာကိုး။

“ဟဲလို”

“သား... သားနိုင်”

ငိုသံပါကြီးနှင့်ခေါ်လိုက်တာမို့ သူခေါင်းနားပန်ကြီးသွား
ရသလို ရင်ထဲမှာပါ ဒိန်းခနဲမြည်သံကျယ်ကြီး ထွက်သွားရပါ၏။
ဘုရားရေ! ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ အိမ်မှာ ဟိုကောင် ပြဿနာ
များ ရှာနေလို့များလား။

“မေမေ ပြောလေ”

“သားလေး... သားလေးလေ”

“ဇေယျဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောပါဦး မေမေ”

“ဆေး... ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေပြီ”

“ဗျာ”

သူအသက်ရှူရပ်မတတ် အံ့ဩသွားရပါ၏။ ဗုဒ္ဓေါ! ဆေး
ရုံတဲ့။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအချိန် ဆေးရုံပေါ်ရောက်ရတာလဲ။ ရုတ်
တရက်မို့ ဘာလုပ်ရဘာကိုင်ရမှန်းမသိ စိတ်က ယောက်ယက်

ခတ်နေတော့တာပါလေ။

“သားလား၊ အန်ကယ်ပါ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“သားသူငယ်ချင်း ကား Accident ဖြစ်လို့ အရေးပေါ် တင်ထားရတယ်သား၊ အခြေအနေတော့ မကောင်းတာအမှန်ပဲ”

“ဗျာ! ဘယ်... ဘယ်”

“တော်ဝင်မှာပဲ”

သူ့အခန်းထဲမှပြေးထွက်စဉ် ဆိုင်ပိတ်ပြီးပြန်လာသည့် သူမနှင့် လှေကားထိပ်မှာ တန်းတိုးလေ၏။ စူးခနဲကြည့်လိုက် သည့်မျက်ဝန်းတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါသည်။

“ဇေယျ ဆေးရုံမှာအရေးပေါ်တဲ့ လိုက်ချင်လိုက် မလိုက် ချင်နေ... ဒါပဲ”

“ဟင်! နေပါဦး၊ ကျွန်မလိုက်မယ်”

လှေကားထစ်များကို အပြေးဆင်းခဲ့တာမို့ သူ့နောက်မှ သူမ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလားလေ၏။ ညဦးပိုင်းမို့ ကားမောင်း ရတာ ယာဉ်ကြောမရှင်းပါလေ။ ဆေးရုံရောက်တော့ Reception မှာ နာမည်ရှာရုံစမ်းတော့ Operation အခန်းက ထွက်ပြီ မှန်းသိလိုက်ရပါသည်။

“လေးလွှာတဲ့... လေးလွှာ”

Lift မှာ လူဝင်လူထွက်ရှုပ်နေတာမို့ စောင့်ဖို့စိတ်မရည် ဘဲ ရိုးရိုးလှေကားဖြင့်သာ အမြန်တက်ခဲ့ပါ၏။ မောဟိုက်တာကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ လောကြီးနေသည့်စိတ်က ခြေကိုဦးဆောင်နေ တာကိုး။

Special room ရှေ့ ခဏရပ်ကာ အသက်ကို ဝဝရူ ရှိုက်မိ၏။ ခဏကြာမှ တံခါးကိုအသာဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“သား... လာလေ”

အန်ကယ်က လှည့်အသံပြုလိုက်ပေမယ့် မေမေကတော့ ဇေယျလက်ကိုကိုင်ကာ တရှုံရှုံငိုနေလေ၏။ ကုတင်ထက်မှာ မြင် မကောင်းအောင်ကို ပတ်တီးတွေအဖွေးသားနှင့် လူငယ်လေးက မျက်စိမှိတ်ငြိမ်သက်လျက်။ ခေါင်းမှာရော လက်တစ်ဖက်နှင့်ခြေ ထောက်မှာပါ ပတ်တီးစည်းထားတာ အဖွေးသားပါပဲလား။

“သားလေး၊ သားနိုင် ရောက်လာပြီသားရဲ့။ တွေ့ချင် တယ်ဆို၊ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

မေမေပြောပြီးငိုလိုက်စဉ် သူ့ပါးပြင်နှစ်ဖက်လုံး ပူနွေး သွားရလေ၏။ မင်းဘဝထဲက ထွက်သွားချင်တာ ငါပါဇေယျရယ်၊ မင်းမိသားစုဘဝနဲ့ ငါ့ဘဝထဲက ထွက်သွားစေချင်တာ မင်းကို

မဟုတ်ရပါဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြောင်းပြန်တွေဖြစ်ကုန်ရတာပါလိမ့်။

“မှာပြီတဲ့၊ သားကိုတောင်းပန်ချင်တယ်ချည်းပြောရင်း Operation ခန်းထဲ ပါသွားတာ၊ သတိလက်လွတ်နဲ့ပြောနေတာ အန်ကယ်တို့ကို မိဘတွေမှန်းတောင် သူမမြင်တော့ဘူး။ နှုတ်ကတဖွဖွရွတ်နေတာ ဖိုးနိုင်ဆိုတဲ့စကားပဲ”

သူ့နောက်မှ အင့်ခနဲရှိုက်လိုက်သံ ထွက်လာတော့၏။ သူမ ငိုချေပြီ။ မင်းမျက်ရည်တွေက အလကားပါပဲနင်းဆီ။ ချစ်တယ်ဆိုရိုးမှန်ရင် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို အနစ်နာခံစွန့်လွှတ်ပြီး ချစ်ခြင်းကိုသက်သေပြဝံ့ရတယ်။ အဲဒါကို မင်းသိပါရဲ့လား။

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်က ရေချိုးခန်းထဲ ချော်လဲတယ်ဆိုတာကိုမပြောဘူး။ အအေးမိပြီး ဖျားတဲ့အရှိန်ရှိနေတုန်းပဲ။ သားတို့ပြဿနာဖြစ်ပြီးပြန်လာတော့လည်း ဘာမှမပြောဘဲ အခန်းထဲအောင်းနေတာ။ ညနေကတော့ သူ့ဘယ်လိုမှနေလို့မတော့ဘူးဆိုပြီး သားဆီထွက်အလာမှာ ဖြစ်တာပဲ”

ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ သူ့ဆီကိုလာရင်း ဖြစ်တာတဲ့။ ခါတိုင်းလို Phone ဆက်ခေါ်ပါတော့လား။ ‘ငါလွမ်းလှူ ကွ’ဆိုရုံလေးနဲ့ သူတို့နှစ်ဦးကြားက အဖုအထစ်က ခဏလေးနဲ့

ကျေအေးသွားမှာပါ ဇေယျရာ။ ငါက... ငါက အငြိုးတကြီးနဲ့ မင်းကိုပစ်ထားတတ်တဲ့လူမဟုတ်မှန်း မင်းမသိဘူးတဲ့လား။

“သားပေးထားတဲ့ ကျောက်ကပ်က အလုပ်ကောင်းကောင်းမလုပ်တော့ဘူးတဲ့”

“ဖြစ်ရလေ”

သူ ခုံမှာထိုင်ချကာ ကုတင်ထက် ခေါင်းတင်ငုံ့ချလိုက်မိပါ၏။ ဒီကျောက်ကပ်လေးတစ်ခုနဲ့ အသက်ဆက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့တာကို ဒီလိုဖြစ်လာရတယ်လို့။

“မသွားခင်... မသွားခင် ခဏတစ်ဖြုတ်လေး သတိလည်ပြီး သားကိုတွေ့သွားစေချင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဇေယျ... ဇေယျ”

သူရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့် ခေါ်နေစဉ် မှိတ်ထားသည့်မျက်ခွံလေး လှုပ်လာပါ၏။ အသင့်စောင့်နေသည့် Nurse က ဆရာဝန်ပြေးခေါ်လိုက်သလို ဒေါက်တာဆက်မော်ကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီး စစ်ဆေးလေသည်။

“မျက်လုံးတော့ မမြင်ရလောက်တော့ဘူး။ သူ့ဆန္ဒရှိရာပြောပါစေ”

မေမေနှင့်သူမ ငိုသံကျယ်ထွက်လာတာမို့ အန်ကယ်က

မေမေတို့ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့သွားစေပါ၏။ ဇေယျဘေးမှာ ဒေါက်တာနှင့်သူသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ဇေယျ... ကြားလား၊ ငါခေါ်တာ ကြားလားဟင်”

ယဲ့ယဲ့ပြုံးလေ၏။ အမြင်မသဲကွဲပေမယ့် အကြားအာရုံတော့ ရှိသေးသားပဲ။ မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်စီးကျသွားတာမို့ ဇေယျမျက်နှာကို သူမျက်ရည်သုတ်ပေးလိုက်မိပါသည်။

“စိတ်ထဲ ဘာမှမထားနဲ့နော်၊ သိလား”

မျက်တောင်ခပ်ကြာကြာပိတ်ကာ သိကြောင်းပြလေ၏။ နောက်ဆုံးပဲလား။ ဘာဆိုဘာတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ငါ့ကို... ငါ့ကို ဒီတိုင်းကြီး ပစ်ပစ်ခါခါထားခဲ့တော့မှာလားကွာ။ ဟိုးအရင်တုန်းကလိုမျိုး ‘ဒါကြောင့် မင်းကိုငါချစ်နေရတာ’ လို့ ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ပြောပါဦးလား။

နှုတ်ခမ်းရွရွလှုပ်လိုက်တာမို့ တစ်ခုခုပြောချင်မှန်း သူသိလိုက်ပြီး ဇေယျနှုတ်ခမ်းဝမှာ နားကပ်လိုက်ပါ၏။ ဘာသံမှမကြားရ။

မပြောနိုင်တော့ဘူးလား...

တစ်ခုခုလေးတော့ ပြောခဲ့ပါဦး...

ဒီမှာ မေမေလည်းရှိနေတယ်။ မင်းဖေဖေလည်းရှိတယ်။

ပြီးတော့ မင်းချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ဖြူလည်းရှိတယ်။ နောက်ပြီး နောက်ပြီး မင်းသူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ငါလည်း ရှိနေတာပါလေ။

ဆန္ဒရှိရာပြောပါစေတဲ့။ ပြောပါလား ဇေယျရယ်။

“နိုင်”

“အင်း... ပြောလေ၊ ငါကြားတယ်၊ ပြော ဇေယျ”

“ခွင့်... ခွင့်...”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ဇေယျရယ်။ ငါခွင့်လွှတ်ပါတယ်။

မင်းအပေါ် ငါဘယ်တုန်းက စိတ်ဆိုးတာများရှိခဲ့လို့လဲ”

“စာ...”

‘စာ’တဲ့။ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောတာပါလိမ့်။ လေသံတိတ်သွားတာမို့ ဇေယျပါးပြင်ကို သူ့ပါးပြင်ကပ်ပြီး ငြိမ်နေမိလေ၏။ အသက်ရှူသံမကြားရတော့ပါလေ။ ဒေါက်တာဆက်မော်က နားကျပ်ဖြင့် တစ်ချက်စမ်းကာ နာရီမှတ်လိုက်စဉ် မေမေ ပုံခနဲလဲကျသွားတာကို မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရလေ၏။

နွေးနွေးလေးရှိစေပါပဲ။ ပြောတော့ဖြင့် လူတွေသေရင် အေးစက်မာတောင့်သွားတတ်တယ်ဆို။ ခုတော့ ဇေယျကိုယ်လုံးလေးက ပျောနေတုန်း။ အသားကလည်းနွေးနေတုန်းပါပဲ။ ဒါသေတာလား။ သူတို့ဘဝထဲက အပြီးထွက်သွားတာတဲ့လား။

မင်းမသေပါဘူး 'ဇေယျမင်းထင်'။ ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ
မင်းဟာ ထာဝရရှင်သန်နေတဲ့ အရိုးသားဆုံး၊ အဖြူစင်ဆုံး၊ အချစ်
ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါလေ။

ကုကုကု

အခန်း (၂၂)

သဘောတူစာချုပ်

နင်းဆီဖြူဖြူနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်အခေါ်အဝေါက်
ကိုမှ မဖြုလုပ်ပါဟု ဝန်ခံကတိပြုပါသည်။

နိုင်ထက်ကျော်

“

ဒီစာကိုဖတ်ချိန်မှာ ကိုယ်က ဒီစောကကြီးထဲမှာ ရှိခဲ့
မှ ရှိထော့မှာပါ။

ဒီစာချုပ်ရေးကျိမုဒ်ရင် ဖြူဆောင်ပေါက်ဆွား

ပါးစိမ့်မယ်၊ ဂြိုဟ် ဖြိုခွဲစွဲစွဲမှန်းဆိုသလိုကြီးနဲ့ ကိုယ်က
ရွယ်ထရွယ် ချစ်ခွင့်ပန်မိခဲ့တာပါလေ....

ကိုယ်ဆရာ နဲ့ ပါးစိမ့် (၁) နေရာမှာ ကိုယ်မိမိထွေ
မိမိထွေထွေမှန်းပေမယ့် အဘိနေရာကို အပိုင်စားယူထားတဲ့သူ
ထစ်စီးထစ်စားသာ မှီခဲ့တာပါ...

အဘိရုဏ "ငြိမ်ထက်ကျော်" ပါပ....
ဂြို. ရှုထိတ်....
လေ့ကျမ်းထင်

လောကမှာ ထိုထိုတို့ အပြိုင်လှချင်တဲ့လူ နှစ်ယောက်ရှိ
တယ်လို့ ကျွန်တော်ထားဝေထေ့ တကယ်တမ်းမှာ ကျွန်တော်
ထား သူ့လို ငြိမ်ထက်အဖြစ်ထောထားပြီး 'ထို' ထို လှခဲ့တဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ....

နှင်းထိဖြူဖြူ

မမသဒ္ဓါမောင်
26th June 2013
PM 3:287

နောက်လထွက်မည့်စာအုပ်

မုန်းပို့ကလည်း ဒဏ်ပါတယ်